CÂINII RĂZBOIULUI

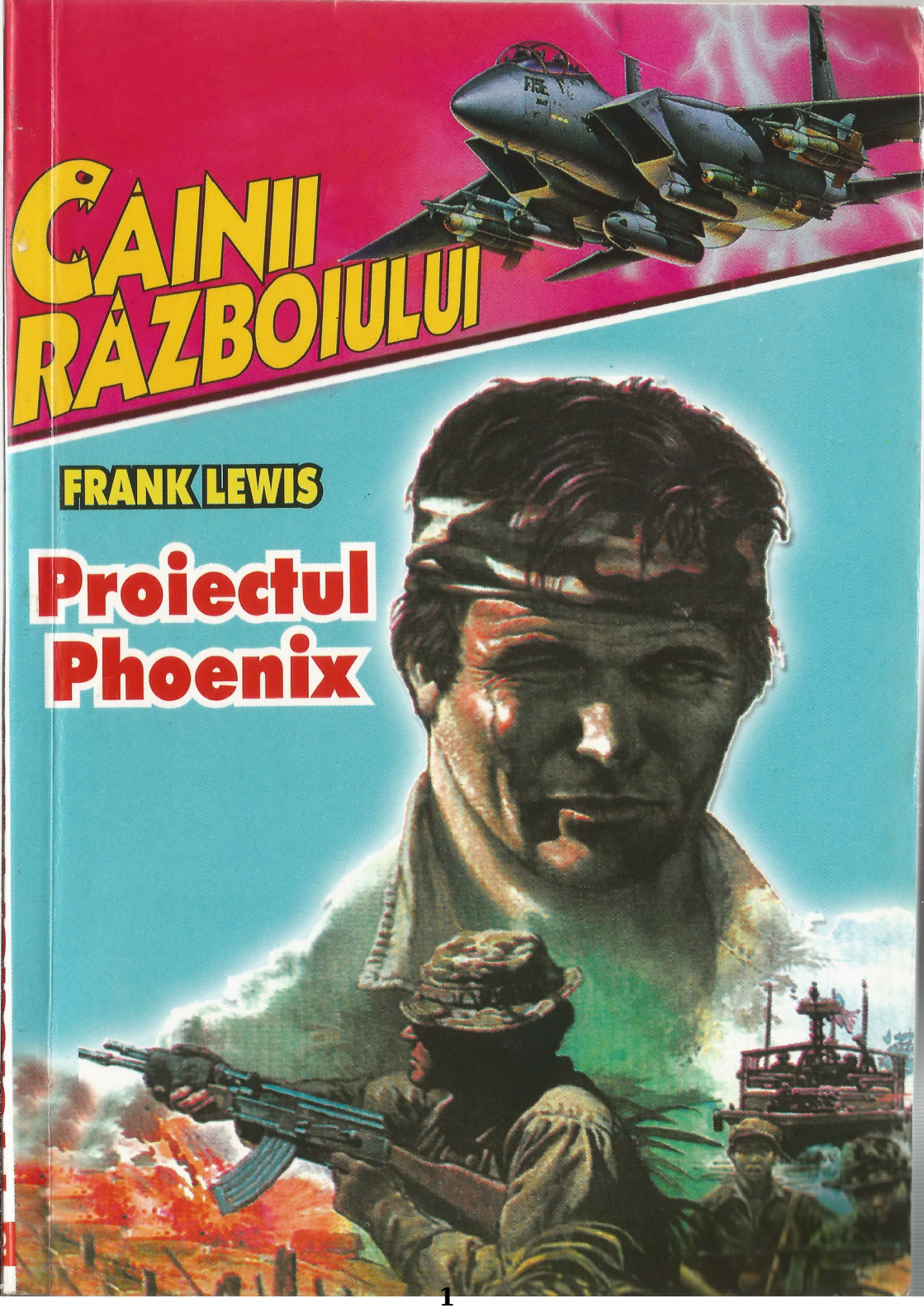

FRANK LEWIS

Proiectul Phoenix

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

FRANK LEWIS

PROIECTUL PHOENIX

V.1.0

Traducere de Bogdan Chircea

Editura Z 2000
2001

INTRODUCERE

Boston, Massachusetts

Dragul meu Landries,

A trecut destul timp de când nu ţi-am mai scris. Sper că ţi-au plăcut episoadele anterioare ale aventurilor prietenului nostru hoinar. Trebuie să-ţi spun că nu arată deloc bine, deşi nu este bolnav. Amândoi ştim că acest lucru ar fi imposibil, de altfel. Cum să-ţi spun? Este, pur şi simplu, extraordinar de obosit. O mare durere sufletească pare să-l fi copleşit. Amândoi am trecut, ca medici, prin experienţe dificile cu pacienţii noştri, cărora le-am dorit moartea, pentru care suferinţele erau atât de mari, încât numai aceasta le-ar fi putut curma. Adeseori am aceleaşi sentimente când este vorba despre Casca. Dacă aş putea, i-aş face acest dar, pe care ştiu cât de mult şi-l doreşte. Pentru că, în mod sigur, nu a mai existat nici un om care să păşească pe faţa acestui pământ şi care să cunoască la fel de bine ca el suferinţa şi sub atât de multe forme.

Dar cred că ajunge... Amândoi ştim la fel de bine că nimeni nu poate face nimic pentru el. Deşi am impresia că, vorbind cu el şi ajutându-l ca astfel să-şi împărtăşească experienţa, pentru el este o mare uşurare.

Când am discutat ultima oară, m-ai rugat să aflu, dacă se poate, prin ce aventuri a trecut în vremea când a luptat în Vietnam, înainte să fie adus la noi, la Spitalul de campanie numărul 8 din Nha Trang. Tocmai m-am întors de la o întâlnire cu el şi nu a avut nici o obiecţie. Prin urmare, umil îţi trimit prezenta spre aprobare şi analiză...

CAPITOLUL 1

Noroiul, de culoarea şi consistenţa sângelui, îi bolborosea în gură atunci când plămânii încercau să expire şi să aspire aerul prin lichidul scârbos. Frunzele de culoarea verde închis a smaraldului şi iarba înaltă străluceau de la ploaia de după-amiază.

Simţi un picior apăsându-l în spinare, mai timid la început şi apoi din ce în ce mai insistent, pe măsură ce încerca să înfrângă rezistenţa coloanei vertebrale, făcându-l să scoată un horcăit înfundat. Prin ceaţa pe care starea de semiconştienţă o adusese în creierul său, auzi câteva cuvinte în vietnameză:

— Ăsta mai trăieşte!

Câteva mâini îl întoarseră pe spate, apoi îl uşurară de ghete şi de restul echipamentului. Piciorul care îi rămăsese flexat sub el, într-un unghi imposibil, atunci când vietnamezul îl întorsese, îl durea îngrozitor. Era piciorul stâng, care fusese fracturat sub genunchi de o mină care explodase la cinci paşi în faţa lui, detonată de un vietnamez care stătea la pândă.

Prin aburii minţii sale înceţoşate, auzea zgomotul împuşcăturilor de graţie care le erau administrate direct în cap, pentru mai multă siguranţă, celorlalţi cinci americani care erau deja morţi. La ordinul comandantului lor, câţiva vietnamezi îl luară pe sus pe americanul care se încăpăţâna să nu moară şi îl puseră pe picioare, ţinându-l astfel încât comandantul să-i poată vedea chipul. O palmă bine ţintită şi lansată cu toată forţa îl ajută pe sergentul Casey Romain să-şi recapete cunoştinţa şi să-şi limpezească privirea şi să observe o pereche de ochi căprui care îl fixau cu intensitate. Ochii săi albaştri-cenuşii erau acoperiţi de o peliculă fină de sânge din cauza exploziei minei. Ofiţerul vietnamez începu să-i vorbească pe un ton foarte blând, pronunţia sa fiind uşor alterată de un accent franţuzesc, datorită faptului că îşi primise educaţia în această ţară.

— Mă auzi? întrebă el şi încă o palmă marcă momentul în care vietnamezul ar fi vrut să audă un răspuns.

Casey îşi concentră toate forţele şi se încăpăţână să-şi ridice

capul, lucru care îi reuşi, semn că începea să-şi revină. Ochii săi în care strălucea ura rămaseră fixaţi pe chipul bronzat, neted, inteligent, din faţa lui.

— Bun! continuă vocea la fel de blândă. Foarte bine, văd că mă înţelegi!

Alături de vietnamezul cu voce blândă, veni un altul, cu o voce dură, hârjâită. Casey nu înţelegea cuvintele pe care le rostea acesta, dar realiza că erau spuse pe un ton care vădea graba. Vocea blândă i-o reteză scurt vocii dure:

— Ei bine, începu vocea blândă, lungind silabele, în timp ce ochii căutau însemnele de grad ale americanului. Ei bine, sergent, se pare că nu este ziua ta norocoasă. Asociatul meu îmi spune că trebuie să o luăm din loc cât de curând. Cercetaşii noştri au descoperit câţiva oameni de-ai voştri care se îndreaptă spre noi şi, din păcate, nu suntem pregătiţi să-i primim aşa cum se cuvine. Pe de altă parte, după cum văd că arată piciorul tău, nu ai face decât să ne încetineşti. Sincer mi-aş fi dorit să am timpul necesar pentru a mai sporovăi cu tine despre una, despre alta… Sunt sigur că am fi găsit multe subiecte de interes comun pe care să le discutăm. Dar, aşa cum se spune, războiul e iadul pe pământ!

Insul începu să râdă de gluma pe care o făcuse.

— Chiar aşa, războiul e iadul pe pământ, aşa că pregăteşte-te să intri în el.

Colonelul Ho van Tuyen din Armata Populară de Eliberare era foarte sincer când îi spunea sergentului Casey că regreta că nu-şi permiteau să se cunoască mai bine. De câte ori avea ocazia, îi făcea o deosebită plăcere să-şi reducă prizonierii la condiţia unor fiinţe subumane, lipsite de raţiune, pe seama cărora să-şi dovedească puterea de stăpân. Ridică din umeri, oftând cu adânc regret. Erau foarte puţine lucruri care să-i placă cu adevărat şi îi venea cu adevărat foarte greu să treacă aşa de uşor pe lângă o ocazie de a-şi satisface plăcerile. Se consola cu gândul că nu poţi avea totdeauna ceea ce-ţi doreşti.

De la marginea luminişului, unde avusese loc ambuscada, se auzi strigătul unuia dintre *bo-doi*-ii colonelului.

— Mai e unul viu!

Colonelul se întoarse către această nouă posibilitate de satisfacere a plăcerilor sale sadice. Era un soldat tânăr, poate nu împlinise nici nouăsprezece ani, pe care *bo-doi*-ii îl târau spre el. Şi el, la fel ca Romain, era rănit. Pata imensă sângerie de pe

uniforma sa de camuflaj şi spuma roşie de la gură erau semne clare că băiatul avea o rană de şrapnel în regiunea pieptului. Nici el nu merita efortul de a fi luat prizonier.

Colonelul Ho se întoarse iarăşi către Casey.

— Cu adevărat aceasta este o zi cu totul nefericită pentru tine şi pentru camaradul tău mai tânăr. Dar, deşi suntem cam pe fugă, nu vreau să-mi privez oamenii de micile plăceri ale vieţii.

Spunând aceste cuvinte, colonelul se întoarse către oamenii săi şi le făcu semn să înceapă. Cinci soldaţi ai Vietcongului făcură cerc în jurul soldatului american, care abia începea să priceapă ce avea să urmeze. În acel moment, i se părea imposibil ca numai cu trei săptămâni în urmă să se fi aflat împreună cu iubita lui în Denver; cert era că ajunsese în acel coşmar şi că era pe cale să i se întâmple ceva îngrozitor. Deschise gura, încercând să scoată un ţipăt care nu a mai apucat să-i părăsească pieptul rănit. Glonţul unui AK-47 îi zdrobi mandibula, aruncându-i în gât aşchii de dinţi şi de os. Braţele soldaţilor comunişti se ridicară în jurul său în momentul în care o mână puternică îl ridică în genunchi. Cuţite, macete şi baionete scânteiau în soarele apusului, ridicându-se şi coborând. Armele se înmuiară în sângele copilului de nouăsprezece ani când soldaţii începură să-l hăcuiască cu mişcări precise, despărţindu-i braţele şi capul de trup, înainte chiar de a-l lăsa să cadă la pământ.

Lui Casey i se limpezise complet privirea după ce asistase la măcelărirea tânărului american. Oricum, nu ar fi putut face nimic pentru el. Piciorul teafăr nu ar fi putut nici măcar să-l susţină pe el. Vorbi pentru prima oară, fără să clipească, privindu-l fix pe colonelul Ho:

— Nu ar fi trebuit să faci asta!

Pornirea de a se pune pe un râs nebun la observaţia absolut inutilă a sergentului înţepeni în gâtul lui Ho, care simţi nevoia să-şi desprindă privirea din ochii care îl ţintuiau atât de ciudat. I se păruse că omul pe care avea de gând să-l dea pe mâna călăilor care aşteptau, însetaţi de sânge, memora fiecare trăsătură a chipului său. Un fior de gheaţă îi străbătu şira spinării când îşi dădu seama că, de fapt, americanul îl privea aşa cum priveşti un mort. Aghiotantul său, Dai Uy Troung, insista să-l termine şi pe el. Nu aveau timp de pierdut. Ho reuşi într-un târziu să se smulgă din mrejele panicii care îl cuprinsese. La urma urmelor, el era stăpânul luminişului deocamdată şi, atâta vreme cât în numai câteva secunde americanul avea să fie mort definitiv, nu avea de

ce să-şi facă probleme.

Casey ştia însă mai bine ce urma.

— O să ne mai vedem, colonele!

— *Sat Ngui My!*

Ordinul de a-l lichida pe americanul cu privirea înspăimântătoare fu executat de îndată. Dar nu cu ajutorul macetelor sau cu viteza glonţului tras direct în ceafa. De această dată, nu mai aveau timp pentru mici fantezii şi nu avea nici un rost să îi ajute pe americanii care se apropiaseră între timp periculos de mult, să le dea de urmă. De această dată, ordinul fu executat cu o singură lovitură de baionetă. Vârful rece, triunghiular al baionetei fixate în vârful ţevii de asalt SKS, îi străpunse pieptul lui Casey, pătrunzând adânc. Vietnamezul mic şi caraghios apăsă arma cu putere, făcând vârful baionetei să iasă prin spate, trecând foarte aproape de şira spinării. Casey îşi simţi plămânii umplându-se cu sânge. Inspiră aerul cu putere şi apoi expiră la fel de puternic, scuipând sânge de un roşu strălucitor. Când căzu, rămase nemişcat la pământ. Fără să-şi dea seama de ce, colonelul se aplecă să verifice cadavrul, în ciuda avertismentelor lui Troung, care îl zorea să plece mai curând. Ho atinse corneea ochilor deschişi cu degetele sale murdare. Nici o reacţie. Pipăi pulsul la artera carotidă – iarăşi nimic!

— Bun! S-a dus! zise el încet, cu satisfacţie.

Mai dădu un singur ordin înainte de plecare. Trupurile celor doi americani fură trase şi aruncate în spatele unor tufişuri de la marginea luminişului, ca să rămână ascunse vederii eventualilor camarazi care s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo. Din cauza apropierii rapide a inamicului, nu avuseseră timp să dezbrace complet cadavrele. Nu apucaseră să ia decât armele şi muniţiile, spre marele regret al soldaţilor din Vietcong, care erau înnebuniţi după ghetele americane de junglă. Satisfăcuţi, în sfârşit, colonelul împreună cu oamenii lui se topiră în desişurile de la marginea luminişului, pierzându-se în jungla care le oferea o anumită siguranţă, pentru a-şi continua misiunea. Ambuscada împotriva patrulei americane nu fusese prevăzută pe agenda colonelului Ho. Pur şi simplu, profitase de o ocazie care i se oferise pe tavă. Acum, însă, trebuia să se întoarcă la adevăratele sale obligaţii, organizarea echipelor speciale al căror unic scop era uciderea creierelor inamicului – inclusiv ofiţeri americani şi sud-vietnamezi de rang superior, ca şi politicieni şi alţi trădători

cu influenţă, care îi serviseră pe americani în provinciile Vietnamului. Şefi de sate, oameni de afaceri importanţi, guvernatori de provincii se aflau pe lista neagră, fiind marcaţi pentru a fi asasinaţi – iar colonelul Ho era creierul din spatele acestei operaţiuni care ar fi trebuit să-i pună pe inamicii săi la pământ. Chiar înainte ca operaţiunea sa să se încheie, numai un nebun, un erou sau un cretin ar fi mai acceptat funcţii de conducere sau de răspundere.

Luminişul rămăsese în urmă. Muştele începuseră să se adune pe cadavre, sugându-le sângele care deja începuse să se închidă la culoare din cauza căldurii. Încă o bucată de vreme, sângele nu avea să se închege, umiditatea din aer dându-i a consistenţă ca de clei, care avea să se păstreze mai mult timp.

Cercetaşii patrulei americane care se apropia rataseră luminişul în marginea căruia îi căzuse pradă cealaltă patrulă, numai cu câteva sute de metri. Auziseră schimburile de focuri, dar, din cauza vegetaţiei, nu reuşiseră să le localizeze cu exactitate. Ceea ce ştiau cu siguranţă era că nu primiseră nici un răspuns radio de la camarazii lor care trebuiau să se afle pe undeva prin zonă. De data aceasta, descoperiră luminişul, dar, după ce aruncară câteva priviri împrejur, îşi luaseră tălpăşiţa. Dacă s-ar fi obosit să se uite mai atent, ar fi observat petele destul de mari, de altfel, de sânge de pe iarbă sau reflectarea razelor soarelui într-un încărcător de M-16 sau AK-47. Dar nu au făcut-o. Trupurile camarazilor lor rămaseră în tufişurile în care fuseseră aruncate de către vietnamezi. Numai muştele şi păsările ştiau unde erau.

Tot restul zilei şi o bună parte din noapte, morţii rămaseră la locurile lor. Dar, cu vreo două ore înaintea răsăritului, unul dintre ei începu să se mişte. Un deget tremură, porii se deschiseră, dând cale liberă transpiraţiei. „Cadavrul” acela nu începuse să transpire de la gazele produse de putreziciunea care îl mânca pe dinăuntru. Membrele nu se umflaseră şi nici chipul nu luase culoarea neagră a morţii. În artera carotidă începu să bată un puls lent şi slab, care apoi, ca şi cum ar fi căpătat încredere, deveni din ce în ce mai puternic şi mai regulat. Sergentul Casey Romain, alias Casca Rufio Longinus, se întorcea din nou din adâncul negru şi necunoscut, lăsând şi de această dată în urma sa întunericul morţii, pe care de atâtea ori şi-l dorise. Blestema în fiecare clipă din viaţa lui nesfârşită şi chinuită clipa în care

înfipsese vârful suliţei în pieptul celui care fusese crucificat. Din acel moment nefast, fusese condamnat să calce pe faţa pământului până la următoarea înviere. Numai atunci ar fi putut şi el să capete ceea ce îşi dorea: odihna eternă. Dar, deocamdată, avea să se ridice încă o dată din morţi. Iar de această dată în ochi îi strălucea răzbunarea.

Simţi că plămânii i se întorceau pe dos când se sforţă să elimine ultimele cheaguri de sânge care îi blocaseră. În cele din urmă, începură să tragă din nou aer şi să pompeze viaţă în corpul care acum începuse să palpite. Canalele lăcrimare începură să funcţioneze şi ele, umezind ţesuturile delicate ale ochiului şi permiţându-i să clipească din nou. Urmele împunsăturii baionetei vietnamezului se suturaseră deja. Mai rămăseseră numai două cicatrice rozalii, la intrarea în piept şi la ieşirea din spate. Renaşterea era însă însoţită de durere. Chinuit, îşi croi drum afară din tufişul în care fusese azvârlit împreună cu cadavrele celorlalţi americani, strecurându-se printre corpurile inerte care fuseseră aruncate deasupra lui. Uniforma lui era neagră de la sângele închegat şi de la mulţimea de muşte, de gâze şi de tot felul de alte fiinţe târâtoare şi zburătoare care se hrăneau cu sângele morţilor care îşi făcuseră culcuş pe el. Cumva, creaturile acelea iraţionale ştiuseră să nu se atingă de sângele lui.

Dădu să se ridice în picioare, dar genunchii nu îl ascultară şi se prăbuşi din nou la pământ. Osul fracturat de glonţul de calibrul 7,62 nu se aşezase la locul lui, deşi rana se închisese complet. Gemând de durere la fiecare mişcare a corpului, fragmentele de os frecându-se unele de altele sub greutatea corpului său, se prăbuşi din nou la pământ. Cu privirea înceţoşată, clipi de câteva ori, până când întunericul care îl înconjura începu să prindă formă. Un moment, se gândise chiar că orbise, dar numai noaptea era de vină că nu vedea nimic. Se târî până la tulpina unui copac care se ramifica la mică înălţime deasupra solului şi care i-ar fi putut servi pentru a realiza o pârghie. După ce se pregăti, inspiră adânc, îşi ţinu respiraţia, apoi îşi trase piciorul rănit înapoi, reducând fractura. I se păruse că auzise scrâşnetul oaselor transmiţându-se până la timpanele lui. Luptându-se cu o durere de cap îngrozitoare, se aşeză şi aşteptă ca aceasta să-i să treacă.

Deasupra copacilor, începuseră să se zărească fuioare de ceaţă împrăştiindu-se. Strălucirea palidă a lunii, aflată la primul

pătrar şi ascunsă în spatele unor nori diafani, lumina timidă tufişurile. Casey îşi scutură capul, apoi se depărtă de grămada de cadavre. I se făcuse sete. Îşi simţea gâtul şi gura uscate ca un pergament. După ce durerea începu să scadă în intensitate, începu să se depărteze de locul ambuscadei, folosindu-se de o potecă îngustă, croită probabil de animalele sălbatice, strecurându-se cu băgare de seamă pe lângă copaci. Cu fiecare pas pe care îl făcea, se simţea tot mai puternic, pe măsură ce corpul se curăţa de experienţa întâlnirii cu moartea.

La un moment dat, avu o senzaţie de răceală care i se prelingea pe lângă ghetele de junglă. Un pârâu! Îngenunchind, îşi apropie faţa de apă şi bău, absorbind lacom lichidul rece şi proaspăt. Stomacul i se opunea, primind şi apoi refuzând apa, curăţându-se de murdărie. Până la urmă, reuşi să bea, dar de această dată mult mai încet, lăsând apa să i se prelingă printre dinţi, pe limbă şi apoi în jos pe gât. Acolo, lângă pârâul acela mic, rămase să se spele pe faţă şi îşi curăţă cât putu de bine uniforma. Ar fi fumat o ţigară. Odihnindu-se cu spatele de trunchiul unui copac cu coaja netedă, îşi închise ochii, încercând să-şi amintească chipul lui Ho.

Cu flecare fibră a fiinţei sale, rememora ura instinctivă faţă de colonelul Ho. Moartea camarazilor săi din patrula care nimerise în ambuscada colonelului şi mai ales cruzimea absolut inutilă cu care acesta îl lăsase pe puştiul de nouăsprezece ani să fie măcelărit ca animalele la abator nu făceau decât să-i ascută şi mai mult ura. Nu moartea era cea care îl şoca, pentru că în cursul vieţii sale fără de sfârşit văzuse oamenii murind într-o sută de mii de moduri, imaginabile şi inimaginabile şi ştia că avea să mai vadă şi alţi oameni murind, în chinuri pe care încă nu le bănuia. Dar acum avea un scop care să-i facă existenţa mai suportabilă. Trebuia să-l găsească pe colonelul Ho. Indiferent unde s-ar fi aflat şi indiferent cât de departe ar fi trebuit să se ducă pentru a-l găsi, Casey ştia că avea să-l mai privească în ochi încă o dată. Era una dintre puţinele ocazii când blestemul de pe Golgota era binevenit şi avea de gând să se folosească de el cu vârf şi îndesat, chiar dacă asta ar fi însemnat că trebuia să mai moară de zece ori înainte de a reuşi să-şi înfigă ghearele în beregata colonelului vietnamez. Nu era nerăbdător, pentru că timpul era de partea sa, putea să aibă tot timpul din lume…

I se mai întâmplase o dată să fie abandonat pe potecile vietnameze, fiind crezut mort, dar asta se întâmplase pe vremea

când era în Legiunea Străină Franceză. Se întreba dacă destinul avea să-l mai aducă pe acel pământ străvechi, cu oameni care îţi zâmbeau cuceritor şi cu moartea care pândea după fiecare colţ.

Suficient! Avea de făcut mai multe lucruri şi nu ar fi reuşit niciodată să le facă stând în fund şi gândindu-se la aiureli. Nu mai putea întreprinde nimic pentru camarazii lui care fuseseră ucişi în luminiş, dar putea să le facă foarte multe ucigaşilor. Se ridică şi porni către nord. Se luminase destul de bine, suficient ca să vadă muşchiul crescut pe tulpinile arborilor. Şi mai văzuse încă ceva: urme, multe urme. Era clar: soldaţii comunişti porniseră spre nord! Deci, acelaşi drum trebuia să urmeze şi el...

CAPITOLUL 2

Ho nu se mai gândi la bărbatul cu privirea ciudată. După incident, se simţi chiar jenat numai la ideea că se lăsase dus pe gânduri din pricina lui. Pentru ce motiv ar fi trebuit să se teamă de un om care se aflase complet în puterea lui şi care era mort deja? La fel de mort ca şi restul patrulei, de altfel. Lupta de prea multă vreme ca să nu ştie că un bărbat, oricât de periculos ar fi fost viu, o dată mort, aşa rămânea şi nu avea cum să mai facă rău cuiva. Peste numai două zile trebuiau să ajungă la destinaţia lor, dincolo de graniţa cambodgiană, undeva aproape de locul unde se întâlnesc Vietnamul, Laosul şi Cambodgia. Acolo, într-o zonă sigură, agenţii şi asasinii lui, trupele sale personale intitulate *Ke'sat Nhan,* erau antrenaţi şi pregătiţi pentru ziua în care trebuiau să treacă la acţiune. Ho fusese fascinat multă vreme de legendele asasinilor lui Hassan Ibn Hassad şi, mai ales, de urmările pe care aceştia le avuseseră asupra istoriei lumii. Asasinii antici din Persia erau un exemplu strălucit de putere a terorismului selectiv, demonstrând foarte clar cum o mână de oameni gata să moară putea să le vâre o frică oarbă în sufletul şi minţile celor din aşa-numitele clase superioare ale societăţii, făcându-i să se simtă neputincioşi, în ciuda armatelor şi a castelelor fortificate şi păzite pe care le stăpâneau. Ho fu adus la realitate de către căpitanul Troung, care îi făcea semn că se apropiau de satul Piei Tangale. Era un biet cătun, fără nici o importanţă, locuit de membrii unui neam de munteni, care formau tribul Bihnar, urmaşi ai aborigenilor sălbatici de pe înălţimile Annamite, care semănau perfect din punct de vedere fizic cu amerindienii secolului trecut: vânjoşi, musculoşi, ceva mai înalţi şi mai oacheşi decât vietnamezii, având părul negru, lung până peste umeri, care le mirosea întotdeauna a fum.

În cele din urmă, vietnamezii de ambele părţi îşi schimbaseră politica faţă de băştinaşi şi chiar le făceau curte, pentru a le intra în graţii. Ho era sigur că partidul lui avea cea mai bună ofertă pentru ei. Dacă erau de acord să susţină revoluţia, li se garanta existenţa unei republici autonome în interiorul graniţelor noii ţări,

permiţându-li-se să-şi trăiască în continuare viaţa, aşa cum pomeniseră din strămoşi, fără nici un amestec din partea vietnamezilor. Lucrul acesta fusese realizat deja în Vietnamul de Nord şi mai mulţi lideri influenţi ai muntenilor făcuseră chiar o vizită în nord din care reveniseră cu un respect foarte mare faţă de situaţia din Republica Populară. Ho mai ştia că, o dată câştigată victoria, aşa-numitele republici autonome aveau să fie reduse la statutul lor real, iar sălbaticii aceia aveau să fie puşi din nou la locul pe care îl meritau. Deocamdată, erau mai multe mii dintre ei care puteau fi de folos dacă ar fi fost trimişi în luptă, cruţându-i astfel pe oamenii lor. Când ajunse cu gândurile în acest punct, îl zări pe Moh Chen, căpetenia satului, un bărbat între două vârste, uscăţiv şi oacheş, cu umeri laţi şi braţe musculoase, îmbrăcat numai cu o fustanelă şi un fel de vestă ţesută din bumbac, cu dungi negre şi roşii. Căpetenia se apropie de el şi îi zâmbi cam forţat.

Oamenii lui ajunseseră deja în sat şi se apucaseră să se tocmească cu sălbaticii pentru hrană, agonisind astfel câţiva pui şi câţiva pumni de orez pentru masa de seară. Ho se asigură că tot ceea ce luaseră oamenii săi era plătit până la ultimul bănuţ şi fără nici o păcăleală. Avea nevoie de ajutorul sătenilor în regiunea aceea. Din momentul în care i-ar fi avut alături de el, ar fi fost ca şi cum ar fi avut o mulţime de perechi de ochi şi de urechi, care îl puteau preveni în legătură cu orice pericol, cu mult înainte ca acesta să se apropie de el. Schimbară între ei o mulţime de formule de bineţe, într-un amestec de vietnameză şi de dialect bihnar, însoţite, bineînţeles, de zâmbete care de care mai largi. Fiecare ştia că celălalt nu era sincer pe deplin, dar ambii trebuiau să joace acest joc. Ho luă masa de seară, împotriva voinţei sale, împreună cu căpetenia satului, mâncând împreună carne de câine fript la jar şi orez fiert, servit împreună cu omniprezentul *nouc mam,* un sos de peşte care se afla la mare preţ printre aborigeni. Bucătăria muntenească lăsa foarte mult de dorit. Câinelui, o dată tăiat, i se scoteau intestinele, după care era aruncat pe jar, unde era lăsat să se coacă pe îndelete. Când o porţiune părea să fie făcută, era ruptă şi mâncată.

După masă, Ho îi dărui căpeteniei câteva ţigări capturate de la soldaţii americani care căzuseră victime ambuscadei pusă la cale de el. După aceasta, plecă mai departe, lăsându-i pe cei trei oameni, care îl însoţiseră în sat, ca să stea cu ochii pe potecile din junglă şi să slujească drept „argumente” pentru a-l convinge

pe bătrânul şef să îşi precizeze poziţia.

Casey nu avu parte de o masă la fel de exotică. De fapt, nu avu parte deloc de masă în înţelesul propriu al cuvântului. Deocamdată, se hrănea cu ura şi cu nădejdea că avea să pună mâna pe Ho cât de curând. Mâncase câteva fructe sălbatice, dar nu se atinsese de iguana care îi tăiase calea la un moment dat. Iguana era considerată o delicatesă cu totul deosebită în multe colţuri ale lumii, dar nu-şi putea permite să se gândească la asemenea lucruri.

Urmele vânatului după care umbla el erau din ce în ce mai clare şi se apropia tot mai mult de el. În timp ce soldaţii Vietcongului se odihneau în satul Bihnar, Casey îşi continuă urmărirea, fiecare pas aducându-l tot mai aproape de subiectul urii lui neîmpăcate, un bărbat pe nume Ho.

Nu avea nici o intenţie să întoarcă tabăra sălbaticilor cu fundul în sus. După ce verifică încă o dată urmele, îşi continuă drumul pe o vale care se ramifica din valea râului Song Cai.

Prezenţa celor trei soldaţi ai Vietcongului era mai mult decât suficientă pentru asigurarea loialităţii tribului. Sătenii nu aveau de ce să se teamă, deocamdată, de necazuri din partea acelor animale turbate. Căpetenia satului ştia mult prea bine că trupele Saigonului şi aşa cu totul lipsite de orice eficienţă, se aflau prea departe pentru a le fi de vreun folos, lui şi oamenilor lui. Pe de altă parte, pentru el prea puţin conta cine era stăpânul şi care-i era ideologia. Pentru Moh Chen, erau toţi o apă şi-un pământ. Ambele tabere implicate în acel război erau urâte în egală măsură, fiind duşmanii tradiţionali ai muntenilor din vremuri imemoriale. Moh Chen trebuia să facă ceea ce era mai bine pentru siguranţa tribului său. Aceasta era singura sa grijă şi, dacă trebuia să se înjosească pentru acest lucru în faţa nord-vietnamezilor sau a soldaţilor Vietcongului, asta era! Nu ar fi tratat nici trupele guvernului de la Saigon în alt fel, dacă s-ar fi trezit cu ele în satul său. Suliţele, arcurile şi cele câteva carabine Mats, care le rămăseseră moştenire de la francezi, nu aveau cum să le ţină piept modemelor AK-47 sau M-16.

Troung îşi ocupă locul în spatele călăuzei lor, dar rămase cu gândul la şeful său. Avea o mare admiraţie şi un imens respect pentru tovarăşul Ho şi ştia că poziţia lui pe lângă el era cu totul favorizată. Steaua lui Ho se afla de-abia la începutul ascensiunii

sale. Dacă planul său pentru distrugerea moralului inamicului şi a puterii sale de rezistenţă dădea roadele aşteptate, nu mai rămânea nici o oprelişte în calea sa prin ierarhia celor care aveau să conducă acel pământ după ce americanii şi marionetele lor, sud-vietnamezii, aveau să fie învinşi. Faptul că Ho avea să iasă învingător din această afacere nu ridicase niciodată vreun semn de întrebare în mintea lui Troung, dar, cu toate acestea, căpitanul era puţin îngrijorat de comportamentul uneori iraţional al lui Ho, atunci când era vorba despre prizonieri. Aceasta nu însemna ca ar fi găsit că vreunele dintre acţiunile tovarăşului Ho ar fi fost deplasate sau reprobabile. Era vorba numai de patima prea mare care părea să-l subjuge pe Ho câteodată. Patima nu este o aliată prea bună, cu atât mai puţin atunci când este implicată datoria; înceţoşează mintea şi judecata. Ho era norocos că el, Troung, se afla alături de el, pentru că avea la dispoziţie un cap limpede în momentele în care îl copleşeau pornirile pe care nu şi le putea înfrâna. De-abia aştepta să ajungă la tabăra lor, chiar dacă asta însemna ca trebuiau să meargă toată noaptea pentru a face drumul de la satul Piei Tangale până pe malurile râului Song Cai.

Casey privea calm fuioarele de fum care se ridicau încet de la focurile la care băştinaşii din Bihnar îşi pregătiseră hrana. Mai erau câteva ore bune până în zori şi, curând după aceea, aveau să înceapă să se trezească. Trebuia să-şi facă treaba şi să dispară înainte de asta. Un câine costeliv se scărpina cu laba dreaptă din spate, păru să se gândească o clipă şi apoi se duse să se uşureze pe un buştean care era folosit din când în când pentru măcelărirea vreunei căprioare sau a unui porc mistreţ căzut din întâmplare în mâinile băştinaşilor. Mai întâi, adulmecă buşteanul şi pe urmă îşi făcu treaba. Mirosul de sânge uscat îl făcu să saliveze şi să se „întrebe” cât trebuia să mai treacă până să pună botul din nou pe o bucată de carne.

Lăsându-se să alunece de-a lungul unui şanţ săpat de ploaie în pământul nisipos, Casey îşi schimbă poziţia, căutând să rămână, pe cât posibil, ascuns, folosindu-se de orice detaliu al terenului care putea să-l camufleze, rămânând la adăpost, în ceaţa care începea să se ridice, plutind diafană deasupra pământului, ca un spirit al morţii în orele dinaintea răsăritului. Răceala ceţii contrasta puternic cu dogoarea pe care sentimentul răzbunării, care nu încetase să-l stăpânească, îi încălzea tot corpul. Spera ca

în satul acela să găsească ceea ce căuta şi îşi dorea să găsească. Ştia că era aproape, iar faptul că erau postate câteva santinele era un semn bun. Ceea ce-l neliniştea întrucâtva era faptul că nu reuşise să localizeze colibele în care dormeau vietnamezii. Era prea departe de ele şi prea întuneric ca să-şi dea seama pe unde se aflau. Trebuia să o ia din loc şi să-l caute pe tovarăşul Ho. Undeva, într-una dintre colibele acelea, trebuia să-l găsească şi să-l omoare.

Oprindu-se, se lipi cu burta de pământul umed. Una dintre santinele îşi părăsise postul de pază, pe jumătate adormit şi plictisit de moarte de noaptea prea lungă pentru el, cu pleoapele grele de somn, ca înainte de primii zori. Casey aşteptă, răbdător. Trebuia să-i dea timp omului să-şi facă treaba. Santinela întoarse spatele şi se îndreptă către capătul cel mai îndepărtat al satului, unde un foc mai ardea încă, aruncând în sus rotocoale de fum care se amestecau cu ceaţa ce se ridica spre cer. Casey îl urmă. Pe jumătate târându-se, se apropie de ţintă. Un câine pricăjit îl simţi şi dădu să scoată un schelălăit de avertisment, dar apoi se răzgândi. Nu şi-ar fi dorit să ia parte la ceea ce vedea în ochii omului şi, chiar dacă era numai un biet animal, recunoştea mirosul morţii care se apropia. Vârându-şi coada între picioare, câinele îşi arcui spatele, în semn de supunere, se întoarse şi dispăru sub una dintre colibele suspendate deasupra pământului.

Ridicându-se în picioare, Casey se îndreptă către umbra neagră ca smoala a colibelor, apropiindu-se şi mai mult de pradă. Avea nevoie de arma vietnamezului. Cât timp fusese de pază, vietnamezul făcuse acelaşi drum de două ori. Cât de curând trebuia să apară din nou din partea de est a satului, îndreptându-se către un pâlc de bananieri care aşteptau să fie culeşi.

Doan Le Quan nu părea să fie prea îngrijorat de prezenţa inamicilor, având în vedere că se aflau atât de aproape de graniţă şi serviciul de pază i se părea deosebit de plictisitor de fiecare dată. Cu cureaua pistolului-mitralieră AK-47 petrecută neglijent după umăr, vietnamezul începu ceea ce el credea să fie un alt tur al perimetrului satului. Gândul nu-i stătea deloc la ceea ce făcea, ci la camaradul care trebuia să vină să-l schimbe, ca să poată şi el să se întindă şi să închidă ochii ale căror pleoape deveniseră atât de grele. Trosnetul înfundat al unui pas în spatele său nu-l alarmă deloc.

— Ai venit mai devreme, Tran, zise el, întorcându-se încet şi

aşteptându-se să dea cu ochii de schimbul său.

Însă ceea ce-i fu dat să vadă era chipul unui bărbat care ar fi trebuit să fie mort. Simţi un nod în gât, nu atât din cauza fricii, cât din cauza mâinii acoperite de cicatrice care îl apucase strâns. Moartea veni atât de rapid, încât nici măcar nu apucă să audă trosnetul sec al gâtului frânt. Casey lăsă cadavrul să alunece încet la pământ, unde rămase ascuns sub o pătură subţire de abur. Luă repede armele şi muniţia pe care vietnamezul le avea asupra lui. Aruncă o privire în lăcaşul pistolului-mitralieră, să se asigure că avea glonţ pe ţeavă. Îşi prinse în jurul taliei centura cu portîncărcătorul în care se mai găseau patru sectoare pline cu cartuşe. Foarte bine venit era cuţitul cu teacă al vietnamezului.

Casey simţi un fior de gheaţă săgetându-l. Răsucindu-se pe jumătate, cum stătea pe vine, cu Kalaşnikovul în dreptul taliei, dădu cu ochii de căpetenia satului, care ieşise în faţa colibei sale şi îl fixa cu privirea.

Cei doi bărbaţi se priviră numai o secundă, care îi păru însă nesfârşită lui Casey. Moh Chen ştia că era la un deget de moarte dacă ar fi făcut o mişcare greşită. Privi corpul prăbuşit al vietnamezului, ridică din umeri imperceptibil a indiferenţă; apoi arătă cu degetul spre cadavru şi spre a doua colibă de lângă a lui. Ridică mâna, arătându-i lui Casey două degete, apoi dispăru cu spatele în coliba sa.

Casey răsuflă uşurat. Nu avea de gând să ucidă pe nimeni în afara celor care fuseseră implicaţi în ambuscadă. În plus, dintotdeauna avusese o slăbiciune pentru muntenii mici şi duri şi chiar avusese ocazia să lupte de câteva ori alături de ei. Ştia foarte bine ce vroia Moh să spună prin acea ridicare din umeri. Nu avea de gând să se amestece şi nu avea nici o milă pentru moartea soldatului vietnamez comunist – *bo-doi,* cum erau numiţi. Prin semne, îi spusese lui Casey unde dormeau ceilalţi vietnamezi şi câţi mai erau. Casey se simţi înşelat în aşteptări, pentru că nu mai erau decât doi. Asta însemna că îl ratase pe Ho şi că trebuia să-şi continue vânătoarea.

Cu arma pregătită în caz că apărea vietnamezul care trebuia să-l schimbe pe cel pe care îl omorâse, se furişă spre coliba pe care i-o indicase Moh Chen, rămânând într-un unghi din care nu putea fi văzut din uşă. Coliba în care dormeau cei doi vietnamezi, ca toate colibele din acea parte de lume; era construită la peste un metru înălţime faţă de sol, un trunchi scobit servind drept

scară până la o mică verandă. Pereţii erau făcuţi din frunze de palmier împletite între ele, ca şi acoperişul şi se pătrundea înăuntru printr-o deschizătură pe jumătate din înălţimea unui om, care era acoperită cu o pătură veche, roşie, care avea menirea să nu lase aerul rece al nopţii să intre înăuntru. Fără să se folosească de buşteanul-scară, Casey făcu un salt, ajutându-se de mâini şi ajunse pe burtă pe verandă. Cu urechile ciulite să prindă orice zgomot care i-ar fi putut trăda mişcarea, Casey aşteptă ca respiraţia să-i revină la normal. Prin pereţii din frunze de palmier împletite, le auzea respiraţia celor dinăuntru: uşoară, naturală, adâncă. Respiraţia celui care doarme liniştit, fără nici un sentiment de vină care să-i tulbure visele. Casey aşeză pistolul-mitralieră jos pe verandă şi scoase baioneta din teacă. Sunetul subţire, de metal frecat pe metal, i se părut ireal de puternic. Rămânând pe burtă, vârî baioneta pe sub pătura care servea drept uşă.

În colibă, era de două ori mai întuneric decât afară. Mirosul de trupuri nespălate se amestecase cu mirosul de fum, persistent şi atât de obişnuit, din cauza focurilor de tabără care aproape că nu se stingeau niciodată. Întinse pe două rogojini din papură, la o jumătate de metru unul de celălalt, zări trupurile celorlalţi doi vietnamezi. Erau îmbrăcaţi, acoperiţi numai cu câte o pătură subţire, cu dungi roşii şi negre, tradiţionale prin părţile acelea. Cercetând cu privirea încăperea, Casey observă unde se aflau armele celor doi: mult prea aproape de mâinile lor. Ceva mai departe, sprijinite de pereţii colibei, se mai aflau două tolbe pline cu săgeţi şi două arcuri artizanale. Oricum, era mult prea simplu pentru valoarea lui. Se îndreptă spre vietnamezul care se afla cel mai aproape de el. Greutatea corpului său făcu podeaua colibei să scârţâie uşor. Unul dintre vietnamezi se răsuci în somn, deranjat pesemne de zgomot. Casey îngheţă…

Doar atât. Se mişcă din nou, cu baioneta în mână, apropiindu-se milimetru cu milimetru de vietnamezul care visa. Când ajunse la nivelul umerilor acestuia, se ridică în genunchi şi îi privi chipul. Nu arăta rău. Probabil că nici nu avea mai mult de douăzeci de ani. Oftă în sinea lui. Asta era, nu avea să apuce să facă douăzeci şi unu. Tânărul *bo-doi* se odihnea pe o parte, cu faţa către camaradul său şi cu spatele la cel nou-venit. Casey inspiră adânc, apoi îşi ţinu respiraţia, expiră încet şi, la unison cu expiraţia, mâinile loviră. Mâna stângă îi acoperi vietnamezului gura şi dreapta lovi cu baioneta la baza craniului, secţionând

nervii şi pătrunzând în sus, pe lângă coloana vertebrală, în cutia craniană. O moarte uşoară şi rapidă, care venea între două respiraţii şi totul se sfârşea într-o clipită. Erau şi moduri mult mai rele de a muri. Acum era rândul celui de-al doilea.

Casey nu era un sadic. Dacă trebuia să omoare un om şi avea posibilitatea să o facă fără să sufere, nu ezita nici o secundă. Asta în cazul în care individul respectiv nu îl călcase cumva pe coadă.

Răsucind baioneta pentru a o scoate din craniu, se îndreptă spre cel de-al doilea vietnamez. Ceva îl făcu pe acesta să deschidă ochii exact în momentul critic. Poate greutatea corpului lui Casey mişcase podeaua colibei, sau poate că nu mai auzea respiraţia camaradului său. Orice ar fi fost, vietnamezul apucă să-şi dorească să nu fi deschis ochii şi să vadă lama plină de sânge coborând deasupra lui. Casey îl lăsă cu beregata larg deschisă. Aruncă apoi o privire prin boccelele vietnamezilor; într-una dintre ele erau câteva lucruri care puteau să-i folosească: fire de pescuit, câteva cârlige şi, cel mai important, vreo două cutii cu raţii de campanie luate de la soldaţii americani pe care îi uciseseră în ambuscadă. În cealaltă legătură, dădu peste un binoclu Zeiss, vopsit în culori de camuflaj. Luând una dintre armele vietnamezilor, se întoarse către deschizătura care servea drept intrare, trăgând cu ochiul, prudent, afară, să se asigure că nu îl aştepta nimeni. Ştiuse că Moh Chen îi spusese adevărul, dar, la urma urmelor, cine putea să fie sută la sută sigur? Afară nu era nimeni. Lăsă cea de-a doua armă acolo unde se afla. Nici nu avea ce să facă cu două. După ce sări de pe verandă pe pământ, văzu că soarele se trezise la viaţă şi începuse să risipească ceaţa nopţii. Aerul era minunat, răcoros şi proaspăt, deşi purta – cum altfel – izul de fum. Dar mirosea atât de bine, încât asta îl făcu şi pe el să se simtă bine.

CAPITOLUL 3

Moh Chen urmărise cu sufletul la gură, din spatele păturii care acoperea intrarea în propria colibă, să vadă cine iese din adăpostul vietnamezilor. Nu avu nici un fel de regret când îl văzu ieşind pe omul alb. Ceilalţi săteni trebuiau să iasă şi ei din colibele lor cât de curând, femeile ca să aprindă focurile, iar bărbaţii şi copiii să-şi uşureze vezicile. Câte unul, câte doi sau câte trei, băştinaşii răspândiră vestea că în aşezarea lor se petrecuse ceva cu totul neobişnuit în timp ce ei dormeau. Femeile şi copiii au făcut pe dată cale-ntoarsă în colibele lor, temându-se că moartea avea să lovească din nou, nimerindu-i de această dată pe ei. Bărbaţii rămaseră pe loc, aşteptând ca Moh Chen să le spună ce aveau de făcut. Câţiva dintre ei, mai temători, se întorseseră cu arcuri, săgeţi şi suliţe din colibele lor. Moh nu făcu şi nu spuse nimic. Aştepta mai întâi să vadă ce avea de gând să facă omul alb. Ciudat, nu se temea deloc pentru vieţile sătenilor săi. Instinctul îi spunea că nu erau ameninţaţi în nici un fel de omul plin de cicatrice, cu mâinile şi uniforma pline de sânge. Nu părea să aibă vreo treabă cu ei şi, atâta vreme cât îi omora pe vietnamezi, nu putea să fie un om rău.

— *Nahn de cang Ngoui Vietminh?*

Casey folosise vechiul apelativ pentru comunişti, întrebându-l pe Moh unde plecaseră ceilalţi doi vietnamezi.

Căpetenia coborî de pe veranda colibei sale şi începu să-i deseneze o hartă în praf. Un cerc reprezenta satul său, o linie ondulată – munţii, pe care îi arătă cu degetul la vest şi o altă linie mai dreaptă reprezenta râul Song Cai. Moh puse degetul pe celălalt mal al râului, spunând cu hotărâre „Ho!”

Mesajul era clar. Casey făcu un semn cu capul că înţelesese. Nu mai avea ce să facă în locul acela. Trebuia să pornească în căutarea lui Ho. Bărbaţii tribului îşi coborâră armele când văzură că omul alb avea de gând să plece fără să le facă vreun rău. Înainte să plece, Casey făcu un semn către o bucată de friptură de câine rămasă din seara trecută. Moh făcu un gest cu mâna că era binevenit să se servească.

Casey era destul de nervos că rămăsese cu o jumătate de zi de drum în urma lui Ho. Trebuia să recupereze timpul pierdut. Din câte îi arătase căpetenia din Piei Tangale, Ho se îndrepta către o zonă de mult cunoscută drept unul dintre sanctuarele comuniştilor vietnamezi. Americanii nu aveau permisiuni oficiale să treacă graniţele, nici în Laos şi nici în Cambodgia, chiar dacă se aflau în acţiuni de urmărire. Cu toate acestea, avuseseră loc mai multe incursiuni, mai ales în zonele în care graniţele erau mai slab delimitate, sau când scopurile pe care le urmăreau americanii justificau aceste violări. Casey ştia cu siguranţă că unitatea americană numărul 5 din Forţele Speciale făcea incursiuni dacă nu regulate, cel puţin frecvente. Dar, de fapt, pentru el nimic nu conta. Avea de gând să-l urmărească pe Ho oriunde s-ar fi dus. În plus, avea la dispoziţie tot timpul pe care şi-l putea dori...

Căpitanul Troung era de-a dreptul fericit că ajunseseră teferi în tabăra lor. Aici se aflau în siguranţă, înconjuraţi de un batalion întreg al armatei nord-vietnameze, care nu avea altă treabă decât să-i protejeze, la care se mai adăuga şi siguranţa oferită de poziţia taberei, la întâlnirea dintre Laos, Cambodgia şi Vietnamul de Sud. Plus că aveau multe de făcut. Deja primele echipe *Ke'sat Nhan* ale tovarăşului Ho îşi primiseră ordinele de acţiune. Unii dintre agenţi se aflaseră în slujba regimului sud-vietnamez de ani de zile; alţii erau simpli slujbaşi, barmani, ospătari sau frizeri. Acum, fiecare dintre ei avea la dispoziţie tot ajutorul necesar pentru a-şi duce la îndeplinire misiunile. Dacă aveau nevoie de luptători, puteau să-i capete şi pe aceştia din cadrul forţelor locale de rezistenţă şi, în unele cazuri, forţele armate ale Vietcongului puteau să fie solicitate şi ele pentru a lua parte, dacă misiunea prevedea neutralizarea unui întreg sat sau a unei tabere militare. Dar cea mai eficientă formă de război psihologic rămânea subversiunea: inamicul trebuia să înveţe ce înseamnă să trăiască cu frica, să înveţe ce înseamnă să te aşezi în scaunul bărbierului şi să nu poţi fi sigur că te bărbiereşte sau îţi taie beregata, sau dacă bucătarul vietnamez îţi pune cianură în mâncare. Iar frica îi putea determina pe duşmani să comită greşeli, făcându-le şi prin aceasta jocul comuniştilor, forţând populaţia Vietnamului de Sud să treacă de partea trupelor Vietcongului.

A doua zi dimineaţa, căpitanul Troung urma să pornească într-

o lungă călătorie spre nord, spre Hanoi, unde trebuia să ducă personal o copie a listei celor desemnaţi pentru lichidare. Era o chestiune de o importanţă vitală şi nu putea să fie încredinţată mesagerului lor obişnuit, după cum nu putea fi transmisă nici prin radio, pentru că s-ar fi expus pericolului ca duşmanul să intercepteze transmisiunea.

Şi nu ar fi fost suficient nici dacă mesajul ar fi fost codificat; spargerea codurilor devenise o chestiune de rutină.

Casey stătea pe vârful unei creste care domina tabăra lui Ho. În ultimile trei ore, nu făcuse altceva decât să supravegheze activitatea din tabără cu binoclul capturat de la vietnamezul pe care îl omorâse în satul Piei Tangale. Îl zărise şi pe Ho de vreo trei ori, însoţit de fiecare dată de acelaşi om care fusese alături de el şi în timpul masacrului. Casey îşi aminti ambuscada şi tot ceea ce urmase. Din străfundurile memoriei îşi aminti un nume: căpitanul Troung. El era! Probabil că Troung ăsta era valetul numărul unu al lui Ho!

Tabăra vietnameză era puternic fortificată, iar santinelele, de această dată, erau foarte vigilente. Exista un singur drum îngust, în nord, care ducea în tabără, fiind supravegheat de cel puţin două buncăre dotate cu mitraliere grele. Sârmă ghimpată, capcane de mistreţi, probabil combinate cu mine de teren şi mine-capcană, toate erau desfăşurate în trei rânduri concentrice în jurul perimetrului taberei, cu turnuri de pază în fiecare colţ. Într-un fel, dispozitivul taberei vietnameze îi amintea de taberele Forţelor Speciale prin care trecuse, l-ar fi fost greu, dacă nu chiar imposibil, să se strecoare în tabără fără să fie descoperit. Trebuia să-l determine cumva pe Ho să iasă din bârlog.

Casey îşi petrecu următoarele două zile ferindu-se de patrulele vietnameze şi căutându-şi hrană. Încerca să păstreze cele două conserve de raţii de campanie pentru mai târziu, precaut, gândindu-se că s-ar fi putut trezi forţat să fugă ori după Ho, ori din faţa trupelor sale; în ambele cazuri, nu ar fi mai avut timp să-şi caute de mâncare. Deocamdată, principalul aliment rămânea peştele crud pe care îl prindea în râu. Nu era nici locul, nici momentul să-şi permită să facă un foc de tabără. Până pleca din locul acela nu-şi putea îngădui nici o altă delicatesă în afara peştelui crud.

Fără să petreacă două nopţi la rând în acelaşi loc, îşi muta punctele de observaţie de la o zi la alta. De câteva ori, se

strecurase până la gardul exterior al taberei, ca să-şi facă o idee despre mijloacele defensive întrebuinţate de către vietnamezi, dar nu se simţi nici pe departe încurajat de ceea ce văzuse şi auzise cu aceste ocazii. Chiar dacă vietnamezii se aflau în ceea ce ei numeau „o zonă sigură”, santinelele erau cât se poate de vigilente şi măsurile de securitate foarte stricte.

În cea de-a treia zi de pândă, văzu mai multe grupuri de bărbaţi şi femei care intrau şi ieşeau din tabăra vietnameză, toate grupurile fiind însoţite de escorte. Casey simţi că se pregătea ceva. Cu ajutorul binoclului, îi privi mai de aproape pe acei oameni şi ajunse la convingerea că cea mai mare parte a oaspeţilor tovarăşului Ho nu avea nimic milităros în ţinută şi în felul de a se purta. Clar, se punea ceva la cale. Dar ce?

În cea de-a patra zi, se căţărase pe un pinten stâncos şi de acolo zări un Citroen francez sosind în tabără. Dintr-o colibă, apăru Troung, cu o valiză în mână, pe care o depuse în portbagajul automobilului şi apoi dispăru în altă colibă, în care probabil că se afla cartierul general al lui Ho. Casey reflectă o clipă. Poate că aceasta era marea ocazie, se gândi el. Dacă Troung avea de gând să părăsească tabăra, înseamnă că poate şi…

Ho apăru în centrul taberei, însoţindu-l pe omul său de încredere la automobil.

— Tovarăşe, transmite-i cele mai bune urări generalului Giap şi celor din statul său major. Spune-le că totul merge conform planului şi că în cel mai scurt timp vom avea rezultate pozitive.

Îi dădu apoi lui Troung un dosar care conţinea listele cu numele celor care fuseseră aleşi ca ţinte ale atentatelor pe care le punea la cale de atâta vreme. Troung vârî dosarul într-o geantă pe care o încuie şi apoi şi-o prinse cu cătuşe de încheietura mâinii. Nu avea de gând să se despartă de ea până la Hanoi.

Drumul de la tabără era sigur. Nu fuseseră niciodată evenimente de-a lungul lui şi, chiar dacă s-ar fi întâmplat ceva, existau mai multe puncte întărite, unde Troung putea să primească tot ajutorul de care avea nevoie. Ho îi trimisese pe cei mai buni trei oameni ai săi să-l păzească pe Troung şi hârtiile pe care le căra acesta.

Troung se instală pe bancheta acoperită cu pluş a Citroenului, lux cu care nu era deloc obişnuit. Faptul că îi fusese pusă la dispoziţie o asemenea limuzină pentru călătoria pe care trebuia

să o facă spunea multe despre importanţa acesteia. Era singurul, de altfel, căruia îi fusese încredinţată o misiune de o asemenea însemnătate, ceea ce constituia un semn de înaltă apreciere pentru persoana lui ca ofiţer şi un deosebit favor. Iar Troung era genul de om care se simţea măgulit de astfel de lucruri. Alături de el, pe locurile din faţă, se aflau şoferul, pe stânga şi o gardă, pe dreapta, care avea misiunea de a supraveghea permanent drumul pe ambele sensuri. Cam înghesuiţi, cu armele pregătite pentru tragere, pe bancheta din spate se aflau celelalte două gărzi. După mai puţin de un minut de drum, după ce făcură un ocol larg, îndreptându-se spre umbra unei porţiuni de şosea acoperită de coroanele arborilor, tabăra dispăru în urma lor.

Troung închise ochii, gândindu-se să profite de călătorie şi să mai recupereze câteva ore de somn. De când se întorseseră în tabără, nu prea fusese timp pentru somn. Tocmai se afla în acea stare de moleşeală dintre somn şi trezie, când realitatea şi visele se suprapun uneori, când partea din faţă a Citroenului se ridică în aer, urmată de un zgomot asurzitor. Lui Troung nu-i trebui mai mult de o fracţiune de secundă să se trezească şi să revină la realitate, dându-şi seama ce se petrecuse. O grenadă explodase chiar în dreptul maşinii. Şoferul încerca disperat sa reia controlul automobilului care se legăna îngrozitor, trecând de pe o parte a drumului pe cealaltă, dar fără succes însă. După câteva viraje, automobilul nimeri într-un copac şi se opri, în sfârşit, forţa impactului aruncându-l pe Troung cu capul prin parbriz. Garda care se afla în faţă lângă el se opinti ceva până să reuşească să deschidă portiera, dar nu reuşi să scoată capul afară bine şi căzu la pământ, cu creierii împrăştiaţi de o rafală de pistol-mitralieră. Ceilalţi doi, care se aflau pe bancheta din spate, deschiseră portierele lor aproape în acelaşi timp, aruncându-se din maşină şi trăgând disperaţi, sperând să-l determine pe atacator să deschidă şi el focul şi să-şi deconspire poziţia. Troung se ghemui şi se ascunse sub bordul maşinii. Auzi încă vreo câteva rafale violente, geamul din spate al automobilului se transformă într-o puzderie de cioburi care acoperiră tot capitonajul din interior, apoi se făcu linişte.

O voce îl făcu să-şi ridice capul.

— Tovarăşul Troung, am impresia?

Troung îşi şterse urmele de sânge de pe frunte, mirându-se că nu era grav rănit şi îngrozit de-a binelea pentru că nu ştia cine putea să fie cel care vorbise. După accent, nu părea să fie

vietnamez. Pe urmă, un braţ puternic îl smulse din maşină şi îl aruncă direct în praful drumului, unde se împiedică de cadavrul uneia dintre gărzi şi ateriză în genunchi. Acum ştia că şi ceilalţi pasageri ai maşinii erau morţi. Pentru prima dată de la accident, privi cu atenţie chipul din faţa sa. Vezica i se deşertă singură şi simţi urina caldă prelingându-i-se pe cracul drept al pantalonului.

— Nu ţipa, micuţule! Aşa cum poţi să-ţi dai seama şi singur, nu sunt mort şi nici tu – încă.

Casey împunse geanta cu documente cu ţeava pistolului-mitralieră.

— Ce ai acolo atât de important?

Troung nu-i răspunse, dar trase geanta mai aproape şi apoi o strânse la piept.

— Dă-mi-o, îi spuse Casey.

— Nu am cheia, îi replică Troung, strângând-o şi mai tare la piept şi dând din cap înnebunit.

— Asta nu-i bine deloc pentru tine, zise Casey, aruncându-i un zâmbet drăcesc.

Îl lovi apoi pe Troung sub bărbie. Întotdeauna este mai bine să ai de-a face cu un pacient inconştient. Scoase apoi baioneta din teaca pe care şi-o fixase la centură şi, pipăindu-i tăişul cu degetul mare, îşi spuse că era suficient de ascuţit pentru ce avea el nevoie.

Troung fu descoperit de o patrulă care auzise zgomotul schimbului de focuri şi se grăbise către epicentrul ambuscadei. Găsiră numai oameni morţi şi pe Troung, zăcând în praful drumului. Un garou care îi fusese fixat în jurul mâinii stângi îi împiedicase sângele să i se scurgă complet din corp. Mâna şi preţioasa geantă cu lista ţintelor dispăruseră.

Patrula contactă prin radio cel mai apropiată unitate a trupelor nord-vietnameze, care trimise de urgenţă un camion la locul ambuscadei. Troung era pe jumătate în comă, trezindu-se din ea când şi când, numai ca să zbiere agonizant de durerea care îi ardea braţul. Încercă să-şi mişte degetele mâinii care îi fusese retezată, dar nu mai avea cine să-i răspundă la comenzi. După asta, leşină din nou.

Ho fu informat prin radio despre ce se întâmplase, despre mutilarea lui Troung şi dispariţia genţii cu documente şi de îndată dădu ordin ca o mulţime de patrule să pornească în căutarea autorilor atacului şi, pe cât posibil, să-i aducă înapoi vii.

În acest timp, în tabără, Troung era coborât cu grijă din

camion, corpul său inert fiind întins pe o brancardă şi dus de urgenţă într-o colibă care servea drept punct medical. Ho îl aştepta acolo, împreună cu medicul regimentului, care fusese adus special de la Divizia 126 a armatei nord-vietnameze.

Ho se aplecă peste brancardă. Troung era încă inconştient. Colonelul ridică mâna dreaptă şi îi trase aghiotantului său o palmă puternică peste faţă. Şocul loviturii îl făcu pe Troung să-şi deschidă ochii pe jumătate.

— Câţi erau şi cine erau? Vietnamezi, americani? Încotro au luat-o?

Troung încercă să vorbească, dar vocea nu-l mai ajuta deloc. Aplecându-se şi mai mult ca să-şi poată lipi urechea de buzele aghiotantului său, ochii lui Ho se măriră cât pe ce să-i iasă din orbite.

— Imposibil! Nu poate să fie acelaşi om! Era mort! Mort de-a binelea! Trebuie că a fost cineva care îi seamănă foarte bine.

Troung dădu din cap cu ultimele puteri şi apoi leşină din nou. Ho îl lăsă pe aghiotantul său în grija medicului şi ieşi la aer. Privi îngrijorat munţii care înconjurau tabăra. Un fior de gheaţă îi străbătu şira spinării când simţi că o pereche de ochi albaştri-cenuşii şi reci erau aţintiţi asupra lui.

CAPITOLUL 4

Casey îşi coborî binoclul de la ochi. Ar fi mai aşteptat o secundă să-l vadă mai bine pe Ho, dar lucrurile se schimbaseră de când pusese mâna pe documentele din geanta lui Troung şi deocamdată nu avea ce să mai facă. Apreciase distanţa care îl separa de Ho la vreo patru sute de metri, luă linia de ochire la o jumătate de metru deasupra capului lui Ho şi apăsă trăgaciul de trei ori la rând. Dar nimeri de fiecare dată pe alături. Unul dintre gloanţele ruseşti de calibrul 7,62 nimeri totuşi în umărul vietnamezului. Celelalte două nu făcură altceva decât să îl dinamizeze pe Ho, care se aruncă disperat după un morman de lăzi, ca să se adăpostească.

— La toţi dracii! mormăi Casey. Dacă aveam o armă ca lumea, un Springfield sau un Mauser, îi zburam creierii nenorocitului.

Dinspre tabăra vietnameză, izbucniră mai multe focuri de armă în replică. Nu îl localizase nimeni, dar asta nu însemna că nu puteau trage la nimereală. Un proiectil de mortier explodă la câteva zeci de metri mai jos de Casey, pe peretele dealului, trimiţând şrapnele în vegetaţia din jur. Era timpul să o ia din loc. Avusese o ocazie foarte bună, dar o irosise. Acum, trebuia să ia documentele pe care le capturase de la Troung şi să le ducă specialiştilor de la Informaţii. Nu cunoştea foarte bine limba vietnameză, dar după numele de pe listă îşi putea da seama că era importantă. Rămânea să vină după Ho altă dată.

Colonelul Ho van Tuyen era furios la culme. Nu numai că omul său cel mai bun fusese mutilat într-un mod îngrozitor, dar şi el se aflase la un pas de moarte.

— Puneţi mâna pe el! zbiera el, cu un amestec de furie şi frică.

— *Tieu’ die’t Nguoi ban Trom!*

Ordinul pe care îl dăduse ca trăgătorul izolat să fie lichidat nu era chiar o joacă de copii. Casey părăsise deja vecinătatea taberei vietnameze şi o pornise spre est. Trebuia să se mişte cu foarte mare băgare de seamă, cel puţin până la căderea nopţii. Văzuse patrulele vietnameze pornind în căutarea sa şi ştia că focurile sale de armă le-ar fi putut da o idee de unde să înceapă

urmărirea.

Ho se îngriji mai înainte de toate de rana din umăr. Chiar dacă nu era prea serioasă, era suficient de dureroasă. Glonţul trecuse prin carnea moale de pe umărul său şi lăsase o dâră arsă care îl ustura îngrozitor. După ce se văzu cu rana pansată, Ho îl lăsă pe medicul vietnamez să-şi îndrepte atenţia – nu de puţine ori cu totul lipsită de orice blândeţe – asupra lui Troung şi porni şi el în urmărirea bărbatului cu faţa plină de cicatrice, luându-şi gărzile personale cu el pentru mai multă siguranţă, încă nu credea în povestea lui Troung că omul care pusese mâna pe lista lui neagră era una şi aceeaşi persoană pe care o lăsaseră moartă într-un luminiş din junglă. Ho punea cuvintele lui Troung pe seama halucinaţiilor şi a şocului suferit.

Casey se mişca cu grijă, trecând cu blândeţe printre ramurile copacilor, lăsându-şi instinctul să-i ghideze paşii, pentru a urma calea care îi opunea cea mai mică rezistenţă. Nu încercă nici o clipă să-şi croiască drum. Se mişca încontinuu, aşa cum îl ducea terenul, fără să forţeze nota. Se cunoştea foarte bine pe el însuşi şi ştia să-şi aprecieze corect puterile. Avea un mare avantaj. Ştia cu siguranţă ce drum trebuia să urmeze, în timp ce vietnamezii bâjbâiau în necunoscut. Până îl localizau, el era cel care se afla în avantaj.

Când atinse râul Song Cai, schimbă direcţia şi o luă spre nord, preferând această manevră traversării râului. Ştia că vietnamezii se vor gândi mai întâi de toate că traversase râul pentru a se apropia cât mai rapid de partea sud-vietnameză a graniţei. După ce căută aproape o oră, descoperi ceea ce căutase: un loc în care se putea ascunde – un pâlc de bambuşi, ale căror tulpini erau cam de grosimea braţului său. Se strecură în mijlocul lor, se aşeză cât de cât comod şi se puse pe aşteptat. Vietnamezii nu aveau decât să alerge după el toată noaptea şi să cadă laţi de oboseală. El avea de gând să treacă râul a doua zi în zori şi să ajungă direct în mijlocul urmăritorilor.

De două ori, înaintea căderii întunericului, îi văzu pe vânătorii care îl urmăreau dispersându-se pe malul râului în căutarea celei mai mici urme a prăzii lor iluzorii. Din spatele ascunzătorii sale de bambuşi, îi urmări intrând în apele murdare ale râului şi trecând pe celălalt mal.

Cu atât mai bine, n-aveau decât să i-o ia înainte – pentru el era cu atât mai bine dacă se afla în urma lor. Pe măsură ce

înaintau către est, trebuiau să se disperseze tot mai mult, lăsând spaţii tot mai mari între ei, prin care îşi putea croi şi el drum fără prea multă bătaie de cap. Oftând, deschise una dintre conservele cu raţii de campanie şi se mulţumi, pentru seara aceea, cu hrana pe care o ura cel mai mult pe lume: fasole verde cu costiţă.

Camuflându-se cu frunzele bambuşi lor, se cuibări în ascunzătoarea sa şi adormi. Către miezul nopţii, când steaua sudului era sus pe cerul asiatic, se trezi. Fără să se ridice, cum stătea culcat, privi cerul de deasupra sa şi stelele reci şi depărtate. Ascultă. O mie de sunete diferite îi ajungeau la urechi. Orăcăitul broaştelor, fâşâitul frunzelor în copacii înalţi, mişcate de creaturi ale nopţii cu sute de înfăţişări, pornite la vânătoare, care creşteau, se hrăneau şi se înmulţeau, intrând fără să ştie în infinitul ciclu al vieţii, morţii şi procreării. Dezvelindu-se, se întoarse pe burtă şi se ridică încet în picioare, simţindu-şi corpul înţepenit şi articulaţiile trosnind. Aşteptă iarăşi, până când subconştientul său se îmbibă cu tot ceea ce se petrecea înjur, astfel încât să ştie care sunet era natural şi care era produs de om. Cu geanta în mâna stângă, cu pistolul-mitralieră armat şi fără piedică în mâna dreaptă, părăsi ascunzătoarea din mijlocul pâlcului de bambuşi şi se îndreptă spre râu. Undeva, în depărtare, se zăreau fulgere sfâşiind întunericul nopţii. Ca un foc de baraj executat de artilerie, treceau dincolo de crestele munţilor, luminând pentru moment orizontul şi dispărând apoi pentru a reapărea la următorul asalt. Afundarea în apa întunecată a râului îi făcu bine. Înaintă tot mai mult, ţinând arma pregătită. Apa nu îi trecea de talie, dar Casey ştia că, dacă norii se abăteau spre amonte pe cursul râului, într-o fracţiune de secundă se putea trezi în mijlocul unui torent dezlănţuit.

Se opri pe malul sud-vietnamez al râului, ascultă cu urechile ciulite, ca sălbăticiunile junglei, apoi se folosi de vederea panoramică pentru a se asigura că nu se mişca nimic la liziera pădurii. Nimic! Însoţit numai de propriile bătăi de inimă care i se păreau cu mult prea gălăgioase şi care făceau să-i pulseze tâmplele, o porni înainte spre adăpostul pe care i-l oferea jungla. Nici inamicul nu putea să vadă mai bine noaptea decât el – şi ei erau mai mulţi decât el, ceva ce însemna mai multe posibilităţi de a greşi, de a face zgomot, de a tuşi sau de a-şi lovi armele de copaci. Se deplasa destul de încet, dar nu era momentul să se grăbească.

Ho se aşezase lângă singurul foc ce fusese aprins în noaptea aceea, cu permisiunea lui. Se oprise cu câţiva kilometri în spatele primelor patrule. Rana din umăr devenise destul de dureroasă şi îi dăduse o stare febrilă. Cu picioarele încrucişate sub el, Ho desfăcu harta care, precum majoritatea celor pe care le avea la dispoziţie, era mai mult decât incompletă, deşi desenase foarte – detaliat, cu mâna lui, o mulţime de caracteristici ale terenului. Îi era greu să se concentreze şi era furios şi din pricina aceasta. Oamenii lui nu găsiseră nici o urmă a trăgătorului izolat. Din rapoartele pe care le primise prin staţia radio, nu rezulta că ar fi fost semnalat vreun elicopter în zonă care l-ar fi putut extrage.. Trebuia să se afle pe undeva prin împrejurimi. Ho avea de gând ca în zori să trimită pe cineva în satele muntenilor să aducă nişte cititori de urme. Patrulele sale se aflau în continuare în teren, bătând fiecare potecă pe care o cunoşteau, descoperind altele necunoscute şi verificându-le şi pe acestea. Tunetele din depărtare nu-i uşurau cu nimic starea de tensiune. Mai rău chiar, i-o amplificau. I se părea că sunt vocile spiritelor *Than Tien* – spiritele munţilor. Umărul îl durea, era obosit şi s-ar fi culcat, dar nu putea să doarmă. Trebuia să pună mâna din nou pe listă. Era în primul rând o chestiune de onoare, deoarece nu conta foarte mult dacă duşmanul punea mâna pe ea şi afla care erau persoanele vizate pentru a fi lichidate. E adevărat că în felul acesta unele dintre acţiuni s-ar fi complicat peste măsură, dar în aceste cazuri putea să aleagă ţinte alternative. Nu era deloc genul de om cu gândirea rigidă. Chiar i se părea că puterea de adaptare la condiţiile în continuă modificare era o trăsătură de caracter cât se poate de admirabilă. Şi el se considera un om admirabil din toate punctele de vedere. Dar trebuia să pună mâna pe porcul care îndrăznise să tragă asupra lui, chiar dacă asta ar fi însemnat să se ducă să-l scoată cu mâna lui din cartierul general al trupelor aliate. Şi îşi propusese să nu-l scape pe cel care îşi permisese să intre adânc în teritoriul unei ţări pe care el, colonelul Ho, o considera domeniul său personal.

Casey se opri să-şi tragă sufletul şi să se odihnească puţin. Se folosi de răgaz pentru a trece mânerul genţii prin centură, ca să aibă şi mâna stângă liberă. De pe o ridicătură a terenului, observă un fuior de fum deasupra copacilor şi o lumină roşi pâlpâindă care se mişca.

— La toţi dracii! murmură el.

Era obligat să treacă destul de aproape de tabără, ca să-şi poată continua drumul. Ajunsese într-o poziţie destul de critică. Dealurile se răsuceau unele după altele ca într-un vârtej teluric şi, dacă ar fi încercat să ocolească tabăra la o distanţă mai mare, ar fi însemnat să se abată de la drum cu câteva zile. Trebuia să meargă drept înainte. Şi, totuşi, poate că nu era o problemă chiar atât de mare. Vietnamezii se aşteptau ca el să fie undeva departe în faţa lor, nu în spate. Cu atenţie, ar fi reuşit să treacă razant pe lângă ei, fără să fie depistat.

Mişcându-se cu maximum de atenţie, pentru a face cât mai puţin zgomot cu putinţă, privind în toate părţile, păşea cu infinite precauţii pe poteca îngustă, trasată de animalele junglei. Cu pistolul-mitralieră aţintit înainte, încercă să aprecieze distanţa care îl separa de focul de tabără. De când intrase în pădure, nu mai zărise lumina roşie a focului. Dar mirosul lemnului ars ajungea totuşi până la el. Asta însemna că se afla la o sută de metri depărtare, poate chiar două; dar nu putea să fie sigur. Casey îşi făcu socoteala că, indiferent care ar fi fost această distanţă, era momentul să părăsească poteca. Să se apropie mai mult de ei ar fi însemnat să ceară prea mult de la viaţă şi să îi subestimeze pe vietnamezi, crezând că nu postaseră nici o santinelă în jurul taberei. Cunoscându-i foarte bine, ar fi fost gata să jure că aşa şi era, dar se grăbea prea tare să ajungă la ai lui cu geanta cu documente pentru a risca să mai piardă timpul. Nu-i făcea nici o plăcere să se afunde prin desişul des al junglei, dar nu avea de ales. Dura mai mult, dar era infinit mai sigur aşa.

Îi luă aproape o oră să străbată următoarea sută de metri. La fiecare pas aproape, era obligat să evite, să dea la o parte sau să se ghemuiască pe sub crengile care îi ieşeau în faţă. De câteva ori, chiar o luă în patru labe pe sub tufişurile dese, împletite unele în altele, care îi barau drumul. Transpiraţia începuse să erupă prin fiecare por şi îşi simţea gura uscată. Dacă nu şi-ar fi ţinut capul în jos tot timpul, transpiraţia sărată l-ar fi orbit. Dar nu avea nevoie să-şi ridice fruntea şi să privească înainte. Se lăsa călăuzit numai de instinct, ştiind din experienţă că era cel mai bun mijloc de a ieşi la liman din asemenea situaţii. Mirosul de fum deveni din ce în ce mai puternic. Începuseră audă voci – vietnamezii vorbeau între ei în gura mare, fără nici un fel de reţinere. Era foarte aproape de tabără. Mai aproape decât şi-ar fi dorit. Pentru că tot ajunsese până acolo, se gândi să-şi încerce norocul şi să se apropie mai mult. Faptul că vietnamezii nu se

oboseau nici măcar să vorbească în şoaptă era un semn bun pentru el: nu bănuiau că s-ar fi putut afla chiar în bătătura lor.

De unde stătea întins sub o împletitură deasă de crengi şi frunze, la marginea unei mici poiene, reuşi să arunce o privire în tabăra vietnameză. Trei soldaţi stăteau în jurul focului şi, abia vizibili pentru el, în partea cealaltă a luminişului, erau alţi doi, care păreau să patruleze de-a lungul perimetrului. Era de aşteptat să mai fie şi alţii pe aproape. Începu să se retragă cu spatele, mişcându-şi picioarele şi mâinile în sens invers. La un moment da, îngheţă. Se retrăsese deja în mijlocul tufişului, de unde nu mai putea zări nimic. Dar auzea perfect: paşi călcând pe pătura de frunze uscate de pe pământ, făcând să trosnească crenguţele căzute pe jos.

Ho mârâi de durere când îşi mişcă umărul rănit, trăgându-şi fermoarul de la pantalonii kaki de uniformă. Era o noapte caldă, dar nu fierbinte, exact atât cât trebuia ca să fie foarte plăcut. Dar, înainte de venirea musonului, vremea avea să se strice. Golindu-şi vezica în tufişurile de la marginea taberei, Ho se gândea la anotimpul musonului care se apropia.

Jetul neaşteptat de urină caldă, care îl lovi chiar pe mijlocul spatelui, aproape că reuşi să-i smulgă lui Casey o exclamaţie. Fusese prins! Sări în picioare în mijlocul tufişului şi încercă să ridice arma măcar până la nivelul taliei, poziţie din care ar fi reuşit foarte bine să împroşte tabăra şi pe nenorocitul care îl folosea drept toaletă cu o rafală care i-ar fi pus cu botul pe labe.

Nu se întâmplă nimic din toate astea şi amândoi rămaseră privindu-se surprinşi. Focul din mijlocul taberei îi lumina perfect chipul lui Casey. Cicatricea care se întindea de la coada ochiului până în colţul gurii părea mai adâncă decât şi-o amintea Ho. Colonelul vietnamez lăsă să-i scape din mână organul, care parcă ar fi presimţit apropierea nenorocirii şi se strânsese, căutând să se ascundă ca melcul în cochilie. Casey blestemă încrengătura rămurişului care nu-i dădea voie să ridice ţeava armei nici măcar atât cât ar fi avut nevoie ca să-l ciuruiască pe cel care se afla în faţa lui. Dar, când zări trăsăturile lui Ho, şocul său fu aproape la fel de mare ca al vietnamezului. La început, nu-i desluşise chipul, pentru că lumina venea din spatele duşmanului său personal.

Ho începu să ţipe ca un porc înjunghiat şi se trânti la pământ, cu fermoarul desfăcut, rănindu-şi organul pe pământ, încercând

să se târască mai repede, cât mai departe de monstrul din tufiş. Strigătele sale atraseră atenţia santinelelor care se repeziră spre el. Casey îi înjură, se trânti înapoi în tufiş şi reuşi să descarce o rafală prelungă, cu care reuşi să-i împrăştie creierii, cu şapcă cu tot, unuia dintre vietnamezi şi să-i întârzie ceva pe ceilalţi. Se smulse din tufiş şi o rupse la fugă cât putea de repede, fără să ia în seamă crengile şi ghimpii care îi sfâşiau uniforma şi carnea.

Rafale sporadice de pistol-mitralieră îl urmară o bucată de drum, împrăştiind aşchii din trunchiurile copacilor. Nimeri din întâmplare poteca pe care venise. De această dată însă, nu mai făcu nici o efort să o părăsească. Alergând cât îl ţineau picioarele, cu plămânii în flăcări, întoarse capul numai ca să se convingă că, într-adevăr, nimerise drept într-un post de pază al vietnamezilor. Doborî doi vietnamezi din fugă. Amândoi îngenuncheaseră lângă o mitralieră de calibru mic, montată în spatele unui buştean, cu faţa spre est, pregătindu-se să tragă. După ce îi lichidă pe cei doi servanţi, din spate auzi mai multe împuşcături, semn că vietnamezii erau pe urmele lui. Casey continuă să fugă până când nu mai auzi nici un zgomot şi abia atunci îndrăzni să încetinească şi să-şi lase inima, care bătea să-i spargă pieptul, să se mai potolească şi să-şi recapete ritmul normal.

Ho însă se afla aproape în stare de şoc. Troung nu vorbise sub impulsul delirului. Bărbatul care îi tăiase mâna fusese chiar cel pe care îl omorâseră. Dar nu! Nu se putea! Pricepuse pe dos totul. Cel puţin el nu era un ţăran superstiţios. Avea carte şi înţelegea viaţa. Dacă sergentul american cu faţa brăzdată de o cicatrice adâncă era încă în viaţă, însemna ca nu reuşiseră să-l omoare. Mai auzise despre oameni care reuşiseră să supravieţuiască unor răni care păreau, la prima vedere, mortale. Dar, cu toate acestea, americanul părea să fi fost mort de-a binelea. Dar pentru Ho, în starea de spirit în care se afla, a încerca să pună de acord ceea ce ştia prea bine că făcuse în timpul ambuscadei cu ceea ce văzuse cu câteva clipe înainte era mult prea mult. Drept pentru care renunţă. Simţea că, dacă ar fi mai continuat să despice firul de păr în patru, ar fi ajuns la nebunie. Situaţia era şi aşa destul de gravă, cu documentele pierdute şi sergentul „mort în viaţă” ca să caute şi explicaţii plauzibile. Ceea ce stătea în puterile lui era să facă în aşa fel încât să corecteze aceste greşeli.

Înaintea zorilor, Casey reuşise să se depărteze suficient de

mult de vietnamezii care porniseră în urmărirea lui. Datorită acestui fapt, consideră că îşi putea permite să taie un platou descoperit, situat pe o culme, lăsând jungla în urma lui şi în vale. Locul în care ajunsese semăna în mare măsură cu decorul natural din sud-vestul Statelor Unite, cu păşuni ce păreau fără sfârşit. La amiază, când soarele se afla sus, chiar deasupra capului, în depărtare se vedeau valurile de căldură ridicându-se din pământ, tremurătoare şi şovăielnice, ca şi cum le era greu să se desprindă şi să se abandoneze curenţilor de aer care le purtau de colo-colo. Auzise de două ori zgomot de avioane şi îşi spuse că probabil veneau de la escadrilele de bombardiere care se întorceau la baza aeriană Ton son Nhut de lângă Saigon şi o dată zări un C-46 îndreptându-se greoi spre Laos. Era în mod evident un avion american şi mai mult ca sigur avea misiunea de a paraşuta „orez tare”, cum erau numite în jargon muniţiile, triburilor Meo din munţii din jurul câmpiilor Des Jars.

Două ore mai târziu, zări un elicopter medical, însoţit de o escortă de trei elicoptere Huey şi două elicoptere de acoperire, care transporta doi soldaţi răniţi din Forţele Speciale de la tabăra din Cheo Reo la spitalul din Dalat. Casey le făcu semne disperate cu braţele, sperând ca măcar unul dintre servanţii care stăteau în uşile deschise ale elicopterelor de acoperire să-l vadă. Tocmai când se gândea că nimeni nu îl zărise, unul dintre elicopterele de acoperire făcu o întoarcere bruscă şi trecu chiar pe deasupra capului său. Servantul de pe partea dreaptă a elicopterului îl ţinu în dreptul cătării până se convinseră că nu era vietnamez. După aceasta, elicopterul care îl verificase se ridică şi asigură acoperirea unui alt aparat care coborî şi îl luă la bord pe neaşteptatul pasager. Lui Casey nu-i păsa încotro se îndreptau, câtă vreme era sigur că la capătul drumului îl aşteptau o baie fierbinte şi un pat.

Ho rămăsese neputincios la marginea platoului descoperit, urmărind zborul elicopterelor şi văzându-l pe Casey îmbarcându-se la bordul unuia dintre ele. Dar nu acesta era sfârşitul vânătorii. Ho jurase să pună mâna pe porcul cu cicatrice chiar dacă asta ar fi însemnat să intre până în biroul Statului-Major american. Le făcu semn oamenilor lui să se întoarcă. Mai avea o mulţime de lucruri de făcut în ziua aceea.

CAPITOLUL 5

Elicopterul nici nu se aşezase bine pe heliportul reprezentat de câteva plăci de metal perforat, în tabăra americană – ceea ce însemna într-o oarecare măsură siguranţă – când Casey sări şi se depărtă de aparat, mergând cât putea de aplecat. Niciodată nu se obişnuise cu palele rotorului elicopterului şi tot timpul avea senzaţia că, dacă ar fi mers drept, acestea i-ar fi retezat capul. Mai avea încă în mână pistolul-mitralieră rusesc luat de la vietnamezul pe care îl omorâse în satul muntenilor. Îl păstrase mai ales pentru că era de aşteptat ca cei de la Informaţii să vrea să arunce un ochi la el şi să verifice dacă fusese furnizat de Rusia sau de China. Căpitanul Delfino Gomez, un bărbat uscăţiv, cu părul creţ şi cu trăsături care trădau originile castiliene ale familiei, născut în Leadville, Colorado, îi făcu semn lui Casey să se apropie. Pe măsură ce sergentul se apropie de el, Gomez îşi spuse în gând: „Dumnezeule, ticălosul ăsta arată de parcă a ieşit dintr-o moară!”

— Eşti teafăr, sergent? Nu vrei să treci mai întâi pe la dispensar şi pe urmă să mergem la comandant? întrebă Gomez fără să poată să-şi ia ochii de la găurile cu marginile arse şi de la petele de sânge de pe uniforma lui.

Dar, înainte să apuce să-l întrebe, Casey îl lămuri:

— Nu este sângele meu, căpitane. Mă simt foarte bine. Dacă ţineţi neapărat, pot să trec mai târziu şi pe la infirmerie.

Casey ştia din experienţă că era mai bine ca ofiţerilor să le dea elemente pe care le puteau digera uşor. Chiar dacă nu îl credeau sută la sută, le era prea lene să-şi pună mintea la contribuţie şi să îl interogheze ca la carte.

Gomez îl conduse la un jeep, sări pe scaunul şoferului şi porni motorul. Îl mai zărise din când în când pe Casey, dar nu avusese prea mult de-a face cu el, în afara câtorva ordine pe care i le dăduse şi pe care sergentul le primise fără să discute. Căpitanului îi venea destul de greu să se abţină să nu-l ia la întrebări pe drum spre cartierul general al batalionului, dar ştia că domnului colonel Tomlin i-ar fi sărit muştarul rău de tot dacă

ar fi făcut-o, aşa că tăcu. Pentru Casey, scurta călătorie cu jeep-ul de la heliport până la cartierul general îi dădea exact răgazul de care avea nevoie ca să-şi pună la punct povestea. Nu se aştepta ca domnul colonel să fie vreun prost şi era foarte probabil să-i ceară răspunsuri clare. Pe drum se încrucişară cu o coloană de zece transportoare blindate pentru trupe, care se îndrepta către poartă, pentru a se alătura unei misiuni de căutare şi distrugere a grupurilor de nord-vietnamezi, în jurul localităţii Kontum.

Căpitanul Gomez parcă jeep-ul în locul care îi era rezervat în faţa cartierului general. Casey îl urmă apoi în clădirea vopsită în alb, care servise pe vremea ocupaţiei franceze ca şcoală. Sergentul făcu abstracţie de privirile dezgustate şi interogatoare ale personalului din birouri cu care se întâlnea în drum. Erau genul de funcţionari care se mândreau nevoie mare cu uniformele lor curate, apretate şi călcate le dungă şi se vedea cu ochiul liber că nu le-ar fi plăcut să şi le murdărească atingându-se de vreun şobolan de tranşee cum era Casey.

Căpitanul Gomez îi spuse secretarului colonelului – maistrul militar clasa a patra Amos Ferguson, fost trăgător de elită, care învăţase să bată peste o sută de cuvinte pe minut, devenind astfel prea preţios pentru munca de birou pentru a mai fi lăsat să lupte, chiar dacă el cerea acest lucru în fiecare săptămână – ca să se asigure că nu era uitat.

Colonelul Tomlin avea înfăţişarea şi gesturile unui avocat sudist, ceea ce şi fusese, de altfel, înainte să fie concentrat şi trimis în Coreea. Ochii alungiţi, gura strânsă, buze subţiri, dar nu lipsite de oarecare umor. Devenise cu trecerea timpului un adevărat ofiţer de carieră, renunţând la profesia de avocat, nu foarte reconfortantă din punct de vedere material, pentru a rămâne în cadrul armatei, deoarece descoperise că talentele sale se potriveau cel mai bine culegerii şi interpretării informaţiilor decât salvării de la ştreang a unor traficanţi de doi bani.

Citise dosarul lui Casey şi avea o serie de întrebări la care vroia să capete neapărat răspunsuri. În plus, vroia să ştie pe unde umblase ticălosul timp de două săptămâni de zile, cu atât mai mult cu cât se întorsese cu geanta de documente care se afla deja pe biroul său. Nu avuseseră timp să-i pună la dispoziţie o traducere completă, dar din ceea ce primise deocamdată era clar ca lumina zilei că rahatul se îndrepta în viteză spre ventilator, fiind numai o chestiune de timp să-i împroşte pe toţi.

— Intră! strigă colonelul, căruia îi plăceau ordinele dintr-un singur cuvânt, scurt şi tăios.

Casey şi căpitanul Gomez se prezentară în faţa biroului său şi îi dădură raportul. Tomlin nu-şi dezlipi ochii de pe documentele din faţa sa. Îl concedie pe Gomez cu un gest scurt, care semnifica faptul că luase cunoştinţă de prezenţa lui şi îşi îndreptă toată atenţia către Casey, în timp ce uşa biroului se închise în spatele căpitanului.

— Pe loc repaus, sergent şi ia loc. Aşteaptă-mă un moment.

Casey făcu ceea ce i se ordonase şi se lăsă greu pe un fotoliu îmbrăcat într-o imitaţie de piele. Pentru Tomlin, acesta era aproape un procedeu standard, dându-i timpul necesar să îşi pună ordine în gânduri şi, în plus, descoperise că acest moment de aşteptare impus subordonaţilor îi dădea un avantaj psihologic asupra lor. De sub documentele capturate de Casey, scoase un alt dosar. Dosarul de cadre al sergentului, faimosul dosar 201. În acest dosar erau cuprinse toate informaţiile pe care armata americană le avea în legătură cu persoana bărbatului care se afla în acel moment în biroul său, umplându-l de o duhoare grea de transpiraţie, jeg, miros de fum şi Dumnezeu mai ştia ce altceva.

Numai că dosarul pe care îl avea în mâini nu lămurea cu nimic necunoscutele din mintea colonelului. Erau prea multe pete albe în el, prea multe rubrici necompletate, care făceau ca în mintea lui de avocat să se nască alte şi alte întrebări. Era, într-adevăr, un dosar foarte interesant.

Îşi ridică ochii de pe hârtii, fixându-l pe sergent, dar tot fără să spună vreun cuvânt. Era o altă practică îndelung exersată, care îi dădea persoanei implicate un sentiment de nesiguranţă, insuflându-i un sentiment de vinovăţie, indiferent dacă omul era vinovat sau nu de ceva. Ori, pentru Tomlin, care apucase să practice avocatura în Nashville, Tennessee, nu era un secret că orice om a făcut, măcar o dată în viaţa lui, un lucru pe care îl ţine ascuns. Singura problemă era să afle despre ce era vorba. Cu această tehnică obţinuse de foarte multe ori răspunsuri la nişte întrebări care nici nu-i trecuseră prin minte, darmite să le mai şi pună.

Casey îi întoarse privirea cu nonşalanţă. Ştia ce încerca să facă colonelul şi tocmai de aceea se uita şi el drept în ochii acestuia. Brusc, Tomlin nu se mai simţi în largul lui, cu ochii aceia albaştri-cenuşii fixându-i pupilele cu o expresie de totală

detaşare. Era un sentiment pe care nu îl mai trăise încă. Dregându-şi vocea, se foi pe fotoliu şi apoi îşi mută privirea din ochii sergentului, ca şi cum recunoştea că fusese învins de unul mai bun. Ceea ce nu-i plăcea deloc.

— Sergent, ia spune-mi şi mie, unde şi cum ai reuşit tu să intri în posesia acestor documente? întrebă colonelul, arătând spre dosarul din faţa lui cu un *coupe-papier* reprezentând o baionetă miniaturală.

Casey îi servi numai versiunea restrânsă a aventurii sale, spunându-i doar că reuşise să se salveze din ambuscadă şi că apoi îi urmărise pe soldaţii comunişti până când reuşise să pună mâna pe un ofiţer inamic şi, o dată cu el, pusese mâna şi pe geanta cu documente, păstrând în cele din urmă numai documentele. Tomlin încercă să-l facă să-i mai dea câteva detalii, dar nu reuşi să afle mai multe decât până atunci. Casey îi arătă apoi pe o hartă zona în care considera că ajunsese, drumul la ducere şi la întoarcerea de pe valea râului Song Cai. Tomlin se abţinu şi nu insistă să capete mai multe detalii.

— Din dosarul tău, sergent, văd că nu eşti cetăţean american şi că te-ai înrolat cu un paşaport francez. Tot ceea ce se ştie despre tine este că ai luptat în Legiunea Străină Franceză, cam tot pe aici, în anii ’50 şi că eşti un veteran de la Dien Bien Phu. Corect?

Casey înclină din cap în semn de aprobare. Tomlin îşi linse apoi buzele, îşi mai drese vocea o dată şi continuă:

— În legătură cu locul şi data naşterii pe care ni le-ai dat… Unele date nu pot fi verificate, cum este situaţia cu oraşul german în care zici că te-ai născut. Nu mai există şi nu avem nici un mijloc să căpătăm mai multe informaţii referitoare la tine. Ce ai de spus despre asta?

— Când am fost eliberat din serviciul Legiunii, mi s-au dat un paşaport şi cetăţenia franceză, după cum ştiţi, zise Casey, aplecându-se puţin în faţă. În ce priveşte locul sau data naşterii, aceasta este numai problema mea şi trebuie să rămână legată numai de trecutul meu, aşa cum e firesc. Când am fost primit în armata americană, am precizat că nu am de gând să dau nici o altă informaţie legată de trecutul meu, în afara anilor petrecuţi în Legiunea Străină. În momentul acela, americanii erau atât de disperaţi să pună mâna pe oameni cu experienţă în domeniul militar, în general şi în această parte a lumii, în special, încât am căzut de acord că paşaportul era suficient pentru identificarea

mea. Nu văd nici un motiv pentru care înţelegerea aceea ar trebui revizuită acum.

Tomlin ştia că existau câteva sute, dacă nu chiar mii de persoane, care serveau în momentul acela în Forţele Armate Americane, după ce serviseră ani buni în alte armate, dintre care unele fuseseră chiar ostile americanilor într-un moment sau altul al istoriei moderne. Mulţi dintre ei căpătaseră calificativul de PD, ceea ce însemna „personal disponibilizat” la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, alături de care se mai aflau şi cei care, asemenea lui Casey, luptaseră în Legiunea Străină, pentru a căpăta, la sfârşitul angajamentului, o identitate şi un paşaport nou, care îi făceau cetăţeni legali ai ţării adoptive.

Casey îndreptă un deget cu unghia neagră către documentul care se afla în faţa lui Tomlin.

— V-aţi uitat prin el?

— Nu de la un capăt la altul, dar suficient pentru a-mi da seama că este foarte important.

— Atunci, domnule colonel, vă sugerez să vă aruncaţi privirea la pagina a treia, în dreptul coloanei cu titlul *Nguoi My,* cam pe la mijlocul paginii.

Tomlin făcu ce îi spusese Casey şi simţi că îi stă inima în piept când îşi văzu numele, alături de alte treizeci, la rubrica „americani”.

— Sincer, nu cred că trebuie să ştiţi mai multe despre mine decât că sunt de partea voastră, zise Casey pe un ton jos şi sincer. Şi sunt singurul de aici care ştie cum arată Ho la faţă. Lăsaţi-mă să-mi păstrez capul pe umeri şi vă promit să vi-l aduc pe-al lui, salvându-l totodată pe al dumneavoastră.

Tomlin simţi un fior de gheaţă urcându-i pe şira spinării şi oprindu-se în ceafa. Nu-i făcuse nici o plăcere să-şi vadă numele pe o listă a morţii. Riscurile fireşti ale războiului erau şi aşa suficient de mari, fără să mai fie nevoie şi de nominalizarea la execuţie. În momentul acela, trecutul sergentului cu faţa brăzdată de o cicatrice adâncă şi urâtă era ultimul lucru care îl interesa.

— Ce vrei să spui, sergent Romain? Vreau să spun cu treaba aia, că să-ţi păstrezi capul?

Cuvintele colonelului trădau o oarecare confuzie.

— Vreau să mă treceţi în detaşare şi să-mi lăsaţi libertatea de a merge, atunci când vreau, unde vreau. Ori pun mâna pe Ho şi vi-l aduc, ori îl omor… zise Casey, ridicându-se de pe scaun şi

întorcându-i spatele colonelului. Pentru mine, e o chestiune personală.

Tomlin îşi petrecuse destui ani ascultând tonurile vocilor oamenilor şi îşi dădu seama că sergentul era mai cinstit decât un catolic fervent la confesiune, iar ceea ce spunea îi convenea de minune în momentul acela.

— Mă voi gândi la asta, sergent. Deocamdată, du-te de te spală şi apoi odihneşte-te. Vorbim din nou mâine. Te aştept în biroul meu la ora nouă.

Când Casey părăsi biroul colonelului, tot în compania căpitanului Gomez, îl auzi pe Tomlin ordonând să i se transmită interpretului său să-şi mişte fundul rapid până la el şi să termine de tradus „nenorocitele astea de hârtii”, cum se exprimase el, înainte să-l dea afară cu o recomandare pentru trupele sud-vietnameze din prima linie. Tomlin aruncă dosarul lui Casey înapoi într-un dulap. Nu-l mai interesa deloc ce făcuse omul acela în trecut – important era ceea ce făcea începând din acel moment.

Gomez se urcă din nou la volanul jeep-ului şi acţionă starterul, aşteptând o clipă înainte de a atinge maneta schimbătorului de viteze.

— Ce facem, sergent? Unde mergem acum?

Casey împrumută o ţigară din buzunarul căpitanului şi-o aprinse şi inhală cu voluptate fumul.

— Oriunde vreţi, cu condiţia să găsesc un duş fierbinte, ceva de mâncare şi un pat curat. Voi mai avea o întâlnire cu colonelul mâine dimineaţă, aşa că astăzi pot să mă instalez oriunde.

Gomez dădu din cap, băgă în marşarier, scoase maşina din parcare şi apoi o luă drept înainte, conducându-l pe Casey în barăcile rezervate militarilor aflaţi în tranzit prin tabără, care serveau foarte bine scopului declarat de sergent.

Cât timp Casey îşi oferi bucuria luxuriantă a unui duş fierbinte, căpitanul Gomez aranjă să-i fie trimisă o uniformă curată. În barăcile de tranzit mai erau câţiva asemenea lui Casey, care se opreau în locul acela numai o zi sau două în drum spre alte baze militare sau spre casă. Gomez îl lăsă pe Casey singur după ce-i împrumută zece dolari, ca să-şi poată cumpăra nişte lucruri personale, cum ar fi fost un aparat de ras şi un pachet de ţigări. După ce luă masa la popotă, nimerind cartofi prăjiţi şi cârnaţi, care aveau un gust de parcă ar fi fost gătite în Statele Unite şi trimise spre Vietnam cu două săptămâni în urmă, Casey se

întoarse în baraca de tranzit, coborî transperantele, se dezbrăcă şi se întinse pe cearşaful curat. Avea de gând să doarmă până a doua zi dimineaţa, când trebuia să lămurească lucrurile cu colonelul. Cunoştea genul destul de bine şi nu avea nici un dubiu că Tomlin nu ar fi sesizat logica propunerii sale, mai ales acum, când şi fundul lui era la bătaie.

Interpretul lui Tomlin, Minh tran Quan, se afla în serviciul Forţelor Armate Americane de mai mult de trei ani, timp în care se dovedise de un real folos. Era un bărbat mărunţel, cu maniere de contabil la puşcărie şi întotdeauna se purta foarte deferent faţă de tot personalul american, zâmbind şi înclinând din cap la stânga şi la dreapta. Minh se aşteptase să fie chemat de şeful său şi se pregătise pentru asta. Ca întotdeauna, avea geanta din piele maro asupra lui. Strecurându-se pe lângă franctirorul care îi ţinea loc de secretară colonelului Tomlin, intră în birou, unde se trezi întâmpinat de o ploaie de întrebări şi acuzaţii:

— Ticălos mic şi nenorocit ce-mi eşti! îl luă Tomlin în primire. De ce nu mi-ai spus că şi numele meu e pe nenorocita asta de listă? Ţi-ai pierdut minţile de tot? De ce crezi că te plătim, piticanie incompetentă?

Minh îşi plecă fruntea, în semn de acceptare umilă a acuzaţiilor care îi erau aduse. Arborând cel mai fermecător zâmbet din arsenalul său, îi răspunse colonelului pe un ton de parcă nu ar fi auzit şi nu ar fi priceput cuvintele jignitoare care-i fuseseră adresate.

— Am vrut să fie o surpriză pentru dumneavoastră, domnule!

— Surpriză? Ai vrut să-mi faci o surpriză, zici? explodă Tomlin, ridicându-se pe jumătate de la birou. Şi ce te face pe tine să crezi că ştii ce e surpriză şi ce nu e surpriză?

Minh continuă să dea din cap înainte şi înapoi, ca şi mai devreme, îşi deschise micuţa geantă şi-l făcu pe colonel să îngheţe în poziţia incomodă în care se afla.

Clinchetul provocat de armarea cocoşului pistolului Colt de calibrul 45, de fabricaţie americană, răsună în biroul colonelului ca o explozie de proiectil de mortier.

— Este destul de simplu, domnule! Vedeţi? Viaţa dumneavoastră îmi aparţine!

Tomlin îşi închise ochii, ştiind ce avea să urmeze.

Booom! Explozia puternică a unui foc de pistol îl asurzi complet. Dar unde era durerea? Unde era şocul glonţului de calibru mare sfâşiindu-i carnea? Deschise un ochi cu teamă. Minh

zăcea la pământ, cu faţa în sus, la cinci metri de locul în care îşi deschisese geanta. Faţa îi dispăruse. Creierii lui şi aşchii de os zăceau împrăştiate pe tot biroul lui Tomlin.

În pragul uşii, se afla Amos, o mulţime de funcţionari adunându-se în spatele lui, iar din ţeava pistolului său ieşea un fuior subţire, ireal de subţire, de fum albastru.

— Ştiţi, domnule... Niciodată nu am avut încredere în nenorocitul ăsta mic. Acum îmi daţi transferul la o unitate combatantă?

Tomlin simţi cum picioarele nu-l mai ţineau deloc. Se prăbuşi în fotoliul său. Slab, abia auzit, şopti un răspuns la cererea lui Amos:

— Da! Desigur! Orice vrei tu!

— Vă mulţumesc, domnule! spuse Amos, punând piedica pistolului şi apoi se întoarse la biroul său, pentru a scrie o nouă cerere de detaşare.

CAPITOLUL 6

Pentru Tomlin, după trecerea şocului iniţial, sosi momentul adevărului, care în cazul lui era reprezentat de faptul că nu era nemuritor, iar asta însemnă pentru el o experienţă devastatoare. Ajunsese astfel să-şi preţuiască viaţa şi să ţină cu mult mai mult la ea. Toate celelalte consideraţii privitoare la război ocupară, din acel moment, un depărtat loc doi în. Priorităţile sale de viaţă – mai mult chiar, de supravieţuire. „Ce spusese sergentul Romain?” se întrebă Tomlin la un moment dat.

„Sunt singurul de prin partea locului care ştie cum arată Ho la faţă. Lasă-mă să-mi păstrez capul pe umeri şi ţi-l voi aduce pe al lui, poate chiar ţi-l voi salva pe al tău!”

„Da, parcă aşa ceva spunea sergentul acela ciudat”, se aprobă în gând Tomlin.

Colonelul îşi petrecu următoarea oră şi jumătate din dimineaţa zilei care urmă, făcând pregătirile necesare pentru ca sergentul Romain să poată într-adevăr să-şi păstreze capul pe umeri. Pentru aceasta, Tomlin trebuise să tragă o groază de sfori, să ia legătura cu mai mulţi indivizi care îi datorau fiecare câte ceva, dar nimic nu i se părea prea scump sau imposibil.

Ştirea despre încercarea de asasinare a lui Tomlin se împrăştie foarte repede prin întreaga tabără şi fusese întâmpinată cu reacţii care mergeau de la: „A avut noroc, nenorocitul!” până la exprimarea deschisă a regretului că gălbejitul ratase ţinta, nereuşind astfel să scape lumea de un mare ticălos. În orice caz, Casey nu se miră deloc când se pomeni cu un soldat la capul patului, anunţându-l că era aşteptat de colonelul Tomlin. De data asta şi aspectul său era mai aproape de gustul personalului din statul-major. Cu faţa proaspăt bărbierită şi îmbrăcat cu o uniformă curată şi călcată, părea mai tânăr cu câţiva ani. Căpitanul Gomez se afla deja în faţa uşii biroului colonelului când îşi făcu şi Casey apariţia.

— Bună dimineaţa, sergent! Colonelul ne aşteaptă, îi spuse căpitanul.

Casey încuviinţă cu o mişcare scurtă din cap şi îl urmă pe

Gomez în sanctuarul colonelului.

Primiră amândoi permisiunea de a se aşeza. Tomlin îşi frământa bărbia între degete, ştiind că. Acest gest îi dădea o imagine de om preocupat, muncit de gânduri, fapt care dădea mai multă greutate cuvintelor sale.

— Domnilor! Am făcut câteva aranjamente în urma discuţiei pe care am avut-o ieri. Sergent Romain, am ajuns la concluzia că ai avut dreptate în previziunile dumitale. De asemenea, se pare că ai avut dreptate şi când ai afirmat că eşti singurul care îl cunoaşte pe colonelul Ho. Am verificat toţi agenţii şi agenţiile de informaţii în legătură cu un dosar referitor la acest personaj şi nimeni nu a putut să ne dea nici o informaţie. De, fapt, s-ar părea că nici nu există alte informaţii în afara celor legate de familia sa şi de studiile pe care le-a urmat. În zilele următoare, voi căuta să vă pun la dispoziţie şi vouă dosarul colonelului Ho. Am spus „şi vouă”, pentru că v-am detaşat pe amândoi de la slujbele pe care le-aţi avut până acum, ca să vă puteţi ocupa exclusiv de descoperirea şi terminarea bunului nostru tovarăş Ho şi a tuturor agenţilor săi operativi cu care veţi avea de-a face pe parcurs.

Tomlin îşi drese vocea şi se ridică în picioare, cu spatele la fereastra biroului. Brusc însă, când îi trecu prin minte că silueta i se vedea foarte bine prin geam, chelia i se înroşi. Făcu un serios pas lateral, ieşind din cadrul ferestrei şi nimerind în dreptul hărţii Vietnamului, dorindu-şi ca cei doi martori involuntari ai micii sale laşităţi să îşi imagineze că acesta fusese singurul scop al schimbării poziţiei.

— Începând de astăzi, sunteţi amândoi detaşaţi temporar, în slujba unei organizaţii numite Proiectul Phoenix, un grup clandestin, orientat în direcţia destabilizării infrastructurii inamicului, prin orice mijloc care se dovedeşte eficient.

Atât Casey, cât şi Gomez ştiau că asta însemna că aveau mână liberă să ucidă inamici fără a se supune restricţiilor legilor internaţionale ale războiului. Cu alte cuvinte, puteau să „elimine cu prejudicii maxime” orice persoană despre care ei ar fi bănuit că făcea parte din echipele *Ke'sat nhan* organizate şi pregătite de către colonelul Ho.

— Să vă spun în două cuvinte despre ce este vorba, zise Tomlin, mijindu-şi ochii către cei doi subordonaţi. Romain, ai cerut să ţi se lase capul. În regulă, poţi fi liniştit. Începând din acest moment, căpitanul Gomez este superiorul tău direct, în

faţa căruia răspunzi. De asemenea, prin intermediul lui, îţi vei coordona toate acţiunile şi lui îi vei adresa toate cererile. În acest moment, ai nevoie de ceva anume?

Casey şi Gomez se priviră unul pe celălalt. Primul era foarte mulţumit de situaţie. Gomez părea să fie un tip calm, realist, stabil psihic, dar fără să aibă cine ştie ce respect pentru ierarhia militară. Nu-l deranja deloc să i se subordoneze, dar avea nevoie de ceva mai mult de atât.

— Da, domnule. Aş vrea, dacă se poate, să aranjaţi ca un ofiţer pe nume Van tran Tuyen de la *Luc Long Dac Biet* să fie transferat la noi. Am mai lucrat cu el şi am nevoie de serviciile lui ca interpret, ca şi pentru a-mi asigura spatele în cazul în care chestia asta se dovedeşte necesară.

Tomlin îşi aminti propria experienţă recentă prin care trecuse, legată tot de un vietnamez în care avusese încredere şi, chiar dacă LLDB era echivalentul sud-vietnamez al Forţelor Speciale ale Statelor Unite, suspiciunea faţă de orientali care i se strecurase în suflet nu-i dădea pace.

— Crezi că este de încredere, sergent?

— Nici o problemă, domnule. Garantez cu viaţa pentru el, zise Casey.

Tomlin făcu o completare în gând: „Nu numai cu viaţa ta, dar şi cu a mea, care mi-este infinit mai dragă.”

— Foarte bine, sergent, voi vedea ce se poate face. Lasă-mi numele individului la aghiotant şi îţi promit că mă voi ocupa personal de această problemă. În plus, voi face şi nişte verificări discrete, pentru mai multă siguranţă.

Casey îi citi gândurile însă şi dădu din cap, înţelegător, spunându-şi că Tomlin începuse să facă pe el de frică.

— Vreau să-mi aleg singur armele şi voi mai avea nevoie de nişte bani. Pentru început, probabil că vreo două mii de dolari vor fi de ajuns.

Tomlin şi Gomez îl priviră amândoi ca şi cum ar fi înnebunit brusc.

— Pentru ce dracu’ ai nevoie de bani, sergent? Sper că nu ai de gând să-ţi deschizi un cont în Elveţia!

Pentru prima dată, Casey râse destins în prezenţa colonelului.

— Nu, dar voi avea nevoie de un anumit soi de ajutor, pe care nu cred că veţi putea să mi-l oferiţi dumneavoastră. Practic, este vorba despre un individ pe nume Phang, un cambodgian, un fel de şef de bandiţi – de Kamserai – ca să fiu mai exact, pe care aş

vrea să-l angajez pentru treaba pe care mi-am propus-o. El dispune de mijloacele necesare pentru a mă pune la curent cu toate informaţiile la zi referitoare la activităţile Vietcongului şi la intenţiile lui. De asemenea, pentru el nu există nici un fel de graniţe şi are destui oameni pentru a face faţă unei încăierări destul de serioase la nevoie şi cred că ne vom confrunta cu aşa ceva, mai ales dincolo de graniţă, dacă vom intra în Laos sau Cambodgia pe urmele lui Ho. Cred că veţi fi de acord cu mine că o încăierare dintre un grup de bandiţi Kamserai cambodgieni şi soldaţii Vietcongului are urmări mult mai reduse pe plan internaţional decât o incursiune în forţă a unor unităţi americane sau sud-vietnameze.

Tomlin îi aprobă toate cererile lui Casey, deşi fără prea mult entuziasm.

— În regulă, mă voi ocupa de toate astea, dar te avertizez că ai face foarte bine să-mi arăţi nişte rezultate şi asta cât mai repede, dacă vrei să continuăm în acest fel. Iar dumneata, căpitane, se adresă el lui Gomez, rostind cuvintele plin de emfază, ai grijă că răspunzi de toată povestea. Verifică toate detaliile contactării acestui bandit... Cum ai zis că-l cheamă? Phang? Mă rog! Reţine că tot ce merge prost o să-ţi cadă în spinare. Din acest moment voi comunica cu sergentul Romain prin intermediul dumitale, ai înţeles?

Gomez făcu un semn evaziv cu capul, care în condiţiile date putea să însemne că înţelesese, dar şi orice altceva. Ştia de ce îi fusese aruncată în cârcă toată răspunderea acestei misiuni. Dacă lucrurile mergeau prost, fundul lui avea să fie tăbăcit şi pus la saramură, iar dacă mergeau bine, Tomlin era liber să tragă foloasele. De fapt, totul era cât se putea de normal. Cum întrevederea se sfârşise, colonelul le făcu un semn cu mâna că erau liberi să plece.

Amândoi se simţiră uşuraţi când ajunseră sub cerul liber. Se aflaseră prea multă vreme în preajma fostului avocat şi faptul acesta îi făcea să se simtă nesiguri, ca şi cum s-ar fi ales păcăliţi, fără să-şi dea seama, încă, despre ce era vorba. Probabil că vremea pe care Tomlin o petrecuse în preajma criminalilor şi a răufăcătorilor de tot felul îşi pusese amprenta asupra înclinaţiilor sale, contaminându-l în asemenea măsură, încât nu mai avea încredere în afacerile cinstite. Atât Gomez, cât şi Casey avuseseră de-a face cu indivizi de teapa lui.

Porniră pe jos de-a curmezişul taberei:

— Care crezi că o să fie prima ta mişcare, sergent?

— Nu ştiu până nu-l văd pe Van aici şi până nu-l localizez pe Phang, bătrânul bandit. După cei voi face lucrurile astea, voi putea să mă pun în mişcare. Deocamdată, este prea devreme să-mi fac vreun plan. După cum văd eu că se prezintă lucrurile, îmi face impresia că nu avem decât două opţiuni. Prima: ne ducem după Ho. A doua: vine el după noi. Şi nu m-aş mira deloc dacă şi-a şi făcut planurile în acest sens.

Colonelul Ho îi vorbi plin de importanţă aghiotantului său schilodit:

— Începând din acest moment, sarcinile tale vor consta exclusiv în localizarea celui care te-a mutilat pe tine şi m-a umilit pe mine. Foloseşte-te de toţi agenţii noştri că să-l găseşti. Cred că nu e prea greu. Deja am primit o informaţie de la Kontum, conform căreia unul dintre agenţii noştri a fost omorât în timp ce încerca să-l asasineze pe un ofiţer al serviciilor de informaţii. Un sergent care corespunde descrierilor noastre a fost văzut în compania colonelului exact în aceeaşi zi. După cum văd eu că stau lucrurile, avem de ales între a porni în căutarea lui sau a aştepta ca el să ne caute pe noi. Oricare dintre posibilităţile acestea îmi convine la fel de bine, cu condiţia ca până la sfârşitul lunii să fie în mâinile mele.

Troung îl aprobă. Primise o misiune şi, ca de obicei, avea de gând să facă tot ce-i stătea în puteri să o îndeplinească. Şi el, ca şi Ho, de altfel, se convinsese că greşise când considerase că americanul cu cicatrice era mort. Era bucuros chiar că lămurise lucrurile şi că putea să se concentreze asupra noii sale misiuni cu mintea limpede. Orice îndoială i-ar fi mai rămas, cuibărită în cine ştie ce cotlon al minţii, avea de gând să o lămurească cu prima ocazie când punea mâna pe omul cu cicatrice.

Troung făcu aranjamentele necesare pentru anunţarea unei întâlniri cu unul dintre cei mai eficienţi agenţi ai săi din zona Kontum. Şi avea de gând să se ducă personal să se asigure că treaba era corect dusă la capăt. Operaţiunea căpătase o notă accentuat personală: îi era dator americanului atât pentru pierderea mâinii, cât şi pentru zdruncinarea respectului faţă de propria persoană. Era chiar recunoscător că tovarăşul Ho arătase atâta înţelegere în această privinţă. Nu ar fi fost nimic deosebit dacă Ho ar fi comandat executarea sa pentru un eşec de o asemenea amplitudine. Dar de această dată nu avea de gând să-

şi mai dezamăgească stăpânul.

Căpitanul Gomez şi sergentul Casey Romain erau în baraca de tranzit şi discutau. Casey îi spunea lui Gomez cum putea să intre în legătură cu Phang prin intermediul unui negustor chinez cu care bătrânul bandit făcea afaceri în mod regulat. Tot ceea ce trebuia să facă era să-i spună chinezului numele lui Casey şi unde putea să fie contactat şi cambodgianul ştia ce trebuia să întreprindă în continuare. În privinţa lui Van, tot ceea ce trebuia să facă era să sune la cartierul general al LLDB din Saigon, de pe strada Le van Diet şi oamenii lui stabileau legătura. Casey îl avertiză pe Gomez să nu dezvăluie motivul pentru care americanii solicitau detaşarea lui Van. Chiar şi trupele speciale sud-vietnameze încălzeau la sân un număr de agenţi inamici, chiar dacă erau întrucâtva mai impermeabile la penetrări decât armata regulată.

Gomez îl aprobă întru totul. Făcu apoi aranjamentele prin intermediul comandantului grupului al cincilea al Forţelor Speciale din Vietnam pentru ca Van să fie detaşat la ei ca urmare a unei cereri personale. Nu putea să fie prea complicat din moment ce Forţele Speciale ale armatelor americană şi sud-vietnameză colaborau destul de strâns în ultima vreme. Iar în Proiectul Phoenix fuseseră angrenaţi o mulţime de experţi în lupta din junglă ce aparţinea Beretelor Verzi.

Gomez rezistă tentaţiei de-a-i pune întrebări noului său asociat în legătură cu trecutul personal, simţind instinctiv că nu ar fi căpătat nici un răspuns. Citise şi el dosarul 201 al lui Casey şi, cu excepţia petelor albe din trecutul său, ceea ce se aflase de la *Deuxieme Bureau* referitor la sergentul Casey Romain nu oferea nici un motiv ca cineva să se îndoiască de ura sa împotriva comuniştilor. Lucrul acesta fusese dovedit cu prisosinţă de numeroasele sale decoraţii căpătate în timpul cât servise în cadrul forţelor franceze din Indochina şi Algeria. În mod ciudat, nu se simţea deloc superior în grad faţă de sergentul de lângă el şi ştia că era mai câştigat dacă tăcea decât dacă vorbea. Nu ştia nici el de unde venea sergentul Romain şi în momentul acela nici nu îl interesa foarte mult. Nu credea că tipul era german, deşi în dosarul său se spunea că se născuse în Germania şi vorbea această limbă în mod fluent. Dar la fel de bine vorbea franceza, engleza şi chiar şi vietnameza într-o anumită măsură. Cu cât descoperea mai multe lacune în biografia lui Romain, cu atât mai

fascinant i se părea subiectul.

În privinţa faptului că trebuiau să lucreze împreună, nu avea nici o părere deocamdată. Prefera să aştepte şi să vadă pe măsură ce lucrurile se puneau în mişcare. Dacă Romain ar fi decis într-o bună zi să-i spună mai multe despre el, l-ar fi ascultat cu interes. Ştia că nu avea ce să facă pentru a speria un om precum sergentul. Ameninţările curente în orice armată din lume: Curtea Marţială şi însărcinările periculoase nu păreau nici măcar să-l pună pe gânduri. În ochii lui Romain, era ceva care părea să treacă dincolo de limitele pedepselor lumeşti din ceea ce s-ar fi putut numi existenţa militară contemporană. În orice caz, Gomez ştia că, din acel moment, nu se putea aştepta decât la acţiune şi moarte din partea sergentului Casey Romain.

CAPITOLUL 7

Dură câteva zile bune până când Gomez putu să-i spună lui Casey că Tomlin trimisese după şeful bandiţilor Kamserai, Phang, care urma să sosească după alte două zile. Deocamdată, se făceau aranjamentele pentru ca omul lui Casey să poată fi adus cu elicopterul. În ceea ce-l privea pe prietenul vietnamez al lui Casey, deşi recursese la toate presiunile care îi stăteau în putinţă, Van nu era disponibile Era angrenat deja într-o altă misiune şi nu se putea renunţa la el deocamdată. În orice caz, îi spusese Gomez, cartierul general al LLDB îşi luase angajamentul ca, de îndată ce Van era liber, să îl detaşeze pe lângă organizaţia lui Tomlin, Proiectul Phoenix.

Colonelul Ho van Tuyen nu trebuia să aştepte pe nimeni. Dăduse, de fapt, ordinul ca trupele lui *Ke'sat Nhan* să treacă de îndată la executarea operaţiunii pentru care fuseseră pregătite. Recurgând la tertipul folosit de BBC în timpul celui de-al doilea război mondial pentru a transmite informaţii Rezistenţei franceze, Ho se folosea de postul oficial de radio al guvernului de la Saigon pentru a transmite ordinul de începere a atentatelor de-a lungul şi de-a latul Vietnamului de Sud. Parola era inclusă într-o ştire obişnuită, care era transmisă de mai multe ori în cursul unei zile.

Într-o singură noapte au fost asasinaţi trei guvernatori de provincii, douăzeci şi trei de căpetenii de sate, doi ofiţeri de informaţii americani şi comandantul batalionului *Puternicii Tigri Luptători, Mahn Ho,* una dintre cele mai eficiente unităţi ale armatei sud-vietnameze.

Pierderile lui Ho în cursul acestei nopţi fuseseră minime. Şapte bărbaţi şi două femei – ucişi şi patru – luaţi prizonieri. Un preţ foarte mic pentru panica şi dezorganizarea pe care reuşiseră să le provoace.

— Suntem norocoşi că nu am avut mai multe pierderi, îi spusese Ho lui Troung, dar, chiar dacă am fi pierdut douăzeci de oameni pentru a omorî un singur duşman, tot ar fi fost un preţ

rezonabil. Pentru că misiunea pe care o avem de îndeplinit este mai importantă decât viaţa a două divizii. De cele mai multe ori, este mai uşor şi mai convenabil să omori capetele inamicului decât să-ţi pierzi timpul cu membrele. Pierderile pe care le-am provocat inamicului îşi vor arăta roadele pentru multă vreme. Deocamdată, atât autorităţile militare, cât şi cele civile vor trebui să trăiască cu o frică permanentă.

Ho calculase foarte exact. Nici sud-vietnamezii, nici americanii nu mai aveau încredere în prietenii apropiaţi sau în servitori. Imediat se operaseră schimbări în personalul domestic al locuinţelor particulare şi oficiale. Dar prin aceste măsuri nu s-a reuşit nici pe departe zădărnicirea operaţiunii declanşate de KSN. Dimpotrivă, s-au creat şi mai multe breşe prin care oamenii lui Ho s-au grăbit să penetreze ţintele.

Colonelul Tomlin dăduse ordin ca tot personalul vietnamez să fie îndepărtat din tabără şi ar fi alungat şi trupele sud-vietnameze dacă nu ar fi riscat, prin această mişcare, să creeze un impas politic. Pe măsură ce în fiecare oră soseau rapoarte despre noi asasinate, colonelul Tomlin era din ce în ce mai convins că se găsea în fruntea listei negre a lui Ho, poate chiar deasupra premierului sud-vietnamez şi a generalului Westmoreland, întregul personal administrativ primise arme şi o gardă din Poliţia Militară îl păzea douăzeci şi patru de ore pe zi.

Renunţase chiar la confortul vilei sale din oraş şi se mutase în tabără, în barăcile ofiţerilor burlaci – BOB – unde, în ciuda faptului că nu se bucura de acelaşi lux, se simţea ceva mai în siguranţă, înconjurat de ofiţeri americani.

În tot acest timp, Tomlin realiză însă şi un lucru de toată lauda. Făcu apel la cel mai puternic instinct al omului: lăcomia. Prin intermediul tuturor surselor sale informative, dăduse sfoară-n ţară că era dispus să plătească informaţiile despre KSN şi încă să le plătească foarte bine. Câte o mie de dolari în aur pentru fiecare agent KNS capturat viu sau mort şi, la cerere, posibilitatea de asigurare, pentru persoana respectivă, a statutului de emigrant, ceea ce însemna accesul în Statele Unite. Această recompensă era chiar mai valoroasă decât banii. Pentru şansa de a scăpa de Vietnam şi de un război de treizeci de ani, mulţi şi-ar fi predat americanilor propriii fraţi, taţi, surori şi mame. Era o măsură disperată din partea lui Tomlin, dar, când transmisese această ofertă, colonelul se gândise că nici un preţ

nu era prea mare atunci când se afla în joc propria sa siguranţă. Reuşise chiar să capete aprobarea Departamentului de Stat al Statelor Unite, arătându-le ambasadorului american în Vietnam şi primului secretar al ambasadei de la Saigon că şi numele lor se aflau pe lista neagră a lui Ho. Primul secretar al ambasadei fusese, de fapt, cel care trăsese toate sforile pentru aprobarea propunerii lui Tomlin şi punerea ei în practică. După aceasta, atât primul secretar, cât şi ambasadorul ajunseră la concluzia că, în acel moment hotărâtor al istoriei, amândoi ar fi fost mai utili dacă se întorceau înapoi în State, cel puţin pentru o vreme. Când află vestea, Tomlin se învineţi de scârbă faţă de modul laş în care aceştia aleseseră să dezerteze ca să-şi salveze fundurile, lăsând baltă datoria pe care şi-o asumaseră. Mai târziu, chiar în seara zilei în care aflase ştirea aceasta, luă şi el legătura cu Pentagonul, pentru a afla dacă nu cumva mai era vacant un post care îi fusese oferit cu ceva vreme în urmă la Agenţia pentru Securitate a Armatei Statelor Unite cu baza în Maryland. Dar postul respectiv nu mai era vacant de mult.

Blestemând de mama focului, făcu presiuni extraordinare pentru a căpăta un elicopter Huey pe care să-l trimită după căpetenia de bandiţi pe care o ceruse şi o aştepta sergentul Casey Romain. Pentru a-l lua la bord pe Phang, elicopterul trebuia să treacă frontiera în Cambodgia, dar, având în vedere că zona de contact se afla foarte aproape de graniţă, nu existau probleme foarte mari.

Tomlin nu avea de gând să rişte nici un pic. Atâta vreme cât credea cu tărie că exista cea mai mică posibilitate ca Romain să ajungă până la Ho, avea de gând să-l ajute cu tot ceea ce-i stătea în putere pentru ca sergentul cu cicatrice să nu rateze ocazia.

În acest timp, Casey se întreba dacă colonelul Ho îl identificase. Ştia că Vietcongul avea un vehicul foarte bun pentru transmiterea informaţiilor. Fiecare femeie de serviciu, băiat în casă sau pe lângă casă, mecanic, toţi reprezentau potenţiali agenţi. Americanii se adaptaseră şi ei foarte repede stilului de viaţă specific marilor puteri coloniale. Mulţi dintre americanii care locuiau în cadrul bazelor militare ajunseseră de mult să considere serviciile băştinaşilor sud-vietnamezi drept o necesitate. Era minunat să ai pe cineva care să-ţi facă patul, să-ţi lustruiască bocancii şi pantofii şi să se ocupe de rufele murdare.

Casey îi privi cu dezgust. Cum putea să-i treacă cuiva prin

minte că măsurile de securitate ar fi avut vreo eficienţă, când sute, dacă nu chiar mii de vietnamezi, se plimbau liberi în fiecare zi prin taberele americane, având acces aproape neîngrădit la instalaţiile militare? Statisticile arătau că unul din zece era simpatizant al Vietcongului, dar, cu toate acestea, americanii nu ridicau un deget pentru a corecta situaţia. Ceea ce era o prostie fără seamăn şi americanii aveau să plătească scump pentru lenea de care dădeau dovadă.

În jurul orei douăsprezece, Gomez se înfiinţă la uşa barăcii lui Casey şi bătu.

— Intră! strigă Casey dinăuntru.

Gomez deschise uşa şi intră. Casey şedea pe marginea patului şi curăţa un pistol Walther P-38 de 9 milimetri, pe care îl cumpărase pe o nimica toată de la un sergent din Brigada 173 Aeropurtată.

Gomez se sprijini de zid şi îşi aprinse un „Winston”.

— Banditul tău e pe drum, să ştii. Cred că o să sosească în vreo treizeci de minute. Acum vin de la Tomlin şi trebuie să-ţi spun că e răhăţit de tot pe el şi vrea să treci la treabă cât mai curând posibil. Tentativa aceea de asasinat l-a făcut brusc foarte receptiv. Aşa că saltă-ţi coada şi hai să-i faci primirea prietenului tău!

Casey se încruntă, ridicându-se de pe marginea patului. Îşi vârî pistolul în teaca de la şold.

— În regulă, domnule căpitan, să mergem. Să ştiţi că m-aş fi simţit mult mai bine dacă ar fi fost şi Van cu noi. Ştie mai multe despre felul de a gândi al vietnamezilor decât noi toţi la un loc. Dar, dacă nu poate să fie alături de noi, asta este! Ne-am lins pe bot de plăcinta cu surprize.

Când îşi făcură apariţia la heliport, auziră în depărtare zumzetul, slab la început, al elicopterului, apropiindu-se dinspre sud.

După ce se aşeză încet pe jambe, într-un nor de praf, frunze şi pietricele, pilotul opri motorul, făcând palele rotorului să-şi încetinească rotaţia şi apoi să se oprească de-a binelea.

Phang coborî, îi făcu un semn de rămas-bun pilotului şi se întoarse către prietenul său să-l salute. Cu dinţii negri ca lacul chinezesc, depărtaţi unul de altul, îi prezentă lui Casey un zâmbet de pieptene ştirb.

— Oho! Nas Mare! Nu ne-am văzut de ceva vreme. Ia să-mi spui îndată ce treabă ai cu oasele astea bătrâne!

Casey îl examină pe Phang. Nu se schimbase foarte mult în ultimii douăzeci de ani. Părul îi încărunţise de-a binelea încă de la douăzeci de ani şi întotdeauna fusese, pentru Casey, „Bătrânul”, în ciuda faptului că probabil nu avea mai mult de patruzeci şi cinci de ani.

— Mă bucur să te văd, Bătrâne! Fă cunoştinţă cu căpitanul Gomez. E un soldat de nădejde!

Phang îl cercetă cu privirea pe Gomez şi, după o vreme, încuviinţă cu o mişcare scurtă din cap.

— Cum spui tu, prietene! Mai întâi, aş vrea să mă duci undeva unde pot să primesc ceva de băut. Pentru mine, zburatul nu a fost niciodată un lucru al naibii de plăcut!

Gomez îi strânse mâna lui Phang şi îl conduse de la elicopter până la jeep. Şi, după ce fiecare îşi ocupase locul, îi spuse lui Casey:

— Cred că cel mai bine ar fi să bem un păhărel în intimitate. Cu cât ştiu mai puţini despre prietenul tău, cu atât mai bine va fi pentru noi!

Casey aprobă şi, după ce făcură o oprire la popota ofiţerilor, ca să cumpere o sticlă de whisky, Gomez îi conduse la baraca de tranzit, unde puteau să stea de vorbă fără să fie nevoiţi să se ferească de cineva.

O dată intraţi în camera lui Casey şi cu paharele pline în faţă, după ce ciocniră şi îşi amintiră de trecut, trecură la chestiunile cu adevărat arzătoare de pe ordinea de zi.

Casey îi făcu o prezentare în linii mari a organizaţiei KSN şi a colonelului Ho. Nici nu era nevoie de o detaliere, pentru că Phang auzise câte ceva despre planurile unui ofiţer nord-vietnamez de destabilizare şi demoralizare a trupelor sud-vietnameze şi aliate. Era un plan excelent în fond, un plan cu care s-ar fi mândrit dacă i-ar fi trecut lui prin minte mai înainte.

— Phang, Bătrâne! zise Casey, turnându-i încă un păhărel de „Jack Daniels”. Ceea ce vreau de la tine este să mi-l găseşti pe Ho. Tipul crede că, dacă ne omoară şefii, armatele vor rămâne fără conducători. Sunt de acord cu el, dar să nu uităm că sabia are două tăişuri. Dacă reuşesc eu să-l omor pe Ho, chestia asta o să-i pună proiectul pe butuci şi o să-i demoralizeze pe oamenii lui.

Luă apoi un gât de whisky. Gomez aşteptase ca sergentul să spună tot ce avea de spus înainte de a se băga în vorbă.

— Desigur, domnule Phang, veţi primi o plată pentru aceste

servicii pe care vi le solicităm.

La cuvântul „plată”, ochii lui Phang căpătară o strălucire deosebită, blândă, dar şi flămândă de bani. Avea o sensibilitate deosebită pentru bani, pe care i-ar fi apreciat-o orice broker de pe Wall Street.

— În sfârşit, zise Phang, iată şi un om care pricepe realitatea vieţii. Şi nu e vorba despre filosofie aici, ci despre bani.

Arătându-i lui Gomez paharul gol, Phang zise în continuare:

— Cât primim, eu şi oamenii mei, pentru treaba asta murdară?

Gomez îşi drese glasul, simţindu-se brusc stânjenit. Nu discutaseră niciodată ce plată aveau să-i ofere lui Phang.

— Nu ştiu încă, dar fiţi sigur că, atâta cât va fi, va fi un preţ cinstit! Credeţi-mă!

La cuvintele „credeţi-mă”, Phang îşi miji ochii.

— Sunteţi cumva evreu? Nu prea păreţi.

După aceea, începu să râdă singur de vechea glumă. Gomez se mulţumi numai să dea din cap, întrebându-se unde găsise Casey o asemenea figură. Tipul părea să fie un sălbatic, dar de fapt vorbea foarte bine engleza şi folosise de câteva ori expresii franţuzeşti rostite cu o deosebită fluenţă. Era clar că, indiferent cu ce s-ar fi ocupat pentru moment, Phang cel Bătrân petrecuse ceva timp pe la mititica.

Casey îl privi pe Phang, clipi cu un aer conspirativ şi zise:

— Cred că, în calitatea lui de şef al Kamseraiului, prietenul nostru Phang ar trebui să capete o sută de pistoale-mitralieră AK-47 şi cel puţin trei mitraliere de calibru mic, ca şi un bonus în bani dacă reuşeşte să îl localizeze pe tovarăşul Ho şi să mă ducă până la el.

Phang se încruntă, apoi zâmbi din nou, arătându-şi dinţii care semănau cu un rând de pietre funerare, negre şi lucioase.

Gomez păru un pic derutat.

— Nu cred să fie vreo problemă să-i facem rost de arme, zise el, dar de ce vrei să-i dai tocmai armele capturate de la inamic? Am putea să-i dăm arme americane, noi-nouţe!

Casey se întinse peste masă şi apucă sticla de whisky din faţa lui Gomez.

— Pentru că, bunul meu căpitan Gomez, Phang nu-i iubeşte pe sud-vietnamezi mai mult decât pe nord-vietnamezi. Iar atunci când va avea nevoie de muniţii, sper că eşti de acord că nu va fi nici o nenorocire dacă va mai împrumuta de la duşmani, nu?

Gomez îl privi pe Phang care dădea din cap, aprobându-l pe

Casey.

— Are dreptate. Pot să iau ce-mi trebuie de oriunde! Ştim cu toţii că voi, străinii, tot veţi pleca acasă într-o bună zi şi atunci ce se va întâmpla cu noi? Vom rămâne cu ai noştri!

Gomez îşi drese glasul după ce luă un gât zdravăn de whisky.

— E clar, cred că ar fi mai bine să vă las pe voi doi să discutaţi. Mă duc la colonel să-l pun la curent.

Tomlin era în culmea disperării. Încă trei vietnamezi şi doi americani fuseseră asasinaţi de la raportul de dimineaţă. Unul dintre americani se alesese cu gâtul tăiat de nimeni altcineva decât de soţia sa vietnameză.

— Nu mă interesează ce vor sau de ce, zbieră Tomlin la Gomez. Dă-le ce vor şi fă-o repede! Mă auzi? Ăştia stau şi ne aşteaptă afară, pe noi şi ocazia să ne ia gâturile. Şi în mod special mie! Mişcă-ţi fundu' de aici, dă-le ce vor şi zi-le să o ia din loc mai repede, că altfel nu o să mai aibă cine să le plătească serviciile. Mişcaţi-vă dracului cu toţii mai repede! Vreau să-i văd pe Ho şi pe ucigaşii lui morţi înainte să dau eu ortul popii!

Gomez făcu exact ceea ce i se ordonase. Îi luă vreo două ore, timp în care dădu o mulţime de telefoane în toate părţile, în special la statele-majore, dar reuşi să pună mâna pe ceea ce-i trebuia. Revenind la baraca de tranzit, bătu înainte să intre.

— Ai căpătat ce-ai cerut, îi spuse el lui Phang, care începu să zâmbească mai larg decât o făcuse de când făcuseră cunoştinţă. Mâine dimineaţă vom avea armele şi câteva sute de cartuşe pentru fiecare AK-47, plus două mii de cartuşe pentru mitraliere. Plus o staţie radio cu frecvenţă fixă, astfel încât vom avea siguranţa că nu ne pierdem unii de alţii. În ce priveşte banii, eu zic că oferta noastră este foarte onorabilă. Câte o mie de dolari pentru fiecare agent KNS viu sau mort şi pentru Ho, de asemenea mort sau viu, un bonus de zece mii de dolari.

Phang se uită la Casey, care dădu din cap, apreciind oferta. Era o afacere excelentă. Dacă Phang se punea pe treabă ca lumea, probabil că ar fi putut câştiga suficient de mulţi bani ca să-şi poată finanţa o ţară proprie. Phang înţelesese de mult valoarea banilor şi rostul lor în lume. În definitiv, era un capitalist de primă mână.

Turnară din nou de băut ca să stropească târgul. Urma ca în zori Phang să plece la oamenii lui, să-i pregătească şi să trimită agenţi în zonele rurale ca să-l localizeze pe Ho. Iar în momentul în care îl localiza trebuia să ia legătura de urgenţă cu Casey.

CAPITOLUL 8

După încercarea de asasinat împotriva sa, care era cât pe ce să aibă succes, colonelul Ho se hotărâse să-şi mute centrul de operaţiuni mai la sud. Ştia foarte bine că, în ciuda faptului că se aflau într-o zonă care din punct de vedere tehnic era în afara razei de acţiune a americanilor, din când în când, atunci când situaţia o impunea, aceştia puneau la cale incursiuni foarte periculoase. Şi era foarte sigur că, dacă ar fi ştiut că se afla prin partea locului, l-ar fi considerat o ţintă suficient de importantă pentru o incursiune. Pe de altă parte, cele mai numeroase şi mai importante ţinte ale ucigaşilor săi se aflau în Zona Militară III, în care intrau Saigonul, Tay Ninh, Bien Xoa, Xuan Loc, Ben Cat, Vung Tau, Phouc Vinh şi Niu Bara, cunoscut şi sub numele de Song Be.

Ceea ce-l determinase să facă această mişcare era un motiv cu totul personal. Iscoadele sale îl informaseră că omul cu cicatrice se afla acolo. Mândria îi impunea să se răzbune. De îndată după mutare, avea de gând să-l trimită pe Troung la Song Be. Se gândise tocmai la acesta pentru că şi el avea motive cât se poate de întemeiate să-l vrea pe american mort.

Nu se făcuseră nici trei ore de când plecaseră şi fură informaţi că o grupare de zece elicoptere Cobra le atacase fosta tabără, cu tot armamentul de la bord. În mai puţin de cinci minute, fostul cartier general al lui Ho se transformase într-un cimitir în flăcări. Când începuse atacul, se afla împreună cu Troung într-un jeep furat de la americani şi se opriseră la poalele unui munte, ascultând zgomotele exploziilor şi urmărind fumul care se ridica din fosta tabără.

Ho îl bătu pe umăr pe Troung, mulţumit că, din nou, hotărârea sa se dovedise inspirată. Vieţile celor care căzuseră victime atacului american nu aveau nici o importanţă pentru el sau pentru operaţiunea pe care o pusese pe picioare. În colibele din tabără, se mai aflau numai câţiva oameni, dintre care unii erau prea bolnavi pentru a justifica deplasarea la loc sigur, iar restul erau ţărani. Toţi cei pe care îi considerase importanţi fuseseră

deja trimişi în misiune. Lăsându-se pe spate pe locul de lângă şofer, îl privi pe Troung, care se afla pe locul din spate.

— I-am prostit din nou, ce zici?

Troung dădu din cap în semn de aprobare, dar în ochi avea o strălucire rău prevestitoare; îl încerca un sentiment confuz de nesiguranţă în legătură cu viitorul.

Ho continuă să fie plin de voie bună pe tot drumul spre sud, către noul său cartier general, *Bo-chi-huy,* pentru care alesese un loc numit Ciocul Papagalului, lângă orăşelul Rieng în Cambodgia. Regiunea respectivă, deşi revendicată de Cambodgia, se afla sub controlul total al Vietcongului, care era stăpânul *de facto* al întregii regiuni.

Colonelul Tomlin nu a fost deloc mulţumit de raportul care îi fusese prezentat de către comandantul escadrilei de elicoptere Cobra.

— S-ar părea că oamenii noştri au prevăzut atacul şi şi-au luat tălpăşiţa din vreme, îi spuse el lui Gomez, pe un ton îmbufnat, de copil căruia i s-a luat jucăria preferată.

Gomez ceru permisiunea să fumeze şi, după ce primi încuviinţarea lui Tomlin, îşi aprinse o ţigară.

— Ce vă face să credeţi asta, domnule?

— Faptul că nu au fost întâmpinaţi cu o rezistenţă semnificativă, îi răspunse Tomlin, arătându-i foile raportului. Dacă în locul respectiv ar mai fi funcţionat o instalaţie militară importantă, reacţia vietnamezilor ar fi fost cu mult mai puternică. Ori Cobrele noastre nu au fost întâmpinate decât cu focuri sporadice de armă. Mai exact, de arme uşoare, pistoale-mitralieră şi mitraliere uşoare. La sol nu au fost observaţi decât foarte puţini inamici. Dacă colonelul Ho s-ar fi mai aflat prin partea locului, replica inamicului ar fi fost, cu siguranţă, mult mai violentă. Nu! Nenorocitul şi-a luat tălpăşiţa şi nici nu are de gând să se mai întoarcă acolo. Informează-l pe Romain şi pe Kamseraiul lui. După părerea mea, Ho se deplasează către sud, pentru a fi mai aproape de centrul acţiunii. Probabil că-şi va instala prăvălia în Ciocul Papagalului. Pentru el, aceasta este cea mai sigură zonă. Cel puţin, dacă eu aş fi în locul lui, acolo m-aş duce.

Lui Gomez îi făcu impresia că de această dată colonelul Tomlin avea dreptate şi făcu ceea ce i se ordonase. Stabilise cu Phang nişte ore fixe la care urma să ia legătura în fiecare zi şi avea de

gând să-l pună la curent cu ipoteza colonelul, la prima ocazie.

Phang trimise de îndată câţiva oameni la faţa locului să vadă despre ce era vorba. Trebuiau să umble pe jos şi, pentru a ajunge la destinaţie, aveau nevoie de vreo patru zile. O dată ajunşi acolo, oamenii lui Phang trebuiau să se informeze de la ţărani dacă Ho se afla în zonă. În Cambodgia, situaţia celor din Vietcong era exact pe dos faţă de Vietnamul de Sud: ei reprezentau inamicul şi populaţia indigenă nu se dădea deloc în vânt după stăpânii lor străini.

Ca urmare, trecură zece zile până când Phang avu un răspuns pentru Gomez.

La rândul său, de îndată ce află rezultatul, Gomez îl depistă pe Casey la *Clubul New York,* în oraş. Îşi trase un scaun alături de el, ca să fie sub curentul de aer produs de un ventilator fixat în tavan, îşi comandă o bere „Bamiba” şi apoi aşteptă ca barmaniţa să se depărteze înainte să înceapă să vorbească.

— Am luat legătura cu Phang. Oamenii lui l-au localizat pe omul nostru. Se afla în Ciocul Papagalului, ceva mai la est de Rieng, la nici douăzeci de minute de zbor cu elicopterul de Tay Ninh. Împreună cu el, este un bărbat cu o singură mână, care mai mult ca sigur nu e altul decât prietenul tău, Troung. Personal, cred că, dacă au venit atât de aproape, lucrurile vor începe să se încingă rău de tot pe aici.

Casey îşi sorbi berea, apoi înclină din cap în semn de aprobare şi alungă o muscă cu un gest fulgerător.

— În regulă! Deci, Phang i-a localizat. Vreau să organizezi un zbor de recunoaştere în zonă şi să-mi faci rost de nişte fotografii. Dar cu grijă, să nu se prindă, pentru că nu avem nici un interes să-l speriem din nou.

Gomez îşi termină sticla de bere şi dădu să se ridice de pe scaun, când Casey îl opri cu o ultimă cerere:

— Căpitane, cred că trebuie să ne pregătim să ne ducem după el. Transmite-i lui Phang să fie gata. Vreau să-şi ia oamenii şi să se apropie cât se poate de mult de tabăra lui Ho, dar fără să fie depistaţi. În funcţie de rezultatele zborului de recunoaştere, poate dăm o fugă după el. Aş prefera mai curând asta decât să aştept să facă el primul o mişcare.

Gomez îl privi pe Casey.

— Ţi-e clar că, dacă te duci în Cambodgia, eşti pe cont propriu şi nu vom putea face nimic pentru tine dacă te capturează. Una e să trimiţi nişte elicoptere să spulbere locul şi alta să o iei de unul

singur la picior. Să-ţi fie clar: pe jos, trebuie să ai singur grijă de tine. Comandanţii noştri, în infinita lor înţelepciune, nu sunt dispuşi să ne lase să punem piciorul în sanctuarele privilegiate ale vietnamezilor şi mai ales la Ciocul Papagalului. La ultima informare, am aflat cu stupoare că acolo se află, în permanenţă, cel puţin patru companii de trupe speciale şi cel puţin două regimente din armata regulată nord-vietnameză. La asta mă gândesc că ar trebui să mai adăugăm ceva trupe despre care noi nici nu avem habar. Dacă e vorba să intrăm peste ei, părerea mea este să organizăm o acţiune terestră masivă, dar un asemenea plan nu ar fi aprobat niciodată de către statul-major. Cel puţin, nu în viitorul apropiat.

— Nu-mi pasă! zise Casey, privindu-l drept în ochi pe căpitan, apoi se întoarse la berea lui.

Pe Gomez îl străbătu un fior rece pe şira spinării. Nu-l invidia deloc pe Ho, cu un asemenea om pe urme. Avea sentimentul clar că sergentul acesta ciudat ar fi fost în stare să se ducă după Ho până în palatul prezidenţial de la Hanoi. Nu era treaba lui să ştie care era motivul şi prefera să nu-şi încarce mintea cu întrebări inutile, care probabil că tot nu şi-ar fi aflat vreodată răspunsul. Tomlin îi ordonase să-i pună la dispoziţie lui Casey tot ce îi cerea şi exact asta avea de gând să facă.

În cursul următoarelor zile, Casey i-a cerut lui Gomez să-i facă rost de toate hărţile regiunii Rieng pe care le putea găsi. În general, era un teren plat, cu plantaţii de arbori de cauciuc şi palmieri care acopereau cea mai mare parte a regiunii. În rest, erau plantaţii de orez şi păduri tropicale. Mai trebuiră să treacă apoi încă trei zile pentru punerea la punct a unui zbor de recunoaştere, pentru care a fost utilizat un avion civil thailandez DC-4, care avea o rută regulată prin zonă, de la Saigon la Phnom-Penh. Ruta obişnuită fusese deviată cu câteva mile pentru a trece exact pe deasupra obiectivului. Avionul fusese echipat cu camere foto speciale, care puteau să fotografieze şi un coş pe nasul unui vietnamez aflat la sol de la o înălţime de trei mii de metri.

Studiind fotografiile cu ajutorul unei lupe, Casey şi Gomez completară toate detaliile pe hărţi. Noul cartier general al tovarăşului Ho era localizat într-un sat cambodgian, în care sătenii erau ţinuţi cu forţa, probabil pentru a-i folosi ca scuturi vii şi a descuraja orice încercare americană de atac aerian, în cazul în care i-ar fi scos din răbdări prea rău într-o bună zi.

Un atac aerian şi chiar şi unul terestru clasic ar fi însemnat uciderea unor civili dintr-o ţară neutră şi lucrul acesta ar fi fost imposibil de acceptat de către politicienii de la Washington. Tot cu ajutorul lupelor, localizară mai multe poziţii în care păreau să se afle gurile tunelurilor subterane. Vietnamezii erau atât de siguri că se aflau în perfectă siguranţă, încât deveniseră destul de neglijenţi. Într-una dintre fotografii, apăreau doi oameni care intrau sau ieşeau dintr-un asemenea tunel printr-o gaură situată chiar lângă o căpiţă de paie. Aceste observaţii îi făcură pe Casey şi pe căpitan să considere că Ho îşi stabilise cartierul general sub pământ, chiar sub sat. După cât reuşiseră să-şi dea seama din imagini, în sat păreau să fie cel puţin două companii însărcinate cu asigurarea pazei. În condiţii normale, probabil că ar fi fost suficient, pentru că o intervenţie terestră în forţă a americanilor ar fi trebuit să treacă mai înainte de un regiment vietnamez pentru a ajunge la Ho, care ar fi avut tot timpul la dispoziţie pentru a se face nevăzut.

Phang le comunică apoi că se afla la o distanţă de mers pe jos de o zi de Ho şi că era gata să pornească la luptă în orice clipă. Avea optzeci de oameni cu el, numai luptători unul şi unul, verificaţi nu o dată. Casey îi spuse lui Gomez să-i transmită să rămână pe loc. Trebuia mai întâi să vadă cum putea să intre şi să iasă din obiectiv. Dacă rămâneau prea multă vreme în sat, exista pericolul să fie descoperiţi, încercuiţi şi omorâţi sau capturaţi de către alte unităţi ale Vietcongului care se aflau staţionate în zonă. Trebuia să găsească un mod de a intra şi ieşi din dispozitiv rapid şi eficient.

Trecu împreună cu Gomez în revistă o duzină de variante, dintre care nici una nu era acceptabilă. Casey avea nevoie de un aliat pe care îl găsi unde nici nu se aştepta: în buletinul meteorologic pe care îl primiră de la Formoza şi Luzon. Îşi găsise un prieten care se apropia şi care urma să rămână trei zile.

Gomez nu se dădu în vânt după soluţia pe care o găsise Casey, dar trebui să admită că nici el nu avea o idee mai bună. Dar, în ultimă instanţă, dacă sergentul Casey asta vroia, asta avea să capete.

Căpitanul Troung era foarte mulţumit. Primise acordul lui Ho să trimită doi dintre oamenii lui cei mai buni la Song Be, avându-l ca ţintă pe bărbatul cu faţa brăzdată de o cicatrice adâncă. Acesta fusese identificat fără nici o urmă de îndoială. Când

ajunseseră în noua tabără, fotografiile sale aşteptau pe biroul lui Ho. În două dintre ele apărea în compania unui căpitan american care lucra sub comanda colonelului Tomlin. Agenţii KSN se aflau deja în Song Be, aşteptând să se ivească ocazia să-l lichideze pe omul cu cicatrice. Şi erau pregătiţi să moară în timpul acţiunii dacă succesul ei ar fi depins de asta.

Casey făcuse deja tot ceea ce-i stătuse în putinţă. În două zile, urma să fie gata de plecare. Nu mai aştepta decât o armă pe care trebuia să o primească de la Saigon, iar omul care trebuia să dea aprobarea se afla într-o permisie de două zile la Hong Kong, de unde urma să se întoarcă abia ziua următoare. Casey dădu o fugă în oraş să scape de plictiseala pe care o acumulase în ultimele două săptămâni. Lâncezeala îl înnebunea întotdeauna, dar nu putea să facă nimic în această privinţă până nu primea arma şi informaţiile de care avea nevoie.

Song Be era cu totul asemănător tuturor oraşelor de mărimea lui – case cu acoperişuri de tablă, de fapt, cocini, în care locuiau familii de câte zece oameni într-o singură încăpere, copiii se jucau toată ziua în zoaiele care se scurgeau pe mijlocul străzilor, în gunoaie şi noroi. Negustorii mai înstăriţi aveau vile faimoase, în stil francez, în care trăiau izolaţi în spatele zidurilor vopsite în alb, înconjurate de garduri înalte, pe muchia cărora fuseseră puse cioburi de sticlă înainte ca mortarul să se întărească, pentru a-i ţine pe curioşi la distanţă. Pentru americani fusese desemnat un anumit cartier al oraşului, controlat permanent atât de Poliţia Militară americană, cât şi de omoloaga ei sud-vietnameză, pentru a evita incidentele. Spre acest cartier se îndrepta şi Casey, mai precis spre *Clubul New York. Clubul New York?* Era mai mult o glumă răsuflată. Singurul lucru care aducea de departe cu Statele Unite era numele oraşului New York. Nici măcar nu era curat. Semăna cu toate barurile din Extremul Orient. Pardoseala era din gresie, tocită de soldaţii americani care se adunau grămadă în acel loc ca să danseze cu vietnameze foarte tinere şi deosebit de frumoase, care pentru un pumn de mărunţiş erau gata să facă orice. De-a lungul faţadei, clădirea avea o terasă care nu era folosită în timpul nopţii. Era prea periculoasă, pentru că oricine ar fi putut arunca o grenadă din umbră, sau îi putea împroşca pe cei aflaţi afară cu gloanţe, dispărând apoi pe străduţele întortocheate.

Casey nu observase două perechi de ochi care îl urmăriseră de

când intrase în bar. Ngo vinh Long şi Pham Dong îl aşteptară apoi plini de răbdare să iasă. Ngo avea un cărucior de îngheţată pe care o vindea soldaţilor americani şi fetelor care dansau cu ei în bar. Pham Dong lucra la un alt bar, vizavi de *Clubul New York,* cu un nume de asemenea foarte pompos: *Club Paradis,* care era încă şi mai promiscuu decât *Clubul New York.* Munca lui Pham consta în agăţarea soldaţilor beţi care treceau prin faţa barului, îmbiindu-i să mai bea un păhărel şi să le încerce pe fetele care aşteptau înăuntru. Era foarte bun la asta şi mai scotea chiar şi câte un bacşiş.

Amândoi erau nerăbdători să-şi îndeplinească misiunea. Nu ştiau care erau motivele pentru care superiorii lor îl vroiau pe sergentul acela mort şi nici nu îi privea. Singurul lucru care îi interesa era că sergentul trebuia omorât şi li se subliniase de mai multe ori importanţa reuşitei misiunii lor. Omul cu cicatrice trebuia să moară chiar şi cu preţul propriilor lor vieţi. Ngo şi Pham avuseseră de gând la început să ia câteva grenade fiecare, să se îndrepte spre el, pur şi simplu, să scoată siguranţele grenadelor şi să-l ţină strâns în braţe până săreau cu toţi în aer. Dar renunţaseră la acest plan, pentru că americanul era mult prea masiv şi vânjos şi probabil că i-ar fi aruncat cat colo cu grenade cu tot.

După îndelungi discuţii, se hotărâră să-şi îndeplinească misiunea pe calea cea mai simplă şi mai sigură, care le dădea şi lor o şansa mai mare de supravieţuire. Erau gata să moară doar dacă nu puteau evita acest lucru.

CAPITOLUL 9

Înăuntru, *Clubul New York* oferea binecunoscutul amestec de militari din barurile amplasate în vecinătatea oricărei baze militare aeriene: piloţi de elicoptere şi echipajele lor, comandanţi de avioane-cisternă şi echipajele lor, chiar şi câţiva luptători din Forţele Speciale aparţinând trupelor aeropurtate, staţionate la Song Be. Chiar şi ei erau însoţiţi de echipajele lor. Segregarea rasială atinsese, în acea perioadă, în Extremul Orient, un nou nivel de semnificaţie. Vietnamezele, folosindu-se de machiaj occidental, încercau din răsputeri să arate aşa cum credeau că arătau americancele. Studiau cu atenţie revistele *Cosmopolitan* şi *Glamour* şi încercau să mimeze expresiile fotomodelelor şi ale vedetelor pe care le vedeau acolo. După părerea lui Casey, ar fi arătat mult mai bine dacă ar fi rămas ele însele în loc să încerce să devină clone nereuşite.

Până la miezul nopţii, barul se goli complet. Măsurile de camuflaj pe timp de noapte erau obligatorii şi trebuiau respectate cu stricteţe. Casey stătea deoparte; nu se lipise de nici un grup şi nici nu şi-ar fi dorit acest lucru. Pentru el, nu era o noapte de beţie şi de înghesuit prostituate. Pur şi simplu, se plictisise la culme să stea tot timpul în preajma statului-major. De când părăsise baza, îşi propusese să-şi ofere câteva beri şi apoi să se întoarcă direct în baraca sa.

Încetul cu încetul, atmosfera din bar devenise prea plină de tâmpenii, pentru gustul lui. Îşi plăti consumaţia şi apoi plecă, ignorând oferta care sclipea în ochii fetei care servea la bar.

Îşi verifică ceasul. Era numai opt şi jumătate. Pe străzile acoperite de gunoaie şi de noroi, soldaţii americani circulau în grupuri de doi sau trei. Numai un prost ar fi plecat în oraş să bea sau să-şi ofere o damă de unul singur. În fiecare grup exista măcar o persoană suficient de trează pentru a-i supraveghea pe prietenii săi. La următoarea ieşire, era rândul altuia şi tot aşa. Cel care era „de serviciu” în seara respectivă mai mult ca sigur avea un pistol la betelia pantalonilor sau la subraţ, într-o teacă. Nu era permis să se ia nici un fel de armă la ieşirea în oraş, dar acest

ordin era încălcat în general de toată lumea. De altfel, nimeni nu-şi dădea nici un pic de silinţă să impună respectarea sa.

Din obişnuinţă, Casey cercetă mai întâi strada. Tacticos – privi femeile şi bărbaţii care se vânturau de colo-colo, fără să urmărească ceva anume, dar aşteptându-se să descopere orice. Era o tactică foarte bună să verifice dinainte dacă nu era ceva neobişnuit – învăţase lucrul acesta pe propria lui piele şi de fiecare dată se dovedise util. Felul în care se mişca o femeie sau un bărbat, expresia din ochii unui cerşetor sau ai unui barman, orice lucru simplu i-ar fi putut da un indiciu că se petrecea ceva. Noaptea aceea era destul de liniştită. Nu era prea multă lume pe străzi. Se gândi o clipă să-şi ia o îngheţată de la vânzătorul ambulant care îşi oprise căruciorul lângă bar. Dar vietnamezilor le plăcea îngheţata la fel ca şi francezilor, foarte dulce. Se hotărî să treacă mai departe. Îşi aprinse o ţigară şi porni spre bază.

Cea mai mare parte a luminilor de pe străzi venea de la barurile şi magazinele special amenajate pentru soldaţii americani. La fiecare intersecţie, existau câteva felinare aprinse, numai ca să nu se poată spună că bezna era totală, dar becurile erau atât de slabe, încât nu puteau lumina decât foarte puţin în jurul lor. În jurul globurilor murdare din care se revărsa lumina spălăcită, se învârteau roiuri de muşte, ţânţari şi fluturi de noapte. Casey părăsi trotuarul. Intrând pe străduţele mai întunecoase, nu băgă de seamă că se alesese cu două codiţe. Ngo şi Pham Dong îşi părăsiseră ocupaţiile şi luaseră urma ţintei lor din seara aceea, fiecare pe câte un trotuar. Sub bluzele largi, fiecare avea ascuns câte un pistol cu glonţ pe ţeavă. De îndată ce ieşeau din zona de patrulare a Poliţiei Militare, aveau de gând să aleagă locul potrivit, să-şi aducă prada între ei şi să o pună la pământ.

Deocamdată, se strecurau pe lângă zidurile clădirilor, în întuneric, oprindu-se în faţa vitrinelor luminate şi prefăcându-se că se plimbau, pur şi simplu, ca să-şi omoare timpul, din cauză că noaptea era abia la început şi era prea cald ca să poată dormi.

Casey se opri la un vânzător ambulant să-şi cumpere un pachet de ţigări americane, alese „Winston” şi mai zăbovi un moment să vadă ce mai oferea vânzătorul pe taraba lui portabilă. Văzu astfel câteva cutii de cafea „Folger’s”, chiar şi un radio Sony, lapte condensat şi alte nimicuri de acest fel. Cam pe asta îşi clădea viitorul negustorul ambulant al Extremului Orient.

Dacă nu ar fi fost piaţa neagră, zeci de mii de vietnamezi ar fi murit practic de foame.

Îşi văzu de drum, de această dată părăsind străzile mari şi parţial iluminate, luând-o pe străduţe laterale, înguste şi complet cufundate în întuneric. Aici, între străzile principale, totul însemna întuneric. Numai câteva raze anemice provenite de la nişte lămpi cu kerosen reuşeau să iasă prin geamurile murdare, dincolo de care bărbaţi şi femei sforăiau, claie peste grămadă, pe saltele umplute cu paie, împreună cu copiii lor, până la ivirea zorilor. Lui Casey i se păru că simţea mirosul trupurilor înghesuite, nespălate, transpirate, de dincolo de ziduri şi de ferestre. Mirosul de cărbune, peşte prăjit în ulei rânced, urină şi fecale părea să fie atotputernic.

Îşi aprinse o ţigară şi coti pe prima stradă la stânga, trecând pe lângă un abator în care toată ziua erau tăiate animale, măruntaiele de vită, oaie, porc fiind aruncate afară, câinilor şi pisicilor care se învăţaseră şi veneau în fiecare zi să-şi ia masa aici. Ngo şi Pham Dong se întrebau ce avea de gând să facă americanul cu cicatrice. Era adevărat că drumul pe care mergea el era cu ceva mai scurt decât dacă ar fi folosit străzile principale, aşa cum făceau în mod obişnuit americanii pentru a se duce şi a se întoarce din oraş. Oare îi zărise? Sau pur şi simplu greşise drumul? Acum, în întunericul deplin al străzii, nu îi vedeau decât jarul incandescent al ţigării. Era ca lumina unui far după care trebuiau să se ia. După ce ajunseră la abator, se apropiară mai mult unul de celălalt.

Dar unde era americanul? Dispăruse de parcă l-ar fi înghiţit pământul. Cu armele în mâini, cei doi încercară să zărească ceva prin bezna totală. Pham Dong îl bătu pe umăr pe Ngo şi îi arătă cu pistolul către un pasaj îngust între două case. Acolo se zărea, strălucitor, jarul ţigării. Deci, asta era! Americanul încercase să-i momească într-un loc în care ar fi putut să-i ucidă. Pham Dong îşi spuse în gând: *„Xin Loi,* soldatule!” Dar, de fapt, nu-i părea rău deloc pentru el.

Dong şi Ngo se depărtară puţin unul de altul, cu ochii lipiţi pe locul întunecat unde zăriseră ceva, pentru a nu-l pierde. Abia dacă reuşeau să ţintească în punctul de jar care, pe lângă faptul că era atât de mic, începuse să nu mai fie nici atât de vizibil. După înălţimea la care se afla, cei doi vietnamezi presupuneau că omul lor ţinea ţigara în gură. Era nebun sau atât de beat încât nu-şi mai dădea seama ce făcea? Beat nu păruse să fie, dar cui îi

mai păsa? Era la cheremul lor! Pasajul dintre cele două case se înfunda. Tipul era, în sfârşit, prins în capcană.

Amândoi ridicară armele. Degetele apăsară trăgaciurile în acelaşi timp şi noaptea fu sfâşiată de zgomotul focurilor de armă care încetară când ambii goliseră magaziile pistoalelor. Erau foarte calmi şi reuşiseră să trimită fiecare glonţ exact sub punctul strălucitor. Mirosul de cordită se amesteca acum cu mirosul infect al străzii.

Dar ce se întâmpla? Umbra nu se mişcase nici măcar cu un deget. Era tot acolo şi jarul ţigării se afla în locul în care se aflase şi când deschiseseră focul. Încă se chinuiau să-şi dea seama ce se întâmpla, când Casey se ridică din spatele unui butuc de măcelărie. Fără să mai piardă inutil timpul, îi împuşcă pe fiecare în ceafa cu câte un singur glonţ. Cartuşele de 9 milimetri din pistolul său P-38 erau cartuşe explozive cu mercur. Capetele celor doi arătau ca boabele de struguri strivite între degete. Pur şi simplu, explodaseră. Aşchii de oase şi rămăşiţe de creier le rămăseseră pe feţe.

Sărind peste cele două cadavre, Casey se îndreptă către silueta întunecată pe care cei doi vietnamezi o crezuseră trupul său şi în care îşi descărcaseră pistoalele. Îşi luă ţigara dintre fibrele de papură din care era împletită rogojina rulată, pe care o găsise sprijinită de perete în locul acela şi trase cu sete un fum. De pe strada alăturată, începuseră să se audă fluierele poliţiştilor militari care auziseră focurile de armă şi începuseră deja să caute locul în care se trăsese. Scotoci repede buzunarele celor doi vietnamezi morţi, în căutare de acte. Nu găsi nici unul, în schimb, dădu peste nişte bani vietnamezi, echivalentul câtorva dolari americani. Luă banii şi cele două pistoale şi lăsă cadavrele la discreţia şobolanilor mari cât pisicile, să se înfrupte până la sosirea poliţiei.

Privi cerul. Câteva fulgere despicară văzduhul încins. O promisiune falsă a unei ploi care în mod sigur nu avea să ude pământul în noaptea aceea. Casey era obosit, dar măcar se simţea uşurat. Cel puţin, se întâmplase ceva. Ştia foarte bine că cei doi nu fuseseră doi hoţi oarecare sau doi bandiţi care văzuseră în el o ţintă uşoară. În mod sigur, fuseseră trimişi de tovarăşul Ho şi acesta era un semn bun. Aşa şi trebuia să fie!

Cei doi poliţişti militari de pază la poarta bazei îi făcură semn cu mâna să intre. Erau aceiaşi care îi deschiseseră poarta când plecase în oraş şi se întrebau cum de venise atât de repede

înapoi. Cel mai simplu pentru ei era să presupună că era prea lefter ca să-şi poată permite să se înfrupte din ceva bunătăţi.

În seara aceea, se simţi cel mai bine strecurându-se între cearşafurile curate. Închise ochii şi adormi pe dată. A doua zi dimineaţa, trebuia să primească echipamentul special pe care îl ceruse de la Saigon şi pe urmă nu-i mai rămânea decât să plece la întâlnirea cu Phang. Înainte să adoarmă, se întrebă chiar cât de bine dormeau Troung şi Ho.

După ce luă micul dejun la popota ofiţerilor, mic dejun alcătuit din omletă preparată din pulbere de ouă şi costiţă australiană, se întoarse la baraca de tranzit. Luă cele două pistoale confiscate de la vietnamezii care încercaseră să-l lichideze în ajun şi se duse să-i facă o vizită lui Gomez, care tocmai lua şi el micul dejun format din cinci căni de cafea. Căpitanul nu reuşise să doarmă peste noapte, nerăbdător să afle ce noutăţi îi aducea ziua următoare.

— Cred că ai auzit de cei doi vietnamezi care au fost ucişi în oraş azi-noapte? zise Casey, punându-i în faţă, pe birou, pistoalele.

Gomez le luă în mâini, verifică încărcătoarele şi camerele de aprindere a focului, apoi le aşeză uşor la loc.

— Vrei să-mi povesteşti mai multe despre asta? Sau trebuie să pretind că nu s-a întâmplat nimic deosebit?

Casey se lăsă pe spate în scaunul metalic, vopsit gri, care se afla în faţa biroului lui Gomez.

— Au fost trimişi de prietenul nostru, tovarăşul Ho. Asta înseamnă că ştie cine şi unde sunt. Nu m-ar surprinde să ştie şi de tine. Şi, dacă e pe urmele mele, să nu te miri dacă te-a pus şi pe tine pe lista lui neagră, având în vedere faptul că în ultima vreme am fost văzuţi împreună destul de mult timp. În locul tău, căpitane, cred că aş fi foarte atent, cel puţin o bucată de vreme.

Răspunsul lui Gomez fu estompat de zgomotul unei escadrile de Cobre care survola baza, îndreptându-se cel mai probabil spre Vung Tău, pentru a realiza asigurarea unei misiuni de descoperire şi distrugere în „Zona Specială de Război” de lângă Ciocul Papagalului.

Gomez îşi ridică ochii spre tavanul biroului cu o iritare prost mascată, până când elicopterele trecură mai departe şi se aşternu din nou liniştea.

— Spuneam că ai un dar special să-i strici omului ziua de cu zori.

Casey zâmbi, cicatricea de pe faţa lui devenind o cută. Îi plăcea hispano-americanul. Un om de treabă, exact aşa cum îl considerase de la bun început. Dur, ca străbunii spaniolilor din Castilia. Turnându-şi o cană de cafea din cafetiera greu încercată a căpitanului, Casey îl întrebă:

— Mai ai veşti de la omul nostru din Saigon? Am nevoie de echipamentul acela astăzi, pentru ca mâine să-l pot verifica înainte să-mi iau valea. Apropo, când ai programat zborul? Te-ai hotărât dacă e mai bine să sar cu paraşuta sau să fiu debarcat?

Gomez sorbi jumătate de cană de cafea şi făcu o grimasă de nemulţumire. Părea să fie în pragul unei supradoze de cafeină.

— Materialele pe care le-ai cerut vor fi aici înainte de amiază şi o să sari. În acest fel, ne-am gândit că va fi mai complicat pentru vietnamezi să te localizeze exact la sol decât dacă elicopterul ar ateriza. Ai mai sărit cu paraşuta din elicopter, sper!

Casey aprobă din cap, refuzând oferta căpitanului de a-şi umple din nou cana de cafea.

— Da, am mai sărit din elicopter de vreo câteva ori. Nu-i nici o problemă. Ai stabilit zona de paraşutare cu Phang?

— Auzi, tu chiar ai impresia că nimeni nu e în stare să-şi facă treaba? îl întrebă Gomez, enervat. Bineînţeles că am stabilit şi asta şi, dacă o să am noroc, vântul o să te arunce exact în mijlocul taberei vietnameze, unde, în sfârşit, o să ai şi altceva de făcut în afară să mă baţi pe mine la cap.

Casey zâmbi relaxat, ridicându-se să plece.

— Mă găseşti la baracă dacă ai treabă cu mine. Şi te rog să trimiţi pe cineva să mă anunţe de îndată ce soseşte echipamentul. Să nu uit: până una-alta, mai lasă dracului otrava aia căreia îi zici cafea şi încearcă să iei ceva mai uşor şi mai sănătos, să zicem arsenic.

Exact la ora unu, un soldat veni să-l anunţe pe Casey să se prezinte în biroul lui Gomez.

— Uite-ţi echipamentul. Verifică să vezi dacă este tot ce ai cerut.

Casey desfăcu sacul gri-albăstrui, verifică fiecare obiect în parte şi apoi trase fermoarul la loc.

— Este tot. Am nevoie de un jeep să mă duc să-l verific undeva, mai retras. Nu avem nevoie de martori tocmai acum.

— Să fii atent cu nenorocirea asta, îi spuse Gomez, dându-i cheile de la propriul jeep. Mi-au trebuit şase luni să-mi fac rost de unul numai al meu, aşa că ai grijă să nu păţească ceva.

În timp ce Casey se afla pe câmp, verificându-şi noile achiziţii, Troung se afla într-o întâlnire cu comandantul său. Aplecându-şi capul ca să evite o bârnă mai joasă, Troung trecu pe lângă mai multe gărzi în porţiunea de tunel care ducea la biroul subteran al lui Ho.

Anunţându-şi prezenţa, uită să mai plece capul o dată şi nimeri cu fruntea într-un trunchi de bambus care susţinea deschizătura uşii. Fără să se oprească din redactarea unei scrisori pe care trebuia să o trimită la Hanoi, Ho râse de accidentul aghiotantului său.

— Dacă chestia asta îţi dă dureri de cap, să-mi spui, pentru că am nişte aspirine în birou.

— Cred că s-ar putea ca amândoi să ne alegem cu dureri de cap, domnule, zise Troung, frecându-şi fruntea cu singura mână care-i mai rămăsese.

— Ce vrei să spui? întrebă Ho, oprindu-se de această dată din lucru.

— Tocmai am primit asta, îi răspunse Troung, scoţând o scrisoare dintr-un buzunar al bluzei sale negre. A fost recepţionată azi-dimineaţă la staţia radio. Cei doi pe care i-am trimis să-l lichideze pe Romain au dat greş. Amândoi sunt morţi. Tipul le-a zburat creierii.

Pe chipul lui Ho apăru o expresie de îngrijorare.

— Tovarăşe Troung, tocmai am avut un sentiment foarte ciudat. Mi s-a părut că omul cu cicatricea ne privea, ca şi cum s-ar fi uitat la un mort. Trebuie neapărat să-l omorâm *noi.* Atâta vreme cât este viu, nu este nimic altceva decât mesagerul spiritelor rele care vor să ne ia sufletele. Te-ai gândit vreodată că sunt oameni ale căror vieţi se împletesc din momentul în care se cunosc? Asta simt eu că s-a întâmplat cu el. Singurul mod de a scăpa de acest blestem este moartea, a lui sau a noastră. Până poimâine să vii la mine cu un plan nou.

Troung nu-i mai răspunse nimic, dădu din cap în semn că înţelesese ordinul, cu care de altfel era absolut de acord. Trebuia să găsească o cale, timp de două zile, ca să pună capăt vieţii duşmanului lor care urmărea să le-o curme pe a lor. Un duşman care se transformase într-o ameninţare personală. Sergentul Romain trebuia să moară.

CAPITOLUL 10

Era timpul. Gomez îl conduse pe Casey până la heliodrom. Un Huey mai vechi se afla la sol, cu motoarele pornite şi cu elicea învârtindu-se la relanti. Înăuntru, se aflau numai pilotul, un locotenent destul de tânăr şi copilotul. Casey sări pe platforma elicopterului şi Gomez îi aruncă rucsacul cu echipamentul şi o paraşută. Urma să-şi pună paraşuta de-abia după ce se ridicau de la sol, pentru că nu vroia ca vreun inamic să vadă ce pregătiri făcuseră, să-şi pună mintea la contribuţie şi să înţeleagă că se plănuise un salt pe undeva. Faptul că la bord erau numai pilotul şi copilotul era un alt factor menit să deruteze eventualii spioni, îndepărtându-i de ideea declanşării unei acţiuni. Altfel, ar fi trebuit să existe doi mitraliori, câte unul în fiecare uşă, în spatele a două mitraliere M-60.

Gomez se depărtă de palele care începeau să prindă viteză şi îi făcu lui Casey un semn de rămas-bun cu mâna, după care fu nevoit să-şi pună mâna la ochi, pentru că elicopterul iscase o mică tornadă în jurul plăcilor de metal găurite care constituiau heliportul.

Casey îşi prinse centura de siguranţă, care îl fixa pe scaunul acoperit cu pânză roşie, exact în momentul în care elicopterul îşi aplecă botul înainte, se ridică din spate şi se depărtă de heliport. Nu era un zbor prea lung; erau despărţiţi de mai puţin de o oră de zbor de punctul de lansare. După ce elicopterul se ridică la o altitudine de siguranţă, Casey se aplecă pe marginea uşii deschise şi privi spre pământ. Câmpurile împărţite în dreptunghiuri, pe care era cultivat orezul, se întindeau până la orizont. Privit de sus, oraşul Song Be părea mai curat pe măsură ce se ridicau tot mai mult, deasupra acoperişurilor de tablă şi a colibelor acoperite cu paie, frunze de palmier sau tot felul de resturi adunate de la gunoi. Elicopterul de îndrepta spre vest, urmărind soarele. Acolo unde se aflau ei, deasupra terenului plat pe care nu se zărea nici o urmă de deal, soarele părea să apună mai târziu. Viteza elicopterului crescu. Casey se simţea foarte bine în aer. Poate din cauza curentului de aer care intra prin uşile

deschise. Oricum, se simţea foarte bine. Acum îi înţelegea pe piloţi, care erau foarte reticenţi la orice misiune la sol.

Înainte să atingă graniţa cambodgiană, soarele trecuse dincolo de orizont. Culturile de orez de până acolo lăsară locul plantaţiilor de arbori de cauciuc şi trestie de zahăr, întrerupte pe alocuri de porţiuni de pădure tropicală. Verdele câmpurilor şi al pădurilor se schimbă încetul cu încetul cu amestecuri ciudate de portocaliu-sângeriu şi smarald, o dată cu schimbarea luminii din cauza trecerii soarelui dincolo de marginea orizontului. Lumina mai întârzie câteva minute, apoi se lăsă întunericul. Aerul se răcea şi el din ce în ce mai mult, când Casey scoase paraşuta şi şi-o fixă în spate, fără grabă, strângându-i chingile cu grijă, pentru ca şocul deschiderii cupolei de mătase să nu îi zdrobească „bijuteriile de familie”. Nu avea o paraşută de rezervă, pentru ca urma să sară numai de la o sută cincizeci de metri. Oricum, de la această înălţime nu exista suficient timp ca să se deschidă rezerva. Restul echipamentului şi-l prinse cu carabine pe piept, acolo unde în mod normal trebuia prinsă paraşuta de rezervă.

Împrăştiate sub ei, pe pământul cuprins de beznă, se zăreau, ici şi colo, scântei de lumină – erau focurile la care sătenii cambodgieni îşi pregăteau hrana, în mijlocul satelor sau, pur şi simplu, în faţa colibelor răsfirate prin livezi, între culturile de orez sau pe cursul apelor. Unele dintre focurile acelea fuseseră aprinse fără îndoială de soldaţii vietnamezi, care nu-şi făceau probleme prea mari că astfel puteau fi reperaţi, deoarece se aflau pe teritoriul Cambodgiei, ţară neutră. Pilotul aprinse lumina de avertisment şi strigă în spate:

— Mai ai cinci minute până la punctul de lansare. O să reducem altitudinea, aşa că pregăteşte-ţi fundu’!

Casey îşi legă paraşuta la cablul static şi se aşeză chiar în uşă, cu picioarele atârnându-i în întuneric, asurzit de curentul de aer.

Phang îşi trimisese oamenii să se împrăştie în luminiş. Unii dintre ei fuseseră plasaţi ca santinele în locurile ideale pentru ambuscade de pe potecile care duceau către zona de lansare. Patru dintre oamenii lui Phang aveau făclii, furnizate tot de către americani şi se aşezaseră în cerc în mijlocul luminişului. Când începură să audă zgomotul elicopterului, aprinseră făcliile ca să-l ajute să se orienteze.

Şi celălalt aliat al lui Casey era pe drum, grăbindu-se la întâlnire. Un taifun, care se formase în Marea Sulu, traversase insula Palawan şi acum se afla în afara coastelor Vietnamului, în

Marea Chinei de Sud, aducând cu el ploi torenţiale şi vânturi de peste două sute de metri pe oră. Nimic nu-l putea încetini până întâlnea uscatul. Pe regiunea de coastă, fuseseră deja transmise avertismente meteorologice. Cât despre oamenii care se aflau în interiorul peninsulei Vietnam, cei mai mulţi habar n-aveau ce-i aştepta. Taifunul urma să-şi piardă foarte mult din putere după ce atingea uscatul, dar pe teritoriul Cambodgiei se estimase că viteza sa ar fi fost totuşi destul de mare, înjur de o sută douăzeci de metri pe oră.

Singura grijă a lui Casey era că taifunul ar fi putut să-şi schimbe direcţia. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, misiunea lor ar fi fost de trei ori mai grea.

Elicopterul zbura cu toate luminile stinse, în afara celor care aruncau o rază roşie slabă pe aparatele de zbor. Pilotul luă din nou legătura cu Casey:

— Uite-i, acolo sunt!

Aplecându-se mult în afară, ca să poată privi în faţă, Casey zări făcliile din luminiş, care formau o cruce pe fondul negru al pământului, marcând perimetrul zonei de lansare.

— Hai să-i dăm drumul! îi strigă Casey pilotului.

La o sută cincizeci de metri, elicopterul îşi încetini deplasarea pe orizontală, apoi rămase pe loc timp de zece secunde. Dintr-o dată, păru să tresară, uşurat de cele nouăzeci de kilograme ale lui Casey, care îşi dăduse drumul în gol. Fără să mai aştepte să vadă dacă americanul ajunsese cu bine la sol, pilotul manevră elicopterul, îndepărtându-se de zona de paraşutare. Conform planului, trebuia, să-şi continue traiectoria pe aceeaşi direcţie încă cincisprezece kilometri, după care urma să facă un cerc larg, întorcându-se către Song Be.

Ca să sară din elicopter, Casey nu avu decât să se lase cât mai în faţă, până căzu, pur şi simplu, în gol. După aceasta, simţi o smucitură când paraşuta, forţată de coarda statică, se deschise, oprindu-i căderea. Şi, ca la orice salt, şocul deschiderii cupolei fu resimţit ca o uşurare. Până jos nici nu avea timp să se gândească la ceea ce i se întâmpla, pentru că timpul cât se afla în aer era de numai douăzeci de secunde până la atingerea solului. De jur-împrejur, era întuneric beznă. Din momentul în care sărise, luminile de la sol se stinseră complet. Casey se pregăti de aterizare, cu bărbia în piept şi genunchii uşor flexaţi, cu vârfurile întinse în jos ca balerinele. În cădere, încercă să distingă vârfurile copacilor, ca să-şi facă o idee unde se afla faţă de sol, dar era

prea întuneric ca să-şi poată da seama de ceva. Trebuia să aibă răbdare şi să aştepte impactul cu solul. Gândurile acestea îi trecură prin minte cu viteza fulgerului şi deodată simţi pământul, îşi flexă genunchii, se lăsă să se rostogolească o dată şi se trezi în picioare, lovind catarama de eliberare rapidă pe care o avea prinsă pe piept, scăpând astfel de paraşută. Bandiţii lui Phang se şi repeziseră la el şi culcară la pământ paraşuta, scoţând aerul din ea şi, mai înainte ca el să scape de harnaşamentul de salt, paraşuta era deja rulată - şi doi bandiţi trăgeau de ea ca să o îngroape ceva mai departe.

Phang se grăbi să-l ajute să-şi pună echipamentul de luptă. Casey verifică mai întâi puşca-mitralieră M-3 de calibrul 45 şi, după ce se asigură că funcţiona perfect, băgă de seamă că şi Phang era pe aproape.

— Mă bucur să te văd din nou, Bătrâne. Dar nu cred că e bine să tragem de timp prea mult pe aici.

Phang se încruntă, puţin iritat de urările cam în doi peri ale prietenului său. Dar îşi dădu seama că nu trebuia să pună la suflet, pentru că toţi oamenii albi erau la fel.

Lăsând zona de paraşutare în urmă, porniră la drum în şir indian, având câte un cercetaş pe flancuri la câte o sută de metri depărtare şi încă unul în faţă, un fel de avangardă, la cincizeci de metri distanţă de grosul formaţiei. Casey rămase în centru, având-l pe Phang în faţa lui. Deodată, noaptea deveni foarte materială, caldă şi înăbuşitoare, după călătoria răcoroasă şi plăcută cu elicopterul. Urmând o potecă îngustă, care şerpuia printre câmpuri şi mici plantaţii de arbori de cauciuc şi bananieri, merseră timp de trei ore până când ajunseră la locul pe care Phang îl alesese ca tabără de bază.

Phang era un bătrân precaut, sau ajunsese bătrân datorită faptului că toată viaţa lui fusese precaut. Alesese un teren înconjurat de bananieri sălbatici la dreapta unei colonii de leproşi. Trupele Vietcongului evitau leprozeriile, ţinându-se departe de ele, în locul acela erau mai în siguranţă decât oriunde altundeva.

Mai târziu în cursul acelei nopţi, el şi Phang trecură în revistă planurile. Phang îşi făcuse mari griji în legătură cu şansele lor de succes până a aflat despre taifun. Oricum şi el îşi dăduse seama că se pregătea ceva, pentru că aerul era mult prea liniştit. La fel ca toate animalele junglei, Phang avea instinctele oamenilor primitivi care trăiesc aproape de natură. Ştia că se apropia o

furtună, numai că nu-şi dăduse seama cât de violentă avea să fie. Dar de îndată ce află despre ce era vorba, nu-i mai trebui mult ca să înţeleagă întregul tablou al operaţiunii. Cea mai grea parte rămânea începutul, când trebuiau să se strecoare nesimţiţi pe lângă avanposturile defensive postate în jurul satului. Dar mai aveau timp până în seara următoare. De fapt, Phang avea deja o parte a răspunsului. Se gândise să-şi strecoare o parte din oameni în sat înainte de căderea întunericului.

Troung şi Ho ştiau şi ei că se apropia o furtună. Ascultaseră ştirile despre starea vremii la radio; Saigon. Staţia lor radio, *Giai Phong* – Radio Eliberarea – transmisese ştirile meteorologice, dar nu fusese foarte precisă în legătură cu detaliile despre taifunul care se apropia. Informaţiile de la Saigon erau cu mult mai precise. În privinţa pagubelor pe care ar fi putut să le provoace furtuna, cei doi vietnamezi nu-şi făceau mari griji. Cele mai importante dotări ale lor, ca şi depozitele de arme, muniţii şi alimente, se aflau în pământ. Se aşteptau să existe infiltraţii de apă, eventual o întrerupere temporară a comunicaţiilor radio, dar puteau face faţă foarte uşor acestor inconveniente. Ca întotdeauna, se aşteptau ca furtuna să le provoace mai multe stricăciuni duşmanilor. Cum spuneau americanii? Un vânt rău care nu aduce nimic bun, sau cam aşa ceva. Dar poate avea să fie un vânt bun, care să le distrugă duşmanilor aparatele de zbor la sol.

O dată cu primii zori, se făcu simţit şi vântul, care adusese cu el şi câteva picături de ploaie. Nimic înspăimântător până aici. De fapt, ziua era mult mai răcoroasă şi mai plăcută, dar Casey ştia că lucrurile aveau să se schimbe imediat după căderea întunericului, când vântul avea să se înteţească într-un crescendo nebunesc, aducând moarte şi distrugeri pe mii de kilometri pătraţi.

Phang îi trimise cinci dintre oamenii săi în satul ocupat de vietnamezi. Îmbrăcaţi ca toţi ţăranii din partea locului, nu aveau nici o armă asupra lor sau în coşurile încărcate cu fructe de pâine, mango şi banane. Phang se întâlnise personal cu câţiva săteni care ieşiseră pe câmpuri să se îngrijească de animalele lor, în special bivoli de apă şi capre. Acestor oameni nu le spusese decât că vroia ca oamenii lui să poată pătrunde în sat şi să culeagă informaţii despre vietnamezi, pe care trebuiau să le

comunice mai departe guvernului cambodgian de la Phnom Penh. Sătenii se gândiră că nu aveau nimic de pierdut dacă guvernul îi spiona puţin pe vietnamezi. Poate că asta însemna că se făceau pregătiri pentru a scăpa de ei. Ceea ce doreau şi ei.

Furtuna lovi coasta vietnameză, aducând cu ea valuri cu cincisprezece metri mai înalte decât de obicei în timpul furtunilor şi vânturi care ridicară de la pământ colibele din chirpici acoperite cu paie, ca şi cum ar fi fost făcute din hârtie. După aceasta, traversă delta, aducând nori încărcaţi de ploaie din Marea Chinei de Sud.

Phang mai trecu o dată în revistă planul satului. Conturul era aproape dreptunghiular, înconjurat pe întregul perimetru de un brâu de copaci. În arborii de pe liziera exterioară era stabilită prima linie defensivă a vietnamezilor, iar pe liziera dinspre sat, ascunse vederii din aer, se afla un şir de buncăre, în spatele cărora mai exista şi o cortină de sârmă ghimpată, în care fuseseră instalate mine Claymore şi alte capcane explozive pentru fraieri, cum le botezaseră soldaţii, ca şi o mulţime de capcane mecanice de tot felul. Nu erau nişte mijloace defensive imposibil de depăşit de către un batalion de asalt bine pregătit, dar era suficient pentru a constitui o capcană mortală pentru oamenii lui Phang, ca preţ al unei singure clipe de neatenţie.

În rucsacul lui Casey se afla soluţia pentru aceste probleme, cu atât mai mult cu cât Phang reuşise să-şi infiltreze oamenii în dispozitivul inamic. O dată pătruns în sat, grupul principal de luptători ai lui Phang trebuia să se îndrepte către intrările în reţeaua subterană de tuneluri. Acesta era locul în care ar fi putut să-şi prindă cu adevărat urechile.

Trupele Vietcongului, alături de trupele speciale nord-vietnameze, se pregăteau pentru sosirea furtunii, amenajându-şi adăposturile. Mai avuseseră de-a face cu taifunuri şi înainte şi ştiau din experienţă că îi aştepta o noapte foarte lungă, neplăcută şi udă. Vântul ajunsese la şaptezeci şi cinci de kilometri pe oră şi creştea tot timpul în intensitate, dar soldaţii vietnamezi comunişti erau pregătiţi să înfrunte tot ce era mai rău.

Casey şi Phang se folosiră de timpul care le mai rămăsese la dispoziţie înaintea declanşării furtunii pentru a ocupa poziţiile de asalt, la limita vizibilităţii primei linii defensive nord-vietnameze. Pe aceste poziţii trebuiau să aştepte până când furtuna atingea intensitatea maximă.

Noaptea sosi parcă mai devreme. Cerul se întunecă şi începu să vibreze de bubuitul îndepărtat al tunetelor. Curând însă, fulgerele începură să sfâşie cerul deasupra capetelor lor, însoţite de tunete care parcă anunţau sfârşitul lumii, înecând orice alt zgomot. Legăturile telefonice dintre posturile de pază ale vietnamezilor începură să cadă unele după altele, dar ei habar n-aveau că cele mai multe erau tăiate de către bandiţii lui Phang. Nu dură mult până când comunicaţiile în Ciocul Papagalului căzură complet. Şi chiar dacă, prin absurd, un strigăt cerând ajutorul ar fi ajuns de la un post la altul, vietnamezilor le-ar fi trebuit timp să reacţioneze în vâltoarea care cuprinsese cerul şi pământul.

Copacii, înclinaţi dintr-o parte în alta de vântul puternic, începură să cedeze şi ei, rupându-se cu trosnete surde sau ieşind pur şi simplu din pământ, cu rădăcini cu tot. Palmierii fură primii smulşi, cu rădăcinile lor superficiale, lăsându-se apoi purtaţi de vânt câte un kilometru întreg, până să nimerească în vreo cocioabă de chirpici, în care se opreau, cu preţul demolării construcţiei fragile. Fiecare se ascundea de urgia vremii acolo unde nimerea. Vietnamezii care erau de gardă în buncăre îşi ţineau feţele la adăpost de ferestrele înguste de tragere, ferindu-se de vântul tăios şi de picăturile de ploaie pe care viteza vântului le transforma în adevărate proiectile. Soldaţii se ghemuiau cu spatele la pereţii buncărelor, speriaţi de revărsarea de mânie a naturii, în timp ce apa începuse să acopere podelele adăposturilor.

Şi în tunele începuse să pătrundă apă, dar nu chiar atât de multă cât se temuseră la început. Toate intrările fuseseră acoperite din vreme şi protejate, pentru ca apa să nu poată intra şi să le inunde sistemul subteran, în care ar fi fost prinşi şi înecaţi ca nişte şobolani. De la construirea sistemului de tuneluri subterane, fusese avută în vedere posibilitatea unor precipitaţii abundente şi, în afara faptului că satul era amplasat pe o ridicătură a terenului, vietnamezii îşi protejaseră tunelurile cu canale de drenare a apei. Oricum, în subteran era mai uscat decât afară. Chiar şi zgomotele furtunii dezlănţuite la putere maximă erau estompate în adânc, auzindu-se numai ca un uruit permanent. Troung şi Ho se simţeau în siguranţă.

Afară, oamenii lui Phang trecură la acţiune. Era şi timpul. Culcaţi pe burtă, se târâră prin apa care curgea în mii de torente pe pământ, până la buncărul din colţul de sud-est. Aproape

invizibili sub cortina de ploaie şi protejaţi de întuneric, se târau în şir indian, una cu pământul. Când ajunseră la peretele buncărului, îşi scoaseră armele pe care le împrumutaseră de la săteni, numite de către băştinaşi *cai kiem,* un fel de săbii realizate manual, asemănătoare macetelor.

Erau obişnuiţi cu aceste arme, fiecare dintre ei având sentimentul că se născuse cu una asemănătoare în mână.

Aşteptară până când toţi cinci se adunară lângă peretele buncărului şi se pregătiră. La primul fulger care despică întunericul, se puseră în mişcare. Se lăsară să lunece prin intrarea buncărului pe burta, unul după altul, ca nişte şerpi, folosindu-se de pământul argilos, transformat de ploaie în noroi. Cei trei vietnamezi care se aflau în buncăr, în beznă totală, ridicară capetele să vadă cine îi vizita pe o astfel de vreme. Ridicară capetele exact la timp pentru a nimeri în tăişul săbiilor *cai kiem* din mâinile luptătorilor lui Phang. Muriră cu toţii, înainte să ştie ce îi lovise. Ţipetele lor, purtate de vânt afară din buncăr, trecură neauzite de camarazii care se aflau la nici zece metri depărtare.

Unul dintre luptătorii Kamserai ieşi imediat din buncăr, având în mână un obiect rotund. Urcându-se pe acoperiş, îşi luă avânt şi îl aruncă peste cortina de sârmă ghimpată, până într-un şanţ de scurgere, unde un camarad al său îl ridică şi i-l dădu lui Phang. Apucându-l de păr, Phang ridică ţeasta vietnamezului pentru ca americanul să o poată vedea.

Cuceriseră buncărul.

Casey dădu din cap, în semn de încuviinţare. Era aproape inutil să încerci să vorbeşti, pentru că, oricum, nu te puteai face auzit peste vacarmul care părea să fi cuprins întreaga lume. Luându-şi rucsacul, Casey se deplasă spre barajul de sârmă ghimpată, îşi ridică braţul şi îl mişcă cât putea de amplu. Vântul, care în acel moment bătea din spate, îi veni în ajutor şi rucsacul zbură peste buncăr, ajungând la patru metri în spatele acestuia, de unde fu ridicat de unul dintre cambodgieni şi dus înăuntru.

Trei cambodgieni dintre cei pătrunşi în buncăr îmbrăcară hainele vietnamezilor decapitaţi. Era întuneric şi sângele oricum nu s-ar fi văzut, iar după ce ar fi ieşit din nou în ploaia torenţială de afară, nici nu ar mai fi contat, pentru că într-un minut ar fi fost uzi leoarcă. Scoaseră apoi din rucsac ce le trimisese Casey. Câte un pistol de calibrul 45, plin de vaselină, ca să nu le facă surpriza să nu funcţioneze şi, pentru fiecare dintre arme, ambalate în

pungi etanşe de plastic, câte un amortizor, cel mai perfecţionat model de care dispunea armata americană.

Luptătorii Kamserai ieşiră din buncăr, îndreptându-se spre poarta principală. Acolo nu mai trebuiau decât să neutralizeze soldaţii care deserveau cele două mitraliere uşoare, amplasate de o parte şi de alta a porţii. O dată îndeplinit şi acest punct al misiunii lor, Phang şi Casey puteau să-şi conducă oamenii în deplină siguranţă în tabăra vietnameză, intrând pe poartă, fără să trebuiască să rişte forţând obstacolul de sârmă ghimpată, împânzit cu mine şi cine ştie ce alte capcane mortale.

Numai câte un om se duse la fiecare dintre cele două buncăre. Uniforma fiind recunoscută de către servanţii mitralierei, fură primiţi cu exclamaţii de bucurie. Numai că nu primiră alt răspuns în afara unui mănunchi de gloanţe de calibrul 45. Afară, ceilalţi trei cambodgieni rămaseră de pază, fiecare ţinând în mâini câte un AK-47 pe care le luaseră de la vietnamezii din primul buncăr atacat. Imediat după ce dădură semnalul că totul era în regulă, cei care aşteptau ascunşi în dreptul porţii se grăbiră să intre în tabără:

CAPITOLUL 11

Protejaţi de furtună, oamenii lui Phang se luptară cu noroiul alunecos ca să ajungă la poarta principală. La început, o rafală de vânt încercă să-i respingă înapoi spre copaci, iar apoi o alta, din sens opus, fu cât pe ce să-i arunce în sârma ghimpată. Taifunul ajunsese la intensitatea sa maximă, vântul măsurând peste o sută treizeci de kilometri pe oră. Cleştii speciali furnizaţi de Casey începură să taie harnici sârma, făcând repede câteva găuri suficient de mari pentru ca atacatorii să se poată strecura înăuntru. Fiecare se descurca cum putea: pipăind, zărind câte ceva când fulgera – ceea ce era o binecuvântare, pentru că altfel tot atacul lor s-ar fi desfăşurat într-o beznă totală. Pe partea opusă a taberei, câteva mine săriră în aer, detonate de trei ramuri groase, care fuseseră aduse de vânt de cine ştie unde. Zgomotul exploziilor abia dacă se auzi. Unul dintre luptătorii Kamserai atinse cu arma un fir abia vizibil şi detonă astfel o mină care îl spulberă pe el, rănind grav alţi doi. Dar tot răul era spre bine, pentru că această explozie le deschise o intrare foarte largă spre satul şi tabăra vietnameză. Oamenii lui Phang, adevăraţi mercenari, lăsară corpul camaradului ucis în explozia minei acolo unde se afla, folosindu-l ca punte pentru a trece în siguranţă peste porţiunea periculoasă.

Instrucţia îşi spunea cuvântul şi oamenii lui Phang se mişcau exact ca la carte. Se împărţiră întâi în două grupuri, fiecare dintre acestea fiind conduse de către un luptător înarmat cu un pistol cu amortizor. Sarcina lor era să-i elimine, unul câte unul, pe toţi ceilalţi vietnamezi care erau postaţi de-a lungul perimetrului pentru asigurarea pazei. După ce-şi îndeplineau această sarcină, trebuiau să posteze propriii oameni, îmbrăcaţi în uniformele Vietcongului la fiecare intrare în reţeaua de tuneluri subterane. Vietnamezii care ar fi scos capul din bârlog trebuiau să moară crezând că dăduseră cu ochii de un camarad.

Luând zece luptători cu ei, Casey şi Phang se îndreptară şi ei spre una dintre intrările în lumea subterană a tovarăşului Ho.

Alunecau sau se împiedicau, împinşi de la spate de rafalele de

vânt, încercând să ajungă târâş, prin noroiul care le intra în gură, până la intrarea în tuneluri. Hainele li se lipiseră de trupuri ca şi cum ar fi fost un alt strat de piele. La lumina unui fulger prelung, văzură că, exact prin mijlocul satului, curgea un torent năvalnic. Ascunşi în casele lor, cambodgienii se înghesuiau unii în alţii, îngroziţi de dezlănţuirea de afară şi rugându-se ca noaptea aceea îngrozitoare, de coşmar, să ia sfârşit cât mai repede. Nu-i interesa ceea ce se petrecea afară şi, dacă vreun curios ar fi scos capul şi i-ar fi surprins pe oamenii lui Phang omorând un vietnamez, nu ar fi făcut nimic altceva decât să ridice din umeri şi să se roage să fie spre binele lor şi al satului.

Casey dădu la o parte pânza şi crengile care acopereau o intrare în subterană. Sărind înăuntru, fu însoţit de o cascadă mică de apă maronie. Pahang intră imediat după el, urmat, unul câte unul, de cei zece oameni pe care îi desemnase, toţi antrenaţi şi aleşi special pentru calităţile de care dăduseră dovadă; era o vânătoare subterană de şobolani, iar Casey şi Phang aveau nevoie de cei mai buni oameni alături de ei.

Casey trebui să se lase în genunchi ca să poată trece mai departe. Se ghemui şi începu să avanseze, cu amortizorul lung al pistolului înainte, cu piedica trasă, gata să trimită un glonţ în orice vietnamez care i-ar fi ieşit în cale. Pasajul îngust se continua drept, circa zece metri, după care se lărgea şi se înălţa, acoperişul fiind suficient de înalt pentru ca un om să poată sta în picioare. Tunelurile fuseseră construite foarte solid, fiind căptuşite şi întărite în interior cu bârne de lemn puse unele lângă altele. Între bârne, fuseseră îndesate rogojini din paie de orez, pentru a drena pe cât posibil apa.

În locul în care tunelul se lărgea, Casey zări o lumină slabă, ca lumina unei lanterne sau a unei lămpi cu gaz. Încetini şi-i făcu semn lui Phang să-şi ţină oamenii în linişte totală. Se trânti apoi pe burtă şi se târî până ajunse într-un loc de unde putea să vadă ce se petrecea. În jurul unei lămpi cu gaz – bănuise corect – se aflau trei vietnamezi, la o masă improvizată din lăzi de muniţii. Unul dintre ei moţăia cu capul pe braţe, arma sa stând rezemată de peretele tunelului. Ceilalţi doi stăteau de vorbă şi fumau ţigări vietnameze care împrăştiau un fum înţepător, galben.

Casey aşteptă, trăgând cu urechea să-şi dea seama dacă nu mai era şi altcineva pe aproape. Nu auzi însă nimic, în afara vuietului stins al vântului de afară şi al zgomotului picăturilor de apă care se desprindeau de tavanul tunelului şi cădeau pe

podea, unde formaseră mai multe băltoace. Respiră de câteva ori, ca să-şi regleze ritmul, ochi fără grabă şi trase. Amortizorul scoase un zgomot ciudat, ca un ţiuit înfundat. De fapt, ca la toate armele cu amortizor, zgomotul provenea în special de la încărcătorul care culisa înainte şi înapoi pentru a introduce un nou cartuş pe ţeavă decât de la explozia propriu-zisă a pulberii. Casey trase zece focuri pentru mai multă siguranţă. Cei trei erau cât se putea de morţi. Cel care dormea cu capul pe braţe nici nu apucase să se trezească pentru a-şi putea da seama ce se petrecea cu el. Lovitura glonţului îl aruncase de pe scaun lângă perete, alături de arma lui, într-o postură care te-ar fi făcut să crezi că dormea, deşi acum îi lipsea cu desăvârşire partea stângă a capului. Phang trecu pe lângă Casey. Încăperea în care zăceau cei trei vietnamezi ucişi se afla la întâlnirea a două tuneluri care duceau în două direcţii complet diferite. Casey o luă pe tunelul cel mai apropiat de el, cel din dreapta şi făcu un pas lateral, rămânând cu spatele lipit de perete până când ajunse la următoarea deschidere. Trăgând cu ochiul după colţ, fluieră uşor, ca să-i atragă atenţia lui Phang şi îi făcu semn să se apropie. Phang se apropie şi aruncă şi el o privire înăuntru. Era un dormitor subteran. De-a lungul fiecărei laturi lungi a încăperii, se aflau, unul lângă altul, paturi de lemn joase, cu saltele din paie. Casey numără: erau exact douăzeci şi două. La ieşirea din capătul opus, se afla un rastel de arme, încărcat cu AK-47 şi puşti de asalt SKS. În fiecare pat, se afla câte un soldat. Toţi dormeau.

Phang îi făcu semn lui Casey că ştia ce trebuia să facă. Întorcând capul, îi şopti ceva celui care se afla imediat în spatele său, care trimise vorba mai departe şi tot aşa până la ultimul om. Casey se strecură în dormitor, ferindu-se să facă cel mai mic zgomot, îndreptându-se spre celălalt capăt al încăperii, trecând fără să fie simţit pe lângă soldaţii comunişti care sforăiau şi nu ştiau că erau la un pas de moarte. Privi de-a lungul tunelului care trecea prin celălalt capăt al dormitorului şi nu zări nimic, în afara unei lămpi cu ulei care ardea prinsă pe unul dintre pereţi. Revenind în dormitor, Casey se aşeză lângă patul de lângă intrare, se aplecă asupra vietnamezului care dormea în el şi îi dădu un pumn, lăsându-l inconştient. În nici un caz vietnamezul acela nu avea să se trezească pentru a fi martorul celor ce urmau. Arătând spre celălalt pat, îi făcu semn lui Phang să treacă la treabă.

Cei zece oameni ai lui Phang se împrăştiară în toată

încăperea, repartizându-se astfel încât fiecare dintre ei să aibă câte doi vietnamezi la îndemână, unul în dreapta şi altul în stânga. În mâinile ridicate deasupra lor, ţineau săbiile tradiţionale şi aşteptau semnalul lui Phang. Acesta îşi ridică braţul şi apoi îl lăsă să cadă brusc. Lamele urmară mişcarea şefului lor, fiecare punând în această lovitură toată puterea umerilor şi braţelor sale. În aceeaşi fracţiune de secundă, zece vietnamezi îşi găsiră moartea în somn, cu capetele despărţite de trupuri. Ca şi cum ar fi fost coregraful unui ansamblu de balet, Phang le făcu un semn oamenilor săi, care se întoarseră la unison spre ceilalţi vietnamezi care încă dormeau liniştiţi şi repetă gestul de mai înainte. Cele zece săbii căzură din nou cu putere. Acum erau în total douăzeci de vietnamezi care se întâlniseră cu strămoşii lor. Casey îl omorî pe ultimul său om o dată cu cambodgienii. Nu avea macetă, dar o baionetă ţinută de o mână fermă, înfiptă drept în tâmplă, avea acelaşi rezultat instantaneu.

Phang îşi trimise oamenii să păzească intrările în dormitor. Casey avea ceva de făcut. Supravieţuitorul fusese trezit la viaţă cu câteva palme peste faţă. Când dădu să deschidă ochii, o mână pusă peste gură îl împiedică să ţipe. Ochii săi erau plini de groază şi îi privea pe oamenii care se aflau în jurul său, cu săbiile pline de sânge, ca şi cum ar fi fost cel mai teribil coşmar din viaţa lui. Chipurile bărbaţilor care invadaseră dormitorul şi se plimbau printre paturile în care zăceau corpurile descăpăţânate ale camarazilor săi erau aproape toate la fel de înspăimântătoare ca şi cel al bărbatului alb care îi ţinea mâna apăsată peste gură, atât de puternic, încât avea impresia că o să-i pocnească ţeasta; acesta însă avea şi o cicatrice urâtă, care în acel moment, când întregul său corp era încordat, semăna cu o râmă roşie. Phang se apropie şi el şi îi şuieră în faţă:

— Spune unde e camera lui Ho! Spune adevărul şi vei trăi. Dacă minţi sau încerci să scoţi vreun sunet, te vei trezi mai repede decât gândeşti alături de prietenii tăi.

Vietnamezul ridică încet o mână, arătând tunelul spre care Casey aruncase o privire ceva mai devreme. Americanul îşi luă mâna, ca să-i dea voie omului să vorbească şi vietnamezul nu făcu nici cea mai mică încercare să ţipe; oricum, cu lama cuţitului lui Phang apăsată pe beregată, îi era greu şi să vorbească, darmite să mai şi ţipe.

— Colonelul se află în acest tunel, a treia cameră pe dreapta.

Phang îl îndemnă să le spună mai multe.

— Sunt gărzi la uşa lui, cel puţin două şi mai mulţi oameni se află în camera alăturată. Mai ales, ofiţeri.

Vârful lamei apăsate încă un pic făcu să curgă o singură picătură de sânge.

— Vă jur! Acolo este în această clipă!

Casey încuviinţă din cap. Omul acela spunea adevărul. Lovi din nou cu pumnul, fulgerător, adormindu-l din nou pe vietnamez. Întotdeauna căuta să-şi respecte partea care îi revenea din orice înţelegere.

La suprafaţă, oamenii lui Phang îşi încheiaseră misiunea. Trupurile tuturor vietnamezilor ucişi fuseseră dezbrăcate de uniforme şi dezarmate. O echipă formată din zece oameni părăsise deja tabăra, luând cu ei armele şi muniţiile capturate. În cazul în care lucrurile ar fi mers prost, măcar nu erau obligaţi să părăsească tabăra inamică cu mâinile goale, iar pe de altă parte, armele şi muniţiile erau mai importante decât banii, pentru că însemnau viaţă.

Ceilalţi ocupară poziţiile care le fuseseră indicate şi aşteptară în ploaie. Unii, mai puţin scârboşi, se ascunseră în adăposturile animalelor, înghesuindu-se printre porci şi capre, care îi primiră gălăgioase şi nemulţumite, dar până la urmă se obişnuiră şi îi lăsară în pace. Nu suportau mirosul de moarte şi de sânge de om. Alţii găsiră rezervele de combustibil ale vietnamezilor adăpostite într-o colibă acoperită cu ramuri de palmier. Opintindu-se şi alunecând pe pământul noroios, împinseră butoaiele cu benzină afară din colibă şi le duseră către locul dinainte stabilit:

Casey luă comanda mai departe. Era timpul să pornească în căutarea tovarăşului Ho. Până în acel moment, avuseseră noroc, dar nu era cazul să înceapă să facă greşeli. Ultimul cambodgian din armata personală a lui Phang care părăsi dormitorul se opri şi îl privi pe singurul vietnamez care fusese lăsat în viaţă, ridică apoi din umeri şi îi tăie beregata. Era o prostie să lase un duşman în viaţă, indiferent ce promisiuni fuseseră făcute.

Casey aproape ajunsese la intrarea în încăperea care ar fi trebuit să-l adăpostească pe Ho, când norocul nu le mai surâse. La capătul depărtat al tunelului, de după un colţ, îşi făcură apariţia trei vietnamezi, care se îndreptau către popota subterană, ca să mănânce ceva înainte să-l schimbe pe radist şi pe cel care făcea de gardă la depozitul de arme şi muniţii. Doi

dintre ei aveau armele atârnate pe umeri. Cel de-al treilea avea o puşcă semiautomată de asalt SKS în mână. Spre norocul atacatorilor, el era ultimul în rând. Casey îi culcă jos pe primii doi cu mitraliera grea M-3. Ultimul vietnamez avu însă suficient de mult timp pentru a se ascunde în spatele peretelui de pământ, dând alarma.

Strigătele sale de ajutor ajunseră la mai multe urechi. Vietnamezii începură să se precipite afară din celelalte dormitoare, luându-şi în grabă armele. Cel care dăduse alarma vârî un cartuş pe ţeavă şi, fără să-şi aleagă ţinta, scoase capătul ţevii după colţul tunelului şi începu să tragă orbeşte. Casey se trântise deja pe burtă şi avea o grenadă pregătită în mână. Două gloanţe trase de vietnamez îl nimeriră pe un cambodgian drept în faţă. Casey trase cuiul grenadei, dădu drumul pârghiei şi apoi numără până la trei, aruncând grenada astfel încât din peretele din dreapta să ricoşeze direct după colţ. O figură pe care jucătorii de biliard o numeau „lovitură cu mantinela”. Grenada explodă cu un bufnet înfundat. Nu aveau să mai întâmpine nici o surpriză după colţ, dar era cazul să se mişte al naibii de rapid.

Aflat în încăperea care îi servea atât drept birou, cât şi dormitor, Ho auzise strigătele de alarmă şi se târî afară, în tunel. Avea pantalonii pe el, dar nu mai apucase să-şi îmbrace şi cămaşa înainte de explozia grenadei.

Troung auzise şi el gălăgia şi zgomotul schimbului de focuri. Îşi strigă oamenii, care ar fi trebuit să se afle ceva mai departe pe acelaşi tunel, să se prezinte la el de urgenţă.

Casey nu reuşi să ajungă în camera lui Ho. Alţi vietnamezi se adunaseră la capătul coridorului şi îl forţaseră să se retragă către dormitorul în care avusese loc măcelul. De acolo, împreună cu cambodgienii, continuă să tragă de-a lungul tunelului slab luminat de lampa cu ulei fixată pe un perete, până când un glonţ o nimeri şi tunelul fu aruncat în beznă totală.

Afară, la suprafaţă, oamenii lui Phang simţiră explozia grenadei sub tălpi ca o singură zguduitură, destul de slabă. Dar era suficient ca să ştie că trebuiau să se pregătească. În mai puţin de treizeci de secunde, primul vietnamez din tunel începu să scoată capul, ca să iasă la suprafaţă. De cum ieşeau capul din subteran, erau orbiţi de vântul şi ploaia care continuau la fel de puternic.

Erau ajutaţi să iasă de braţe „prieteneşti”, puternice, care îi scoteau şi îi dădeau mai departe camarazilor lor, care aveau în

mâini săbii cu lama lungă, plină de sânge. Unul după altul, toţi cei care încercaseră să ajungă la suprafaţă îşi găsiră moartea, fără să se fi tras un singur foc de armă. Patruzeci şi trei de vietnamezi zăceau cu beregăţile tăiate, cu sângele scurgându-se din rănile imense şi amestecându-se cu apa şi noroiul de pe jos.

Dedesubt, ceilalţi vietnamezi erau angajaţi în luptă, încercând să-i respingă pe cambodgieni. Troung preluase comanda soldaţilor din subteran. Între două ordine pe care le dădea soldaţilor înnebuniţi de situaţia în care se găseau, atacaţi acolo unde se credeau cel mai în siguranţă, încerca să ia legătura cu Ho.

— Colonele Ho, sunteţi teafăr?

Ho se afla încă în camera sa, ghemuit într-un colţ, în întuneric, gol până la brâu, cu un pistol în mână, îndreptat spre intrare. Oricine ar fi intrat ar fi murit înainte să ajungă la el. Când auzi strigătele lui Troung, avu un sentiment de uşurare.

— Scoate-mă de aici!

Troung îşi dădu toată silinţa. Şi mai mult decât atât. Îşi împinse oamenii să ia cu asalt trecerea îngustă, unde se treziră întâmpinaţi de gloanţele şi grenadele cambodgienilor. Opt oameni muriră în locul acela, unul peste altul. Casey îi ceru lui Phang toate grenadele pe care le avea asupra lui. Găsise în dormitor o bucată de scândură lungă cât braţul său şi legă toate grenadele de ea. Le armă şi apoi aruncă legătura spre capătul holului, unde ateriză lângă primul vietnamez pe care îl secerase. Troung şi oamenii lui încercară să se salveze, înghesuindu-se unul în altul, călcându-se în picioare în întuneric, înnebuniţi de groază şi de bezna care nu-i lăsa să vadă de unde le venea moartea.

Câţiva căzură peste grămada de cadavre şi alţii muriră călcaţi în picioare de camarazii lor. Legătura de grenade explodă, făcând un zgomot asurzitor în spaţiul închis, spărgându-le timpanele şi umplându-le ochii de sânge. Totul se cutremură ameninţător şi bârnele care susţineau tavanul trosniră, slăbite şi ele de violenţa exploziei, de ploaia de schije care le străpunseseră şi de pământul greu, îmbibat de apă, de deasupra.

Troung înjura încontinuu, încercând disperat să se elibereze de sub mormanul de cadavre care aterizaseră peste el, aruncate de forţa exploziei. Reuşind în cele din urmă să se ridice în picioare, zbieră la cei care mai rămăseseră în viaţă să mai aducă oameni şi să facă lumină, ca să vadă ce se întâmpla în faţa lor în tunel şi

în ce trăgeau de fapt. Unul dintre oamenii săi se grăbi să pună mâna pe o lampă cu ulei, pe care o smulse de pe un perete, o aprinse şi apoi o aruncă în tunel în speranţa că avea să se spargă, împrăştiind uleiul. Lumina astfel aprinsă abia dacă îi îngădui lui Casey să îşi facă o idee despre împrejurimi. Se ridică în genunchi, vrând să încerce să ajungă la camera lui Ho, dar fu întâmpinat de o rafală violentă de arme automate, fiind foarte aproape să se trezească cu faţa împănată cu gloanţele vietnamezilor. Se trânti din nou la pământ.

În camera sa, Ho nu mai putea să reziste tensiunii. Îi strigă lui Troung să-l acopere. Dintr-un sac de muniţii, scoase două grenade şi le scoase siguranţele, după care deschise uşa şi le aruncă în direcţia dormitoarelor. Pentru că îi era o frică cumplită să nu fie rănit, nu scosese braţul suficient de mult prin cadrul uşii când aruncase grenadele şi acestea nimeriră la câţiva metri de camera lui. Casey, Phang şi ceilalţi cambodgieni se ghemuiră la pământ. Explozia celor două grenade, completând celelalte explozii de mai înainte, făcu aerul irespirabil, praful ridicat în aer sufocând flacăra palidă de ulei care luminase cât de cât, timp de aproape un minut, tunelul în care se încinsese lupta. Vizibilitatea era aproape nulă. Ho trase uşa camerei sale cu toată puterea pe care i-o dicta disperarea şi apoi se îndreptă spre salvarea întruchipată de Troung şi de oamenii săi, aproape alergând în patru labe. Câteva focuri de armă venite dinspre atacatori îl făcură să se mişte încă şi mai repede, atât de repede, încât nici el nu ar fi crezut că era cu putinţă să se mişte un om în patru labe.

Casey îi zări fundul lui Ho grăbindu-se să se ascundă. Se ridică în picioare şi dădu să o ia la fugă după el. Focurile de armă trase de soldaţii vietnamezi îl forţară să se ascundă în camera lui Ho.

Colonelul, salvat pentru moment, se ridică în picioare, ajutat de Troung.

— Ce se întâmplă? Cine sunt şi câţi sunt? Unde sunt oamenii noştri?

Troung nu avea nici un răspuns la întrebările şefului său. Tavanul tunelului începu să cedeze şi mai multe bârne fiind slăbite de exploziile grenadelor. Apa ploii adusă de taifun, care continua să cotropească pământul cu aceeaşi intensitate, reuşi să pătrundă prin crăpăturile produse de explozii, ajungând până în tunel. De deasupra, patru dintre oamenii lui Phang se strecurară înăuntru. Încercau să ajungă la şeful lor, dar nimeriră

între oamenii lui Troung, cele două tabere ţinându-se reciproc la respect cu armele gata de tragere. Tavanul tunelului trosni din nou, coborând şi mai mult, pe măsură ce pereţii se năruiau spre interior.

— Ieşi afară de acolo! îi strigă Phang lui Casey. Cursa asta de şobolani e pe cale să se prăbuşească peste noi!

Stând în cadrul uşii, Casey ştia că Phang avea dreptate. Stropi imenşi de noroi, amestecat cu resturi de frunze de palmier, începuseră să ajungă de afară până la el. Trebuia neapărat să iasă de acolo. Groaza ancestrală de a nu fi îngropat de viu îl mână din camera lui Ho, unde cel puţin era ferit de furia gloanţelor vietnamezilor. Colonelul tocmai îşi scosese capul pe după colţ, ca să vadă cine erau atacatorii. Îl zări pe Casey stând în picioare în lumina palidă a uleiului aprins, silueta lui fiind estompată de fumul care îi îneca pe toţi.

Chipul lui Ho se albi instantaneu la vederea materializării groazei sale.

— Diavole! Diavole! strigă el încontinuu, părând să nu se mai poată opri, descărcându-şi pistoletul Tokarev în direcţia siluetei care nu-i mai dădea pace.

Glonţul de calibrul 7,62, îmbrăcat într-o cămaşă de cupru, trecu prin umărul stâng al lui Casey, ieşind pe partea cealaltă şi înfigându-se într-o bârnă de lemn. Forţa loviturii îl făcu pe american să se învârtă ca un titirez, după care dădu să se întoarcă să-l mai vadă o dată pe Ho, să ochească şi să tragă în el. Dar nu mai avu timp pentru toate astea. Fără nici un avertisment, tavanul tunelului se prăvăli în spatele lui Casey, revărsarea de pământ umed şi de noroi de la suprafaţă acoperindu-l.

Ho jubila, în culmea fericirii.

— De data asta l-am avut! Diavolul este îngropat pentru totdeauna!

Phang vedea cerul greu din care continua să cad, puhoi, ploaia, din locul în care rămăsese culcat pe fundul tunelului. Strigă la oamenii săi de la suprafaţă să facă ceea ce trebuia, în cea mai mare viteză. Nu mai puteau să-l ajute pe Casey. Casey nu mai era...

Cambodgienii care apucaseră să se încaiere cu vietnamezii în tunel îi uciseră şi apoi ieşiră la suprafaţă. Nu vroiau ca următoarele cinci minute să-i găsească în locul acela. Nimeni care ar fi ştiut ce urma nu ar fi vrut acest lucru.

CAPITOLUL 12

Oamenii lui Phang desfăcură butoaiele de tablă cu benzină şi începură să le deşerte în toate intrările în sistemul de tuneluri de sub sat, pe care le descoperiseră.

Simţind mirosul de benzină, Troung îi strigă lui Ho:

— Au de gând să ne dea foc!

Colonelul îl apucă pe aghiotantul său de braţ şi îl trase după el într-un tunel lateral, până în dreptul unei foi de tablă aşezată între două bârne groase.

— Ajută-mă, zise el, apucând cu amândouă mâinile foaia de tablă şi trăgând din răsputeri de ea.

Troung îi urmă exemplul, trăgând şi el cu toată forţa cu mâna care îi mai rămăsese. Începuse să-şi dea seama ce avea de gând şeful lui. Foaia de tablă se desprinse în cele din urmă, descoperind un tunel care fusese construit exact pentru situaţii de forţă majoră, cum era şi cea în care se găseau ei în acel moment. Ho păstrase secretul în legătură cu acel tunel chiar şi faţă de oamenii lui. Oricine are nevoie în viaţă de o asigurare, cât de mică. Ho intră în tunel, urmat îndeaproape de Troung şi traseră împreună foaia de tablă la loc. Printr-un sistem ingenios şi foarte simplu, tabla putea să fie vârâtă la loc, ca şi cum nimeni nu ar fi atins-o.

În întunericul tunelurilor, oamenii îşi căutau salvarea orbecăind precum cârtiţele. Simţind mirosul vaporilor de benzină, îşi dăduseră cu toţii seama ce avea să urmeze. Câţiva îşi încercară norocul ieşind la suprafaţă, dar nu reuşiră decât să-şi găsească mai devreme moartea, adusă de gloanţele cambodgienilor.

Phang reuşi să iasă afară prin porţiunea de tunel prăbuşită, tras de unul dintre oamenii săi, cu ajutorul unei carabine.

— Daţi foc! ordonă el, de îndată ce toţi oamenii săi fură scoşi din galeriile prăbuşite.

Câţiva cambodgieni aruncară în intrările în tuneluri grenade cu fosfor alb, care ajunseră în bălţile de benzină care se înşirau până departe în adânc.

Întunericul nopţii fu sfâşiat imediat de exploziile de un alb crud ale grenadelor, care aprinseră benzina aproape instantaneu. Fumul negru începu să iasă prin găurile din pământ, când focul înghiţi tot oxigenul din tuneluri şi din plămânii nenorociţilor care avuseseră ghinionul să fie prinşi în capcană.

Ho şi Troung îşi continuară drumul spre ieşirea din tunelul de siguranţă, care se deschidea departe de toată nebunia, în afara perimetrului taberei. Foaia de tablă pe care o aşezaseră la loc îşi îndeplini rolul, împiedicând focul să ajungă până la ei. Strigătele agonizante ale oamenilor care se sufocau sau erau arşi de vii îi făcură să se grăbească şi mai mult, până când, în sfârşit, Ho dădu la o parte paravanul din rogojină şi frunze care acoperea ieşirea. Ploaia care îi udă în câteva secunde li se păru o adevărată binecuvântare şi avură sentimentul că erau spălaţi de toate păcatele. Vântul şi aerul rece le veniră în ajutor ca să scape de mirosul de carne omenească arsă şi de fumul care le pătrunseseră adânc în plămâni.

O sferă de foc explodă, aruncând în aer uşa încăperii în care erau depozitate armele şi muniţiile, lăsând-o expusă următorului val de flăcări care nu întârzie să se abată în direcţia proaspăt eliberată. Oamenii care se aflau la suprafaţă simţiră un curent de aer intrând în pământ, pe măsură ce focul, care consumase tot aerul din galerii, absorbea oxigenul din atmosferă pentru a se întreţine. Influxul de aer proaspăt împinse un nou val de flăcări în depozitul subteran de muniţii.

Mortierele de 60 şi 81 de milimetri împachetate în hârtie cerată stăteau grămadă alături de rachetele de 122 de milimetri şi de cutiile de muniţii pentru mitraliere şi pistoalele-mitralieră, care aveau capacele deschise. Flămânde, flăcările atacară mai întâi suporturile de lemn pe care erau depozitate şi, pe urmă, învăluiră capetele rachetelor. Muniţia explodă prima. La suprafaţă, pământul se despică şi păru să erupă în mai multe locuri. Limbi lungi de foc şi fum izbucniră prin fisurile solului, potolindu-se ca prin minune în contact cu ploaia care continua să cadă ca o perdea deasă. Nori de fum şi de aburi prinseră a se ridica din locurile unde mai înainte arseseră focurile care uscaseră pământul şi îl scorojiseră. Phang şi oamenii lui abia se puteau ţine pe picioare, înnebuniţi de spaimă, orbiţi de ploaie şi de întunericul care părea să nu mai lase niciodată locul luminii. Toţi căutau cu disperare să scape din acel crater de vulcan în plină erupţie. Pământul se cutremura şi clocotea sub tălpile lor.

Mai multe colibe ale sătenilor se scufundară o dată cu pământul de sub ele. Phang le ordonă oamenilor săi să îi ajute pe ţărani să iasă din capcanele subterane, cărându-i apoi pe cei răniţi în colibele nevătămate, pentru a fi îngrijiţi de vecinii lor. Dar prea mult timp nu-şi puteau permite nici ei să piardă; totul se transformase într-un haos perfect: din cer şi de sub pământ, iadul părea să se reverse şi să înghită satul care până în urmă cu câtva timp fusese cea mai paşnică aşezare umană care existase vreodată sub soare.

Un grup de unsprezece vietnamezi reuşi să se salveze prin gaura care se formase când se prăbuşise pământul peste Casey. Ameţiţi, fără sa mai ştie unde erau, ce se întâmplase şi ce se mai putea întâmpla cu ei, începură să strige după ajutor imediat ce se treziră sub cerul liber. Oamenii lui Phang le dădură exact ajutorul de care aveau nevoie: fiecare dintre cambodgienii care se aflau prin preajmă îşi descărcă arma în grupul de oameni care îşi iţiseră capetele prin gaura din pământ. Phang mormăi un blestem printre dinţi. Îşi imagina că existau probabil şi o mulţime de ieşiri pe care nu le găsiseră la vreme şi prin care mai reuşiseră să se salveze şi alţi vietnamezi. Oricum, cei care reuşeau să mai iasă din tuneluri erau atât de ameţiţi, şocaţi şi terorizaţi de experienţa prin care trecuseră, încât pentru oamenii lui era o simplă chestiune de timp să-i pună la pământ, fie secerându-i cu pistoalele-mitralieră, fie măcelărindu-i cu macetele pe care le mânuiau cu o îndemânare pe care numai practica îndelungată o poate da. Trei vietnamezi mai iuţi de picioare reuşiră să scape din înghesuiala din centrul satului şi se repeziră spre cortina de sârmă ghimpată, într-o încercare sinucigaşă de a se salva din tabăra transformată în iad. Câteva rafale îi aruncară pe toţi trei pe reţelele de sârmă ghimpată, cu piepturile şi capetele sfâşiate de gloanţe. Dar nici aşa nu se puteau bucura de odihna veşnică: sub impactul corpurilor lor, mulţimea de mine şi capcane pentru proşti care fuseseră plantate poate chiar de ei printre colacii de sârmă ghimpată se activă şi o întreagă latură a perimetrului se transformă într-un monstruos joc de artificii.

Din exteriorul perimetrului taberei, Ho şi Troung rămaseră o vreme să-şi privească oamenii murind. După aceasta, cu genunchii tremurându-le şi năuciţi de scenele pe care le văzuseră şi cărora cu puţin ghinion ar fi putut să le cadă şi ei victime, în cea mai deplină linişte, se depărtară de sat şi, găsind

o potecă printre copaci, o porniră la drum, fără nici o ţintă, doar cu gândul că oriunde în altă parte erau în siguranţă. Trebuiau să se salveze. Aceasta era prima lor grijă. Ei doi erau cu mult mai importanţi decât mulţimea de *bo-doi* care erau măcelăriţi, chiar în momentele acelea, de către barbarii cambodgieni. Ho chiar se gândi că trebuia să-i ordone lui Troung, atunci când aveau să se afle în siguranţă printre oamenii lor, să stabilească măsuri de represalii împotriva Kamseraiului, pe spinarea populaţiei civile, care nu putea să opună nici o rezistenţă, fiind astfel victimele ideale. Câte zece cambodgieni executaţi pentru fiecare soldat vietnamez mort în noaptea aceea nu ar fi însemnat decât o restabilire a adevăratei scări de valori în zonă. Un asemenea lucru ar fi mulţumit pe, toată lumea. Până una-alta, îl împinse pe Troung în faţă. Era posibil ca printre copaci să fie animale sălbatice şi nu avea nici un rost să moară în ghearele şi colţii lor după ce scăpase din ghearele şi colţii diavolului, pe care reuşise să-l extermine, asigurându-şi liniştea necesară pentru a continua războiul împotriva suboamenilor de care se lovea fără să vrea la tot pasul.

Ho şi Troung aveau amândoi sentimentul că noaptea aceea nu însemnase o pierdere completă. Şi aici se gândeau la sergentul Romain care le mâncase somnul în ultimele săptămâni. Ho era sigur că glonţul său îl lovise şi văzuse cu ochii lui cum îl îngropase de viu avalanşa de pământ. Îngropat sub un val de noroi! Nici nu ar fi putut să-i dorească o moarte mai potrivită.

Casey îşi acoperise capul cu braţele în momentul în care acoperişul se prăvălise deasupra lui. Greutatea pământului ud şi a noroiului îl trântise la pământ. Simţise o forţă implacabilă apăsându-l, lipindu-l de sol şi reuşi să mai vadă o bârnă care i se pusese de-a curmezişul peste mijloc. Era cu adevărat ţintuit, fără posibilitatea de a face vreo mişcare. Iar deasupra bârnei continua să cadă pământ şi noroi, grămada astfel formată devenind în fiecare clipă tot mai înaltă. Încercă să-şi ţină respiraţia şi constată că, oricum, nu mai conta. Nasul şi gura îi erau pline de pământul umed cu gust de vegetaţie aflată în putrefacţie, care l-ar fi împiedicat să-şi umple plămânii cu aerul după care tânjea. Încercă. Să se ajute de braţe ca să sape o ieşire şi reuşi să-şi scoată mâna dreaptă la suprafaţă. Pământul se adună în jurul ei, păstrând-o în. Această poziţie, în timp ce el se simţea tras tot mai jos în întuneric. Nu mai apucă decât să se

întrebe cât timp avea să zacă acolo.

Partea cea mai rea a furtunii trecuse. Vântul se domolise, din uraganul de mai înainte rămânând numai o suflare mai puternică. Phang şi oamenii lui erau cu toţii uzi, cu hainele lipite de ei ca şi cum ar fi fost una cu pielea.

Sătenii rămaseră în colibele lor. Abia dacă se găsiră câţiva care să îndrăznească să arunce o privire afară – iar curioşii care o făcură se mulţumiră să înregistreze în fugă dezastrul şi moartea care îi înconjurau, revenind apoi rapid la falsa siguranţă pe care le-o puteau oferi familiile. Privirile, deşi fugare, fuseseră suficiente pentru a constata că toţi vietnamezii erau morţi, unii zăcând cu faţa în jos în bălţile noroioase, dar cei mai mulţi probabil că se aflau îngropaţi pentru totdeauna în tunelurile subterane, în mormintele pe care singuri şi le săpaseră, pentru propria protecţie, după cum crezuseră la început. Cuvântul ironie nu era suficient pentru a descrie situaţia aceasta.

Oamenii lui Phang vroiau să plece. Nu mai avea nici un rost să rămână în locul acela, fiecare minut de întârziere apropiindu-i de posibilitatea unei ciocniri cu vreo unitate vietnameză trimisă în ajutorul camarazilor lor. Phang se opuse însă, scuturând cu putere din cap. Privi în jos în craterul în care fusese îngropat aproape de viu Casey. Poporul din care făcea parte avea convingerea că fiecare om trebuie îngropat în acelaşi cimitir în care se odihneau şi străbunii săi, pentru că numai astfel sufletul putea să-şi găsească odihna. Phang avea de gând să-i facă lui Casey acest ultim serviciu şi să se asigure că avea să fie dus şi îngropat alături de ai săi. Pentru el, aceasta devenise o problemă de onoare.

Le dădu ordin câtorva oameni din trupele sale să facă rost de lopeţi şi de târnăcoape şi să coboare în crater. Bieţii de ei se treziră în noroi până la genunchi şi, înainte să înceapă să scoată pământul, trebuiră să arunce afară cadavrele vietnamezilor. După aceasta, începură să scoată pământul cu atenţie şi să dezgroape o mulţime de bârne şi mai subţiri şi mai groase. Torentul care se formase îi ajuta foarte mult, spălând mare parte din pământ şi ducându-l în bezna tunelului care rămăsese liber. Din când în când, câteva fulgere răzleţe luminară noaptea, ajutându-i să vadă pentru o fracţiune de secundă ce făceau.

Într-o astfel de fracţiune de secundă, unul dintre cambodgieni strigă:

— L-am găsit!

Ploaia îşi formase un făgaş de-a lungul unei bârne şi prin locul rămas astfel liber apăru mâna dreaptă a lui Casey, care parcă implora ajutorul cerului.

— Repede, dar cu atenţie! le ordonă Phang oamenilor care munceau în crater. Nu folosiţi târnăcoapele decât dacă este absolută nevoie.

Toţi îl ascultară. Folosindu-se de mâini şi de lopeţi, scoaseră pământul de sub bârnă, eliberându-i centimetru cu centimetru corpul, până când picăturile de ploaie reuşiră să-i spele ultimele resturi de noroi de pe chip. Trăgând din răsputeri, obosiţi de noaptea epuizantă şi de muncă, cambodgienii reuşiră să-l elibereze din strânsoarea pământului şi să-l scoată afară. Între timp, fusese pregătită o targă cu ajutorul căreia să-l poată căra până în tabăra lor. După ce îl întinseră pe ea, Phang îi privi chipul încă alb. Cu mâna lui, îl şterse de mizerie cât putu de bine, scoţându-i pământul din nas şi din gură. Phang ştia din bătrâni că prin gură spiritul părăseşte corpul mort. În viaţa lui văzuse mulţi oameni murind, cei mai mulţi din rasa lui, dar omul acela alb, cu faţa adânc brăzdată de o cicatrice – urâtă, îl impresionase în mod cu totul deosebit, mai mult decât toţi ceilalţi.

Timpul chiar nu le mai permitea să întârzie. Mai aveau de mers mulţi kilometri în noaptea aceea, înainte să-şi poată permite să se odihnească. Mai mult ca sigur că în zori, când şi furtuna se va potoli cu totul, soldaţii Vietcongului aveau să pornească în căutarea lor şi cel mai bine era să fie cât mai departe de ei la acea oră. Planul lui Phang era să pornească spre sud, în direcţia graniţei cu Vietnamul de Sud. De acolo, puteau să caute cea mai apropiată bază americană, pentru a preda trupul lui Casey. Apoi, Phang reveni la calitatea lui de comandant şi îşi aminti că, în afara morţii lui Casey, misiunea lor eşuase. Ho mai trăia încă, deşi mare parte dintre oamenii lui îşi reîntâlniseră deja strămoşii. Nu ştia care era credinţa religioasă a lui Casey – sau dacă avea vreuna – dar avea de gând ca, de îndată ce ajungea în tabăra sa, să aducă sacrificii zeilor strămoşilor lui pentru sufletul albului cu nasul mare. Nu avea ce rău să facă cu asta!

Phang îşi trimise toţi oamenii acasă cu prada din tabăra vietnameză, cu excepţia a zece dintre cei mai puternici, care trebuiau să-l care pe Casey. Se gândise că, în cazul în care vietnamezii ar fi pornit în căutarea lor, cel mai probabil era că ar fi urmărit grupul cel mai numeros. Dacă presupunerea sa avea să se dovedească corectă, atunci vietnamezii aveau şanse foarte

slabe să pună mâna atât pe el, cât şi pe grupul care se îndrepta spre tabăra lor, deoarece soldaţii Vietcongului se aflau într-o ţară străină, în timp ce oamenii lui călcau pământul pe care îl călcaseră şi părinţii lor, precum şi părinţii părinţilor lor. Şi nimeni nu cunoştea mai bine terenul, din locul unde se aflau şi până la mlaştinile sărate fără sfârşit de pe coasta sudică, decât ei.

Targa improvizată era alcătuită dintr-o pătură fixată pe două tulpini subţiri de bambus. Phang îi acoperi faţa prietenului său mort cu un capăt al păturii, ca să i-o ferească de insecte. Toţi participau la căratul tărgii, cu rândul, inclusiv Phang. Omuleţii scunzi, cu pielea oacheşă, aveau un singur regret acum când Casey nu mai era: ar fi putut să cântărească mai puţin!

Furtuna se potoli cu o oră înaintea răsăritului soarelui. În zori, cerul era albastru, strălucitor şi limpede precum cristalul. Drumul cambodgienilor, însă, era foarte anevoios, deoarece trebuiau să treacă printr-o zonă în care rădăcinile copacilor erau ieşite mult din pământ şi spaţiile dintre ele erau pline cu apă.

Când traversară un asemenea segment de drum, targa alunecă şi corpul inert căzu într-o baltă plină de noroi. Phang îi înjură pe cei care o scăpaseră, deşi ştia din proprie experienţă ce însemna să cari corpul unui mort: durerea care îţi amorţea umerii şi braţele, junghiul ca un cui înroşit care ţi se punea în ceafă, coborând printre omoplaţi în jos, pe coloana vertebrală.

Se aplecă până la brâu, în balta adâncă, să recupereze cadavrul, bâjbâind, pentru că apa se tulburase şi nu vedea nimic. În cele din urmă, îl apucă pe Casey de gulerul cămăşii şi-l trase, cu faţa în sus, la suprafaţă. Phang strigă după ajutor şi doi dintre oamenii lui se prezentară imediat la ordinele şefului. Luară cadavrul şi îl duseră pe braţe până la un petec de pământ uscat, pe care îl aşezară întins, cu faţa în jos şi cu capul mai jos decât restul corpului. Ca un făcut, unul dintre oamenii lui Phang reuşi să alunece şi căzu peste Casey. Sub impactul cu greutatea cambodgianului, care nimerise exact pe cutia toracică, aerul ieşi forţat din plămâni.

Phang sări ca şi cum ar fi fost muşcat de un şarpe. Aerul din plămânii lui Casey ieşi însoţit de un zgomot care l-ar fi băgat în sperieţi şi pe cel mai calm om. O dată cu aerul, ieşiră şi mucozităţi de culoare maronie, pline de pământ. Următorul lucru şi mai înspăimântător a fost acela că plămânii începură să absoarbă aer. Phang îşi duse mâna instinctiv la punguţa cu leacuri purtătoare de noroc, pe care o purta la gât şi de care nu

se despărţea orice s-ar fi întâmplat. Corpul lui Casey începu să tremure şi să tresară. Gura i se deschise şi începu să vomite apă plină de noroi, aruncând jetul la câţiva metri distanţă.

Toţi cambodgienii dăduseră un pas înapoi, într-un amestec de uimire şi de frică născută din superstiţie, când omul pe care îl ştiau mort de câteva ore începu să intre în convulsii. Phang se aruncă peste Casey, încercând să-l ţină culcat la pământ, când văzu că acesta dădea să se rostogolească şi să se ridice. Convulsiile fură urmate de spasme ale musculaturii abdomenului, care aproape îl ridicară în fund, după care corpul rămase inert. Respiraţia îi revenise şi îşi recăpătase un ritm normal, picioarele îi mai tresăltau perceptibil şi începură să-i tremure pleoapele ca înainte de a se trezi din somn.

Cu greu, Casey reuşi să murmure ceva cuvinte:

— Vrei să te dai jos de pe mine? Vreau să fac pipi!

Phang nu mai rezistă şi lacrimile începură să i se prelingă pe obrajii murdari. Casey nu era mort! Nu ştia nici cum şi nici ce se întâmplase, dar existau atâtea lucruri pe lume pentru care nimeni nu găsise nici o explicaţie – sau nu aflase el despre aceste explicaţii. Văzuse cu ochii lui oameni sfinţi care erau îngropaţi de vii în pământ şi, după câteva zile, când erau scoşi, reveneau la viaţă. Pentru el, această renaştere nu era un miracol mai mare decât ceea ce văzuse cu ochii lui. Ceea ce conta cu adevărat era că prietenul lui, Casey, era viu!

Ho era furios la culme din cauza comandantului garnizoanei însărcinat cu securitatea regiunilor ocupate. Individul, pe care îl antipatizase de la prima vedere, nu avea de gând să-i dea nici un om. Pagubele şi distrugerile provocate de furtună fuseseră foarte mari – motivase el – şi avea nevoie de toţi oamenii de sub comanda sa pentru efectuarea reparaţiilor. În plus, inamicul putea să se simtă tentat, în momentele acelea de dezorganizare, când liniile de comunicaţii mai mult nu funcţionau, să încerce un atac, condiţii în care iarăşi avea nevoie de cât mai mulţi oameni. Ho fuma nervos şi ameninţa încontinuu ca sună la Hanoi şi vorbeşte direct cu generalul Giap. La această ameninţare, comandantul îi replică sec:

— Desigur, puteţi face acest lucru dacă doriţi, vă stăm la dispoziţie. Avem o staţie radio care funcţionează perfect pe unde scurte şi cu care puteţi lua legătura cu Hanoiul. Dacă îl prindeţi pe generalul Giap, spuneţi-i, vă rog, că nepotul său îi urează

toate cele bune.

Ho plecă fără să mai scoată o vorbă, dându-şi seama că fusese pus în inferioritate. Dar jocul nu se sfârşise încă. El şi Troung puteau să reconstruiască totul din temelii. Mulţi dintre agenţii săi îşi găsiseră moartea în tuneluri, dar nu avea de ce să se teamă, pentru că alţi voluntari aveau să le ocupe locurile rămase astfel vacante. Ceea ce trebuia să facă fără întârziere era să se întoarcă şi să încerce să recupereze ce se mai putea din dosarele şi celelalte documente ale sale. Pierderea lor ar fi fost cu adevărat o nenorocire, pentru că l-ar fi dat în urmă câteva săptămâni bune, dacă nu chiar luni, pentru a se reorganiza.

CAPITOLUL 13

Vomită de mai multe ori, după care continuă să mai aibă convulsii câteva minute bune înainte ca stomacul său să poată reţine câteva guri de apă. Fiecare muşchi din corp îl durea îngrozitor. Privindu-se şi pipăindu-se, descoperi că avea mai multe vânătăi foarte urâte în jurul toracelui şi în dreptul rinichilor, alături de o mulţime de pete vineţii care, prin comparaţie, aproape că nici nu mai contau. Simplul fapt de a sta în picioare îi cerea un efort supraomenesc şi nici aşa nu ar fi reuşit dacă nu ar fi fost susţinut de braţele puternice ale lui Phang.

Când izbuti într-un târziu să vorbească coerent, prima lui întrebare a fost:

— Aţi reuşit să-l omorâţi?

Phang se văzu nevoit să-l anunţe, cu regret, că dăduseră greş şi îşi ceru iertare pentru insuccesul pe care el fusese cât pe ce să-l plătească atât de scump, luând toată vina asupra lui.

Casey se rezemă de un copac, căutând să-şi regăsească ritmul şi îşi scuturră capul de ultimele bucăţele de pământ care îi rămăseseră prinse în firele de păr.

— Nu-i vina ta, Phang. Cine s-ar fi aşteptat ca blestematul acela de tunel să se prăbuşească peste noi? Pe lângă asta, poate că am reuşit şi nenorocitul este mort pe undeva, pe sub dărâmăturile tunelului, sau poate a sfârşit sufocat sau ars de viu. Oricum, dacă nu am reuşit să-i venim de hac încă, o să aflăm destul de curând. Dacă am reuşit, va mai trece ceva timp până când se va ivi altul care să-i ţină locul, să reorganizeze echipele morţii şi să le pună din nou la lucru. Dacă mai este în viaţă, ne putem aştepta să facă cunoscut acest lucru printr-un nou val de asasinate, care va începe de îndată ce va putea lua legătura cu ucigaşii lui. Îţi dai seama cât de furios trebuie să fie pe toată lumea... Imaginează-ţi cam în ce fel se va manifesta dacă mai este în viaţă!

Phang fu de acord că analiza lui Casey era, în linii mari, foarte corectă.

— Asta aşa este, prietene! Dar şi nouă ne-a făcut plăcere să-i ucidem cea mai mare parte a oamenilor. Cred că Vietcongul nu se va mai simţi multă vreme în siguranţă în această parte a lumii. Acum, dă-i dracului şi hai să ne gândim, mai bine, cum putem să te ducem cât mai repede la ai tăi. Cred că mai sunt pe puţin zece kilometri până la cea mai apropiată instalaţie militară sud-vietnameză.

Casey porni mai departe pe propriile picioare, sprijinit de cambodgienii din Kamserai. Îi trebui ceva vreme până când membrele începură să-l asculte din nou, dar în cele din urmă reuşi. Când ajunseră la un post de control al *Nhan Dan Tu ve,* păzit de o echipă din Forţele Populare de Apărare, care aveau misiunea să ţină duşmanul departe de Tay Ninh, chiar dacă nu se mişca cu o graţie deosebită, se putea ţine singur pe picioare.

Soarele se afla sus pe cerul senin ca lacrima când ajunseră la postul de control. Phang îl puse pe unul dintre oamenii săi să se dezbrace până la brâu, ca să le arate rezerviştilor că nu avea nici o armă ascunsă şi îl trimise la soldaţii care păzeau bariera. El rămăsese, împreună cu Casey, în afara bătăii armelor, până când omul său se întoarse împreună cu o patrulă sud-vietnameză înarmată până în dinţi, comandată de un ofiţer din trupele speciale.

Casey ieşi în faţă ca să-l salute, ştiind că înfăţişarea lui caucaziană i-ar putea împiedica pe sud-vietnamezi să deschidă focul la vederea celor zece bărbaţi înarmaţi cu pistoale-mitralieră şi puşti de asalt SKS. Ofiţerul, un sublocotenent, se descurca destul de bine în limba engleză şi înţelese imediat despre ce era vorba. Trebuia să ia imediat legătura prin radio cu Song Be, unde trebuia să raporteze că un anume sergent Casey Romain se afla sub protecţia lor şi că aştepta un elicopter care să-l ducă înapoi.

Casey luă un pistol-mitralieră rusesc de la unul dintre oamenii lui Phang, împreună cu câteva magazii de muniţie. Chiar dacă era o poziţie controlată de Forţele Populare de Apărare sud-vietnameze, acesta nu era un motiv suficient de puternic pentru a intra înăuntru neînarmat. Nici lui Phang nu-i prea venea să se despartă de el înainte să ştie că prietenul său se afla pe mâinile americanilor sau cel puţin că era în drum spre Song Be, dar la fel de bine ştia că prezenţa cambodgienilor săi înarmaţi în tabăra sud-vietnameză nu ar fi fost deloc bine primită.

— Acum, te voi lăsă. Avem un drum de câteva zile până acasă. Ai grijă să le spui oamenilor tăi să ia legătura cu mine şi să-mi

spună că ai ajuns teafăr şi că îţi merge bine.

Spusese aceste cuvinte în gura mare, de faţă cu ofiţerul sud-vietnamez.

— Dacă nu sunt anunţat că totul este în regulă, eu şi oamenii mei vom şti ce să facem şi, mai ales, cui să i-o facem, completă el, uitându-se fix în ochii sublocotenentului sud-vietnamez.

Avertismentul, deşi voalat, fusese recepţionat pe de-a întregul şi corect. Sublocotenentul sud-vietnamez simţi un fior pe şira spinării, ca şi cum ar fi văzut pe cineva săpând o groapă lângă mormântul tatălui său, ca să-i facă şi lui loc.

— Aşa voi face şi ne vom întâlni cât siguranţă, îi spuse Casey, strângându-i mâna. Până atunci, rămas-bun, Bătrâne!

Phang aşteptă până îl văzu pe Casey trecând dincolo de bariera de la marginea satului şi, pe urmă, se întoarse şi porni spre casă împreună cu oamenii lui. Vorbise serios şi fiecare cuvânt pe care îl rostise avea acoperire. Dacă prietenul său ar fi păţit ceva cât timp se afla în acel sat, era în stare să se întoarcă şi să-i treacă pe toţi prin sabie, fără să pună întrebări. Nici un şobolan şi nici un câine nu ar fi mai rămas în viaţă să scurme printre cadavre, dacă ceva n-ar fi decurs exact conform înţelegerii pe care o avea cu Casey.

Gomez aştepta la statul-major încă de la miezul nopţii. Ştia foarte bine că nu putea să facă nimic şi că până nu trecea furtuna nu putea nici măcar să pună la cale un zbor de recunoaştere pentru a vedea ce urmări avusese asupra satului trecerea lui Casey, Phang şi a cambodgienilor lui. Dar se simţea mai bine să stea lângă staţia radio, decât să-şi petreacă toată noaptea ascultând vuietul vântului, în camera lui şi întrebându-se ce naiba făcea Casey. Avea un sentiment straniu, stând într-o clădire sigură, cu o cană de cafea fierbinte în faţă, ştiind că exact în acele minute erau oameni care luptau pentru viaţa lor şi cei care nu se dovedeau suficient de buni şi-o pierdeau.

Se simţea, pe undeva, dat la o parte şi vinovat că nu era împreună cu ei. Ceruse permisiunea de a participa la raid, dar Tomlin îl refuzase pe un ton ferm, explicându-i că, dacă ar fi ales să plece totuşi, la întoarcere nu s-ar fi putut aştepta decât la o Curte Marţială de urgenţă, la eliberarea din funcţie şi la lăsarea la vatră. Aşa se face că, a doua zi dimineaţă, când furtuna se potoli definitiv şi când ar fi putut pune la cale un zbor de recunoaştere în zona taberei lui Ho, el era tot acolo, cu ochii roşii

şi intoxicat cu cafea. Când primi raportul că tabăra părea să fie complet distrusă şi că erau o mulţime de cadavre împrăştiate în întregul perimetru, luă legătura de urgenţă cu Tomlin şi îi raportă că echipa îşi atinsese scopul, dar nu se cunoşteau încă rezultatele. Colonelul se simţi uşurat. Avea sentimentul că i se luase din spate un rucsac plin cu nisip ud. Ticălosul acela urât, cu cicatrice pe figură, reuşise!

— Să mă ţii la curent în caz că mai sosesc informaţii noi, îi spusese el lui Gomez. Vreau neapărat să ştiu dacă l-au omorât pe Ho.

— Nu sunt sigur că nu m-aş bucura mai mult dacă aş afla că este vorba despre tine, mormăi Gomez în barbă, ieşind din biroul colonelului.

Era aproape ora trei după-amiaza când primi prin radio informarea că sergentul Romain se afla într-o tabără a armatei sud-vietnameze. Grăbindu-se să iasă din birou, îi strigă radiotelegrafistului să ia legătura cu heliportul şi să le spună să se pregătească pentru decolare. Pur şi simplu, nu mai putea să stea în birou. Trebuia neapărat să ştie ce se petrecuse acolo.

Gomez îi ordonă pilotului să aterizeze chiar în mijlocul satului, împrăştiind găinile şi puii care ciuguleau, paşnici, te miri ce prin praf şi care nici nu-şi dădură seama ce li se întâmpla. Casey îi aştepta. Un ofiţer sud-vietnamez îi strânse mâna şi apoi se ridicară din nou în aer, avându-l şi pe Casey la bord.

Gomez îi ordonă apoi copilotului să ia legătura cu Song Be şi să le comunice că îl luaseră pe Casey la bord, că era teafăr şi că reveneau la bază.

— Cum a fost? întrebă el, întorcându-se către tovarăşul său şi ţipând cât îl ţineau plămânii. Eşti teafăr?

— Nu suntem siguri dacă l-am omorât sau nu pe Ho, dar ştim cu siguranţă că tipul s-a ales cu toţi oamenii morţi şi cu tabăra distrusă.

Gomez era aproape mulţumit că moartea lui Ho nu era confirmată. Chestia asta avea să-i dea lui Tomlin o nouă serie de coşmaruri pentru o bună bucată de vreme.

Song Be nu a fost singura bază militară care a primit informări radio în ora aceea.

Ofiţerul sud-vietnamez se folosise de o staţie radio pe care o păstra ascunsă în cufărul cu lucruri personale, pentru a mai anunţa într-un loc despre ciudatul oaspete pe care îl avusese. De

această dată, luă legătura cu comandamentul trupelor Vietcongului, situat tot în Ciocul Papagalului. Sublocotenentul preciză, de asemenea, că sergentul fusese adus la baza sa de un grup de luptători din Kamserai.

Colonelul Ho primi de îndată o copie a mesajului. Se albi la chip instantaneu citind nota, în timp ce strângea din buzele care păliseră şi ele. Îi dădu apoi hârtia şi lui Troung să o citească, aghiotantul său având aproximativ aceeaşi reacţie.

— Tovarăşe Troung, situaţiei acesteia trebuie să i se pună capăt! Vreau să ştiu de ce se mai află în viaţă?

Îl opri pe Troung care dădea să răspundă, ridicând un pumn tremurător.

— Trebuie să-l ucidem pe omul acesta o dată pentru totdeauna. Nu ştiu ce-l determină să se tot întoarcă după noi de fiecare dată, dar ştiu că şi de această dată îi vom simţi prezenţa cât de curând. *Tu!* zise el, arătând spre Troung. Tu trebuie să te ocupi personal pentru ca asta să nu se mai repete. Te trimit să te duci după el, personal. Ucide-l, pentru totdeauna! Ucide-l odată! Vreau să-mi aduci capul nenorocitului. Va trebui să văd cu ochii mei că ticălosul este mort, ca să mi-l scot din minte.

Făcu o pauză, încercând să-şi recapete controlul. O transpiraţie rece îi cuprinsese tot corpul, amplificând mirosul de transpiraţie din biroul său, amestecat cu mirosul fricii.

— Du-te la Song Be! Du-te la Hong Kong! Du-te şi la Washington dacă vrei, numai să-l omori!

Vocea i se gâtui, transformându-se într-un soi de plânset jalnic.

— Omoară-l, mă înţelegi? Omoară-l tu pe el sau te omor eu pe tine! Te poţi folosi de orice mijloc vrei! Ia ce vrei, fa ce vrei, dar reţine, prietene: ori moare el, ori mori tu! Acum, lasă-mă, vreau să fiu singur!

Tomlin nu fusese nici el mai mulţumit de raportul pe care i-l dăduse Casey referitor la deznodământul acţiunii. Faptul că nu ştia cu siguranţă dacă Ho era mort sau nu îl aducea în pragul nebuniei. Trebuia să recunoască faptul că operaţiunea fusese o reuşită din multe puncte de vedere, dar problema era că lui nu i-ar fi păsat nici dacă ştergeau de pe faţa pământului întreaga aşezare sau zonă. Ceea ce-i trebuia lui pentru a se putea bucura de un somn liniştit noaptea, fără să se teamă că, adormind, era în pericol să se aleagă cu gâtul tăiat de la o ureche până la

cealaltă, era vestea morţii lui Ho.

Cum nu ştia ce altceva să facă, îi concedie pe Gomez şi pe Casey.

— Pentru numele lui Dumnezeu, du-te şi spală-te! Chiar este necesar ca de fiecare dată când vii aici să arăţi ca un cazan de gunoi? Şi tu, Gomez, chiar nu poţi să faci nimic în privinţa ţinutei acestui om?

Gomez îşi muşcă limba să nu dea un răspuns care ar fi însemnat trimiterea lui înapoi în ţară, cu lanţuri la mâini şi la picioare.

Tomlin îşi dublă eforturile ca să afle dacă Ho era mort sau viu. Oferise fiecărui agent al său suma de o mie de dolari pentru informaţii sigure despre sănătatea colonelului. Trebuia neapărat să ştie. Dacă Ho mai era în viaţă, însemna că mai avea nevoie de sergentul Romain. Nu-i plăcea deloc omul acela. De fapt, nu-i plăcea nici un om pe care nu-l intimida gradul său sau care nu-l trata cu respectul pe care considera că-l merită cu prisosinţă. Acestea erau chestiuni care trebuiau să treacă dincolo de afinităţile personale, mai ales că se aflau în armată. Din păcate, sergentul Romain rămânea în continuare singurul om care îl putea recunoaşte şi care îl putea omorî pe comunistul acela nenorocit, pe ticălosul de fiu de căţea!

După ce îl duse pe Casey înapoi la baraca de tranzit, Gomez îl lăsă singur. Făcu un duş fierbinte şi dădu o fugă până la popotă, unde înfulecă în viteză ceea ce-i pusese bucătarul în farfurie, fără să-şi mai piardă vremea să vadă despre ce era vorba; câtă vreme era comestibil, era în regulă, în sfârşit, sosise vremea pentru odihnă. Pentru odihna de care avea cea mai mare nevoie, pentru ca trupul său să se poată vindeca pe deplin. Şi, într-adevăr, dormise neîntors timp de două zile, până când fusese trezit de nişte bubuieli puternice în uşa de tablă a barăcii. Bubuiturile continuară, însoţite de vocea lui Gomez.

— Scoală-te, fir-ai al naibii! Ţi-au sosit musafiri şi ai o groază de treabă de făcut.

Casey se ridică cu greu din pat, îşi trase pe el o pereche de pantaloni de camuflaj şi o cămaşă, pentru a masca mulţimea de cicatrice care îi brăzdau întregul trup şi se duse să deschidă.

Cu ochii lipiţi încă de somn, încercă să-şi limpezească privirea cât de cât, ca să desluşească înfăţişarea celui care îl însoţea pe Gomez. Vocea străinului îl ajută să-l recunoască, înainte să-şi dea seama după figură.

— Pe cuvântul meu, monstru mare şi nenorocit ce eşti! Ai de gând să-ţi petreci toată viaţa dormind? Hai, sculatea, că afară e război şi sunt o groază de domniţe care trebuie salvate!

Braţele sale puternice îi cuprinseră ca într-un cleşte trupul firav, aproape feminin, al lui Van tran Tuyen. Van învăţase să vorbească asemenea unui adevărat cockney pe vremea când locuise împreună cu tatăl său la Londra. Casey chiar se întrebase dacă nu cumva Van era rudă cu Ho, dar temerile sale se liniştiră când află că în Vietnam acest nume era la fel de comun cum era Smith în Statele Unite.

Gomez zâmbi văzând dovada de afecţiune dintre cei doi.

— Hei, voi doi, ascultaţi-mă bine! zise Gomez, care ştia când trebuia să lase în pace doi oameni care nu se mai văzuseră de foarte multă vreme. Duceţi-vă şi mâncaţi ceva şi pe urmă veniţi la mine la cartierul general! Am vreo două vorbe în privinţa misiunii tale, Romain. Pot să mai aştept vreo două ore, dar nu mai mult.

Alături de Van, Casey străbătu distanţa care despărţea baraca de tranzit de popotă. Dintr-o dată, se simţi cuprins de o stare de spirit excelentă. Cât dură masa, compusă din carne din conservă încălzită într-un soi de sos diluat, pus peste piure din fulgi de cartofi şi un soi nedefinit de legumă fiartă, Van renunţă la accentul cockney.

— Nu arăţi prea bine. Dar acum, că am sosit, cred că lucrurile se vor îndrepta cât de curând. Vreau mai întâi să mă pui la curent în legătură cu colonelul ăsta Ho, de care l-am tot auzit pe Gomez vorbind. Când l-am întrebat, mi-a spus că e mai bine să aflu de la tine care e povestea.

Casey îşi îndopă gura cu specialitatea bucătarului şi înghiţi aproape pe nemestecate. Se simţea mult mai bine ştiindu-l pe Van alături. Făcuse cunoştinţă cu omuleţul de la masa lui în urmă cu câteva luni, în cursul unui atac împotriva Forţelor Speciale în deltă. De atunci, între ei se stabilise o legătură la fel de solidă ca între doi oameni care se cunosc de câţiva ani buni. Van era singurul vietnamez în care Casey avea deplină încredere. Între două înghiţituri din mâncarea pe care Van, mai puţin flămând, o dădu deoparte, Casey îi povesti despre ce era vorba. Îi împărtăşi sentimentul că nu se sfârşise totul încă. Dacă lucrurile s-ar fi lămurit, Gomez nu le-ar fi mai cerut să se prezinte în biroul lui după ce terminau masa.

Era o zi frumoasă, iar soarele era cald, fără să ardă ca o

flacără de sudură. Casey îi răspunse lui Van la toate întrebările, în timp ce traversau baza, îndreptându-se spre cartierul general.

Gomez le făcu semn să se aşeze şi încuie uşa încăperii. Aşezându-se pe un colţ al biroului, îşi coborî vocea, pentru a fi sigur că nimeni altcineva nu auzea ceea ce avea de spus.

— Ho este viu şi nevătămat, aş putea să spun. Împreună cu Troung, a reuşit să scape din tunel. Unul dintre agenţii noştri a venit să reclame premiul pe care Tomlin l-a pus pe capul lui. L-am supus chiar şi unui interogatoriu sub influenţa penthotalului de sodiu, pentru a fi siguri că spune adevărul.

Aşteptă o secundă, să vadă dacă avea cineva vreo întrebare. Nici unul nu păru surprins să afle că Ho era bine mersi, în viaţă.

— Ho are de gând să-l trimită pe căpitanul Troung pe urmele tale, Casey, continuă Gomez, aşezându-se în fotoliul său şi punându-şi coatele pe birou. Din câte am putut afla de la agenţii noştri, Ho e la fel de furios ca şi Tomlin în legătură cu toată povestea asta. Nu ştiu ce i-ai făcut, dar s-ar părea că tipul devine isteric numai când aude numele tău şi, oricum, se află la limita nebuniei.

Casey nu se grăbi să-i dea un răspuns la întrebarea implicită pe care i-o pusese Gomez, care nu insistă mai mult de atât.

— Asta este situaţia. Vom şti cu precizie când se apropie Troung de oraş. Unul dintre cei mai importanţi agenţi ai lui e sub lupa noastră, aşa că vom afla imediat dacă cei doi iau legătura. După asta, vă revine vouă, băieţi, sarcina de a hotărî ce trebuie făcut. Oricum, să vă fie clar că trebuie neapărat să punem mâna pe nenorocitul de Ho dacă vrem să mai apucăm o oră de somn liniştit în împuţita asta de viaţă. O să încerc să vă ajut să evitaţi orice interferenţă cu colonelul, pentru că şi ăsta e paranoic de când cu tentativa aceea de atentat. Cred că nici în mine nu mai are încredere, pentru că nu am ochi albaştri… Dacă voi puteţi să înţelegeţi ceva din chestia asta… Să vă gândiţi şi să-mi spuneţi cu ce vă pot ajuta în continuare.

Casey îl privi pe Van, păru să reflecteze o clipă şi apoi spuse:

— Da, vreau să mi-l aduci şi pe Phang. Cred că merită să ia parte la această operaţiune până la capăt.

— În regulă, o să am grijă să fie aici în următoarele două zile. Am dat acest termen pentru că s-ar părea că nu o să dureze mai mult de atât înainte să-şi facă apariţia şi Troung.

CAPITOLUL 14

Dai Uy Troung îşi făcu apariţia în oraş deghizat ca ţăran, cu o pălărie conică din paie de orez, legată pe sub bărbie cu o bentiţă de culoare neagră, cu pantaloni şi o bluză din pânză ordinară care, odată, fuseseră negre, dar de atâta purtat şi spălat ajunseseră mai degrabă gri, iar în picioare avea o pereche de sandale din cauciuc. Pe umăr, căra o cobiliţă la capetele căreia se balansau două oale mari din pământ, pline cu peşte afumat, lăsând astfel impresia că se îndrepta spre târgul din oraş. Îşi aranjase etapele de drum astfel încât să ajungă la marginea oraşului dimineaţa, când traficul era foarte încărcat, iar şoseaua era aglomerată ca la bâlci. Înaintea şi în urma sa, se aflau vreo câţiva dintre oamenii lui, îmbrăcaţi de asemenea în straie de ţărani, dar ei aveau şi arme ascunse în coşuri sau sub haine. Dacă Troung ar fi fost oprit, ceilalţi trebuiau să intervină şi să-l scoată din încurcătură, chiar dacă asta ar fi însemnat să se trezească ei înşişi arestaţi, sau să creeze panică cu ajutorul armelor, pentru ca el să aibă posibilitatea să se fofileze şi să scape.

Soldaţii de la posturile de control de la periferia oraşului nu-i aruncară decât cel mult o privire fugară. Dacă ar fi zăbovit mai mult asupra sa, ar fi observat că trăsăturile lui nu purtau nici pe departe amprenta vieţii mizerabile pe care o aveau ţăranii, a muncii fără de sfârşit care însemna toată existenţa lor. Şi nici expresia de supunere, de acceptare fără revoltă a sorţii, caracteristică ţăranilor. Dar faptul că nu insistaseră era chiar un avantaj. Unul dintre cei doi soldaţi din trupele speciale ale armatei sud-vietnameze care erau de gardă la barieră făcea parte şi din organizaţia Vietcongului din oraş şi, în afara timpului când se afla în gardă, în serviciul Saigonului, făcea ore suplimentare pentru nord-vietnamezi. Dacă Troung rostea o anumită parolă la punctul de control, spionul Vietcongului trebuia să îl ucidă pe camaradul său.

Pe drum, fusese depăşit de o coloană de blindate pentru transportul trupelor, pline cu soldaţi americani, care părăseau

oraşul. Ura chipurile palide, zâmbitoare, tinere, ale americanilor şi ştia cu siguranţă că, la prima răfuială mai serioasă cu soldaţii Vietcongului, expresia de încredere de pe chipuri avea să li se şteargă pentru totdeauna. Oricum, nu soldaţii aceia reprezentau un pericol serios pentru ţara lui. Chipurile acelea tinere aveau să lupte, să moară sau să plece înapoi acasă. Cel mai mare pericol însă, ca întotdeauna de altfel, venea din partea maselor. Cine reuşea să le controleze avea controlul ţării. Iar acest gen de control putea să fie mai eficient şi mai greu de zdruncinat decât cel cumpărat cu bani. O mare parte a puterii îşi avea originea în frică, în teroare, pe care le studiase sub conducerea unui maestru. Troung era ferm hotărât să aducă o dată cu el teroarea în oraşul acela şi, prin aceasta, supremaţia Vietcongului.

Acesta era motivul declarat al sosirii sale la Song Be. Numai el şi Ho ştiau că ceea ce urmăreau cu adevărat în acest oraş era răzbunarea. Răzbunarea pentru durerea suferită de Troung şi răzbunarea pentru ruşinea cumplită – pentru pierderea feţei, cum spuneau asiaticii – a şefului şi stăpânului lui. Atacul împotriva taberei lor fusese o insultă cu mult prea mare pentru a putea fi tolerată. Nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată. Şi totul se întâmplase numai din cauza sergentului cu cicatrice. El le dăduse mai multe bătăi de cap decât toate trupele şi serviciile americane de informaţii. Trebuia să fie oprit. În plus, în cotloanele cele mai ascunse şi mai întunecate ale minţilor lor, ştiau amândoi că trebuiau în primul rând să scape de teroarea pe care le-o inspirase omul ca cicatrice şi singurul mod în care puteau să realizeze acest lucru era să înfrunte teroarea. Iar Troung tocmai asta avea de gând să facă, dar în felul lui şi cu armele care îi conveneau cel mai mult. Atunci când americanul avea să ajungă, în sfârşit, în mâinile lui, coşmarul şi suferinţa pe care le îndurase de când câinele turbat îi tăiase mâna, ca să îi poată lua geanta cu documente, aveau să se sfârşească.

O dată trecut de punctul de control, Troung şi oamenii lui intrară în oraş şi începură un lung periplu pe străduţele dosnice şi înguste, pentru a se asigura că nu era nimeni pe urmele lor. În anumite puncte de pe traseu, câte unul dintre soldaţii săi rămânea în urmă, ca să oprească pentru totdeauna pe cel sau pe cei care ar fi. Încercat să se ţină după ei. Troung ajunse astfel în siguranţă la destinaţie, o brutărie care furniza garnizoanei americane pâinea şi chiflele pentru popotă. Peste drum de brutărie, se afla un atelier de lăcătuşerie, unde se făceau ziua

garduri din fier forjat, iar noaptea se reparau armele luptătorilor din gherilă.

Colonelul Tomlin îi chemă pe Casey şi pe Gomez în biroul său. La masa din anticameră, se afla un secretar nou, proaspăt sosit din Statele Unite. Maistrul militar clasa a patra, care dactilografia mai repede decât reuşea o mitralieră să scuipe gloanţele, fusese detaşat, la cerere, după ce îi salvase viaţa lui Tomlin, la un regiment de elicoptere, unde îşi regăsi fericit vechea pasiune, o mitralieră M-60, precum şi singurul loc care îi aducea zâmbetul pe buze: scaunul elicopterului. Două zile mai târziu, se afla într-un sac pentru cadavre şi era îmbarcat cu destinaţia Statele Unite, pentru a fi înmormântat ca un erou. Ca întotdeauna şi peste tot, viaţa eroului este scurta.

Tomlin era pradă agitaţiei, dovedită de mişcările scurte şi precipitate. Scrumiera era plină de mucuri de ţigări fumate numai pe jumătate. Când dădu cu ochii de Casey şi de Gomez, îşi mai aprinse una.

— Ghici cine a sosit în oraş? Să vă spun eu? Nenorocitul ăla de vietnamez, băieţi! Şi după cine a venit? După mineeee!

Ştiau amândoi despre cine era vorba.

— Unde este? întrebă Gomez, vorbind şi în numele lui Casey. Şi câţi oameni sunt cu el?

— A sosit azi de dimineaţă, spuse Tomlin, stingând ţigara, în acest moment, se află la brutărie. Unul dintre oamenii de acolo lucrează pentru noi. Abia de zece minute am aflat şi eu. Ceea ce vreau de la voi este să puneţi mâna pe jigodia aia şi să-l stoarceţi până aflaţi unde se află celălalt ticălos, Ho. Vreau să aud de la voi un plan de eliminare a nenorociţilor, o dată pentru totdeauna. Şi ăsta e un ordin, dar-ar dracii în el de ordin!

Amândoi ascultaseră cu încântare cele transmise de Tomlin, la fel ca şi Van şi Phang, când i-au pus la curent cu ultimele noutăţi, în baraca de tranzit. Oricum, trebuiau să se mişte cât mai rapid. De la atacul lor împotriva cartierului general al lui Ho din Ciocul Papagalului, încă şaizeci de granguri sud-vietnamezi şi opt americani fuseseră asasinaţi de echipele *Ke'sat Nhan.* Acum, după ce Ho preluase din nou frâiele afacerii, era de aşteptat ca numărul victimelor să se tripleze.

Gomez se oferi să-i ajute cu orice i-ar fi cerut şi se trezi refuzat. Phang venise cu câţiva dintre oamenii lui. Îşi reuniseră echipa de la început, la care îl alipiseră şi pe Van şi trebuiau să

ducă treaba la bun sfârşit.

Troung se interesă mai întâi de toate unde se afla sergentul Romain. Îi făcu o mare plăcere să afle că şi unul dintre liderii Kamseraiului, Phang, era împreună cu el. În felul acesta, avea ocazia să egaleze toate scorurile deodată. Dar, deocamdată, se simţea foarte obosit. Fusese un marş foarte lung şi avea nevoie de odihnă. Hotărî, aşadar, ca până la lăsarea întunericului oamenii lui să afle cu precizie unde se găsea sergentul cu cicatrice, urmând ca în sarcina lui să cadă eliminarea ţintei înainte de miezul nopţii, chiar dacă pentru treaba asta ar fi trebuit să lase să-i fie omorât şi ultimul agent pe care îl avea în Song Be. Până atunci însă, rămânea la brutărie să se odihnească.

Phang se apropie pe aleea îngustă, cu paşii împleticiţi ai omului beat-criţă. Părul său grizonat şi mişcările dezordonate sugerau un om bătrân, care nu-şi mai găsea refugiu decât în băutură. Soldatul comunist îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă albă nu observă nimic neobişnuit la beţivul care se apropia. Atâta doar ca era un nou exemplu de pierdere completă a demnităţii, sindrom care părea să fi devenit caracteristica fundamentală a poporului său. Îl privi pe bătrân cu dezgust, în timp ce Phang îşi pierdu echilibrul aproape complet, luând-o de-a curmezişul aleii, ca şi cum ar fi încercat să se redreseze. Ajunse aproape de soldat, cu capul atârnându-i inert în jos, cu buzele întredeschise şi părând să privească în gol.

Molfăindu-şi limba în gură, cum vorbesc beţivii, Phang mormăi ceva către soldat, aproape lovindu-se de el:

— *Toi hoan lai Ru cu Viang?*

Ridicându-şi mâinile să-l împingă pe beţiv din faţa lui, soldatul îi răspunse cu o expresie de scârbă absolută:

— Nu am nici un pic de vin pentru tine, bătrân nebun! Întinde-o de-aici până nu te lovesc!

Phang îşi aplecă şi mai mult capul la auzul insultei.

— *Xin loi!*

Îşi ceru scuze şi apoi îşi îndreptă corpul. În mâna care îi atârnase inertă pe lângă corp ţinea acum un cuţit. Lama se înfipse drept în beregata soldatului. Phang se împinse în el, lipindu-l de perete şi străduindu-se să-l ţină în picioare, în timp ce împingea lama şi mai adânc. Le făcu apoi un semn lui Casey şi Van, cerându-le să-l acopere. Casey îl ajută să mute leşul în

spatele unor rogojini de bambus şi Van rămase de pază.

Casey nu ar fi vrut să-l omoare pe soldatul acela, dar era singura cale sigură de a se apropia suficient de mult de brutărie, ca să arunce o privire înăuntru. Dacă s-ar fi dovedit necesar, puteau să ia cadavrul cu ei la plecare, iar Troung n-avea decât să se întrebe ce s-a întâmplat cu garda lui. Nu era nevoie de o inteligenţă superioară ca să ajungă la concluzia că fusese ridicat de o patrulă a Poliţiei Militare.

Phang îi făcu semn lui Casey să se apropie. Folosindu-se de ţeava pistolului-mitralieră M-3, îi arătă fereastra atelierului de lăcătuşerie. Dinăuntru, se zărea o lumină palidă. Împreună cu Van, se apropie ca să arunce o privire, în timp ce Phang şi oamenii lui îi acopereau.

Troung stătea cu spatele la fereastră şi vorbea cu proprietarul atelierului. Împreună cu ei, se mai afla un alt bărbat, înarmat cu o carabină americană M-1. Casey îi făcu semn lui Van să se apropie mai mult de fereastră. Îi auzea pe cei dinăuntru vorbind, dar nu înţelegea nici o iotă. Van îşi apropie şi el capul de fereastră şi ascultă. Trăgându-se apoi deoparte, îi spuse lui Casey:

— Individul pe care îl cheamă Troung spune că se va ocupa personal ca tu şi Phang să fiţi morţi până mâine seară. De-abia după asta se va ocupa de restul misiunii. Are de gând să rămână în oraş trei zile şi după aceea se va întoarce la colonelul Ho, ca să-l pună la curent cu mersul operaţiunii lor în zonă.

— Atunci asta este! zise Casey, ridicând din umeri, cu ochii lipiţi de fereastră. Trebuie să punem mâna pe el acum, înainte să facă vreo mişcare şi să-l pierdem. Dacă apucă să iasă din oraş şi ajunge în zonele rurale, n-o să mai reuşim niciodată să dăm de el. Hai să hotărâm ce avem de făcut!

Phang zâmbi, arătându-şi dinţii negri şi sparţi.

— Ai răbdare, prietene. Cel pe care îl urmăreşti tot va trebui să iasă afară până la urmă. Nu sunt decât două ieşiri şi le putem păzi pe amândouă. Când o să iasă, noi o să-l aşteptăm să-i facem primirea.

Era un plan la fel de bun ca oricare altul. Dacă ar fi dat buzna trăgând cu armele, exista posibilitatea ca Troung să fie omorât înainte să fie interogat. Or, ei aveau nevoie de Troung viu şi nevătămat, aşa că treaba trebuia făcută în linişte şi cu maximum de discreţie. În privinţa celorlalţi, nimănui nu-i păsa de ei decât în măsura în care orice foc de armă ar fi dat alarma în rândurile

sud-vietnamezilor, care şi aşa erau excitaţi la maximum aflându-se în teritoriul inamic.

— În regulă, Phang, dar te previn că trebuie acţionat în cea mai deplină linişte. Când se deschide uşa şi Troung împreună cu oamenii lui ies afară, sărim pe ei, dar nu vreau să aud nici un foc de armă. De Troung o să am grijă personal. Voi, ceilalţi, vă ocupaţi de cel cu carabina şi de fierar. Şi mai ales nu uita: vreau să aud musca cât timp durează toată treaba asta!

— *Xa fai!* zise Phang, plecându-şi capul în semn de supunere.

Îl părăsi o clipă, ca să se ducă la oamenii lui şi să le dea ordine. Casey îi văzu punându-şi armele de foc la spate şi pregătindu-şi cuţitele. Unul dintre cambodgieni se duse la uşa din spate. Nu era prea probabil ca Troung să folosească uşa aceea, pentru că avea de gând să se odihnească peste drum, în. Brutărie, dar era mai bine să fie pregătiţi pentru orice eventualitate.

Phang se aşeză din nou la fereastră, la pândă. Casey se aşeză în spatele uşii, ascunzându-se după o rogojină. Van îşi schimbase cămaşa cu sud-vietnamezul mort şi îi luase acestuia locul. Erau cam de aceeaşi talie şi, pe întuneric, era de aşteptat ca Troung sa nu-şi dea seama de nimic înainte să fie prea târziu.

Phang stătea cu ochii pe el şi pe ceilalţi care se aflau în atelierul de lăcătuşerie. Când îl văzu pe căpitanul Vietcongului verificându-şi ceasul, îi făcu un semn lui Casey, să se pregătească, pentru că cei dinăuntru erau pe cale să iasă.

Încuviinţând cu o mişcare scurtă din cap, Casey se făcu şi mai mic în spatele rogojinii. Van, îmbrăcat cu cămaşa sud-vietnamezului mort, se mişcă astfel încât chipul său să fie mai bine ascuns vederii celor care ieşeau din atelier.

Uşa se deschise. Troung părea să fie destul de distrat. Fusese o zi lungă şi urma alta, mai lungă şi mai dificilă. Privi peste drum la brutărie, de unde venea un miros plăcut de pâine caldă, care nu putea decât să îmbie la vise frumoase. Escorta o luă înainte, Troung urmându-i îndeaproape. Soldatul înarmat cu carabina îi spuse din spate celui care rămăsese de pază şi pe care îl credea camaradul său:

— Hai să mergem!

Nu apucă să termine aceste cuvinte şi se pomeni între Phang şi Van, ca salamul între două felii de pâine. Amândoi mânuiră cuţitele în acelaşi timp. Troung nu apucă să strige după ajutor, amuţit la timp de o lovitură care îl lăsă fără cunoştinţă pentru

câteva minute. Atacatorii îl lăsară să se prelingă la pământ. Din atelier, unul dintre fierari observase ceea ce se petrecea afară, îl văzu pe Troung căzând la pământ şi se repezi spre uşa din spate. Nu trecu mult şi omul pe care Phang îl trimisese acolo se întoarse cu cuţitul în mână şi le arătă lama plină de sânge, pentru a nu exista nici un dubiu în privinţa sorţii fierarului.

Casey se ridică de lângă Troung şi îi spuse lui Phang:

— Bine lucrat, Bătrâne! Acum hai să-l ducem înăuntru, unde n-o să ne deranjeze nimeni şi o să putem purta o discuţie intimă între patru ochi. Vreau să-l întreb câte ceva pe ăsta când o să se trezească şi nu cred că mai durează mult până atunci, mai spuse el, arătând spre Troung, care zăcea în praf la picioarele lui.

Van aduse o găleată cu apă pe care o găsise prin atelier. Litrii de apă aruncaţi drept în faţa sa, împreună cu câteva palme administrate apăsat de Van, reuşiră să-l aducă pe Troung în lumea reală, o lume care îi deveni brusc antipatică.

Casey urmări privirea disperată a căpitanului, care încerca în zadar să găsească un ajutor. Dar fără nici un succes. Pe nici unul dintre chipurile din jurul său nu se zărea nici o urmă de compasiune. Dintre toate, privirea lui Van era cea mai neliniştitoare, în ochii vietnamezului, cu ten de domnişoară, era ceva cu totul sinistru. Troung încercă să se mişte şi descoperi că nu putea. Mâna teafără îi fusese prinsă cu un lanţ de o grindă a tavanului. Pulsul i se iuţi brusc şi venele de la tâmple începură să zvâcnească vizibil. Casey nu-i spuse nimic; avea tot timpul pentru aceasta. Van aştepta şi el răbdător, rezemat de un banc. Phang stătea în spatele său, cu puşca-mitralieră M-3 aţintită spre ceafa lui, cu piedica ridicată. Nu părea deloc să fie dispus să lase pe cineva să-i întrerupă pe prietenii lui din munca nocturnă pe care erau pe cale să o înceapă. Afară mai erau doi cambodgieni de pază, doi dintre cei mai duri oameni ai lui Phang, care ştiau cu adevărat ce însemna ura faţă de comunişti – atât de bine, încât ar fi putut da lecţii despre asta – pentru nişte motive care îi priveau numai pe ei. Amândoi erau pregătiţi să oprească pe oricine ar fi devenit prea curios în cazul în care interogatoriul scăpa din mână şi Troung ar fi devenit gălăgios.

Căpitanul văzu atelierul de lăcătuşerie într-o nouă perspectivă, absolut sinistră, ţinând cont de situaţia în care se afla. Singura lumină venea dinspre cărbunii încinşi de pe vatră şi nu avea deloc darul de a-i uşura situaţia. Van se mută în spatele vetrei. La un semn al lui Casey, scoase de sub jar o bară de fier, al cărei

vârf devenise alb. Îşi aprinse o ţigară şi apoi o puse la loc în jar.

Casey începu să-i vorbească pe un ton blând, aproape plin de compasiune:

— Căpitane Troung, cred că este timpul să-mi răspunzi la câteva întrebări. Ştii foarte bine că eşti un om mort, dar, dacă vei face ceea ce-ţi cer, moartea ta va fi rapidă şi nedureroasă.

Lui Troung i se uscase îngrozitor gâtul şi simţea în gură gustul amar al fricii. Nu aşa trebuiau să se petreacă lucrurile. Şi, în plus, americanii erau legaţi şi de Convenţia de la Geneva. Troung reuşi în final să-şi regăsească graiul.

— Sergent, cer să fiu remis autorităţilor în măsură, zise el, privindu-l rugător pe Van. Eşti ofiţer sud-vietnamez. Spune-i că sunt prizonierul tău.

Dacă ar fi reuşit să ajungă în mâinile sud-vietnamezilor, exista o şansă destul de mare să aibă parte de o evadare organizată. Van trânti o flegmă în jarul înroşit, unde începu să fiarbă, să facă bulbuci şi apoi dispăru, lăsând în urmă numai Un nor de abur.

În lumina roşie a vetrei, chipul lui Casey părea să fie cel al unui diavol. Îl ascultase pe Troung şi începu să dea din cap cu părere de rău, ca atunci când ar fi avut de-a face cu un copil rău, dar nu-şi ridică vocea peste nivelul unei şoapte.

— Căpitane Troung, sunt singura autoritate pe care o vei vedea de acum înainte. Nu-ţi face speranţe deşarte că ai putea fi remis vreunui american slab de stomac sau sud-vietnamezilor pe care i-aţi infiltrat până la vârf. Eu sunt cea mai bună autoritate de care poţi avea parte. Eu sunt judecătorul tău, juriul şi tot eu voi fi şi călăul înainte ca noaptea să se întâlnească cu zorii.

Ochii lui Troung sclipiră sălbatic. Cei care se adunaseră în jurul său erau mărturiile vii ale adevărului spuselor lui Casey. Nu se îndoi nici o secundă că bărbatul cu cicatrice nu şi-ar ţine cuvântul. Înghiţi saliva care i se adunase în gură şi apoi îşi ţinu respiraţia cât putu de mult, după care începu să respire normal. Se simţi chiar şi el surprins de resursele de îndrăzneală pe care şi le descoperise.

— Nu o să vă spun nimic.

— Greşeşti foarte mult! zise Casey, dând din cap înainte şi înapoi, gânditor. Foarte, foarte mult! Îmi vei spune tot ceea ce vreau să aflu.

Ochii lui Troung îi întâlniră pe ai lui Phang, care se mulţumi să ridice din umeri. Pentru el, soarta ofiţerului comunist era o chestiune complet nesemnificativă. Văzuse cu ochii lui şi nu o

singură dată, ce făcuseră membrii Vietcongului poporului său şi nimic din ceea ce ar fi putut Casey şi Van să-i facă ofiţerului Vietcong nu putea să fie mai oribil.

Casey oftă din nou, cuvintele sale fiind încărcate de o sinceră părere de rău la gândul că trebuia să-l convingă pe omul din faţa lui să coopereze.

— Văd bine că va trebui să te conving!

Se ridică în picioare şi îşi roti privirea prin atelier, până văzu ceea ce căuta: o pereche de foarfece de metal. Aşezându-se în spatele lui Troung, ridică pumnul strâns şi îl lovi o singură dată la baza craniului, suficient de puternic pentru a-l anestezia, fără a-l scoate din circulaţie. Înainte ca mintea buimăcită a lui Troung să realizeze ce se petrecea cu el, foarfecele de metal se deschiseră şi se închiseră, o singură dată. Degetul mic al vietnamezului căzu pe podeaua murdară. După aceasta, Casey luă bara de fier din jar şi îi cauteriză ciotul rămas în locul degetului, oprind sângerarea.

Troung începu să urle de durere când bara de fier încinsă la roşu îi atinse carnea vie. Urletul său, care părea să zgârie pereţii, încetă în momentul în care Casey îi aplică aceeaşi lovitură ca şi mai înainte. Troung se scufundă din nou într-o stare de agonie a trupului şi a minţii. Niciodată nu se simţise mai lipsit de ajutor, mai disperat ca în acel moment. Era pentru prima oară în viaţa lui când pricepea agonia şi teroarea prin care prizonierii lui şi ai lui Ho trecuseră când încăpuseră pe mâinile lor. Şi înţelegea pe deplin acest lucru, pentru că acum era rândul lui să fie victima unui sadic de talia lui.

Casey îşi apropie chipul de faţa lui Troung, pe care se putea citi cea mai cumplită suferinţă.

— Acum ai de gând să vorbeşti? Spune-mi numele celorlalţi agenţi pe care îi aveţi aici. Şi unde pot să-l găsesc pe Ho.

Troung ar fi vrut din toată inima să vorbească, pentru a face durerea să înceteze, dar undeva, în subconştientul în care îi fuseseră inoculate de către comunişti principiile lor înguste şi criminale, răsări dorinţa de a mai rezista, o pornire cu totul masochistă şi inutilă ca, de altfel şi toate chinurile pe care el şi Ho, le produseseră unor oameni care – spre deosebire de el şi maestrul său în sadism – nu se făceau vinovaţi cu nimic altceva decât că se născuseră în nişte ţări pe care ciuma roşie vroia, la un moment dat, să pună mâna cu orice preţ. Scutură din cap cu îndărătnicie:

— Nu voi vorbi.

Lui Casey nu-i producea nici un fel de plăcere ceea ce făcea şi îi dădea sentimentul că se coboară de la standardele umane, plus că avea un fel de respect deformat faţă de încercarea lui Troung de a nu ceda în faţa torturii. Dar era foarte hotărât să obţină de la el ceea ce îl interesa, chiar dacă asta ar fi însemnat să-l măcelărească pe căpitanul nord-vietnamez bucată cu bucată.

Van se apropie de el.

— Cred că trebuie să mă laşi pe mine din acest moment. Este o chestiune pe care ar fi mai bine să o reglăm între noi. Îi cunosc teapa şi ştiu mai bine decât tine cum să îl iau.

Van se apucă de treabă după ce mai înainte îi vârî lui Troung o bucată de lemn între dinţi, pentru a reduce cea mai mare parte a urletelor pe care acesta le scotea. Casey nu fusese niciodată un adept al torturii, dar ceea ce ştia Troung îl putea ajuta să salveze vieţile multor oameni. Şi ce putea fi mai rău: să te porţi cu mănuşi cu duşmanul şi să-ţi moară zeci de camarazi, sau să faci ceea ce trebuia făcut? Iar pe de altă parte, dacă trupele Vietcongului s-ar fi comportat cu prizonierii cât de cât civilizat, probabil că ar fi meritat un tratament asemănător. Nu avea nici un rost, însă, să-l laşi pe duşman să trişeze cu neruşinare. La Roma, te porţi ca romanii…

— Dă-i drumul, îi spuse Casey.

Van ştia din experienţă că, începând dintr-un anumit punct, corpul îşi produce automat anestezicul care să-i blocheze durerea, astfel încât Troung ar fi putut ajunge să nu mai simtă durerea ca pe ceva apropiat şi viu, ci sub o formă distantă şi impersonală. Ar fi reuşit să-şi detaşeze mintea de ceea ce i se întâmpla corpului său. Iar Van nu avea în nici un caz intenţia să-l lase să ajungă în acel punct.

Apucându-l pe nord-vietnamez de păr, îi apropie chipul de jăratic şi îl ţinu aşa. Nu destul de aproape pentru ca părul să i se aprindă, dar suficient totuşi pentru ca valurile de căldură vie, emanate de cărbunii încinşi, să-i treacă prin piele, ajungând la carnea vie şi la nervii de sub ea. Căldura începu să-l asalteze. Troung îşi simţi sprâncenele fumegând. Pielea feţei începuse să transpire pe măsură ce temperatura creştea cu fiece clipă. Ar fi urlat dacă nu ar fi fost bucata de lemn dintre dinţi. Dar aşa, era prea mult; nu mai putea suporta agonia din ce în ce mai dureroasă, de care nu avea nici un fel de scăpare. Şi atunci cedă;

lacrimile începură să i se prelingă pe obrajii arşi de dogoare, corpul începu să-i tremure scuturat de spasme şi îl lăsară picioarele. Nu mai era conştient; creierul lui cedase în faţa asaltului terorii.

Van îl trase la o parte pe Troung, a cărui faţă devenise o rană deschisă şi îi turnă în cap apă dintr-o găleată pe care fierarii o foloseau probabil pentru călirea oţelului. Îi scoase bucata de lemn dintre dinţi şi îi dădu să bea. Ştia cu precizie prin ce trecea nord-vietnamezul. Văzuse o mulţime de victime ale acestui tratament.

Încet, pe un ton blând, începu să pună din nou în vietnameză, întrebările pe care le pusese şi Casey ceva mai devreme.

— Spune-i prietenului meu care sunt numele agenţilor tăi. Unde îi putem găsi şi unde se află colonelul Ho? Ştii că, oricum, vei muri, dar poţi face ceva pentru a-ţi uşura suferinţa.

Troung nu mai găsi în el nici măcar puterea de a minţi. Îi dădu lui Casey numele agenţilor din Song Be şi le spuse că Ho era pe cale să se mute ceva mai la sud, mai aproape de deltă, urmând să treacă din nou graniţa în Cambodgia, în apropiere de Kampong.

Casey nu recunoscu numele satului despre care Troung spusese că şeful lui avea de gând să îl folosească drept cartier general, dar era sigur că nu îi minţea. Van îl privi şi el şi cu un gest îl încredinţă pe american că putea să aibă dreptate.

Casey se apropie şi mai mult de Troung, care zăcea cu capul sprijinit pe marginea bancului de fierărie.

— În regulă. Dacă pentru tine înseamnă ceva treaba asta, atunci să ştii că admir foarte mult felul în care ai suportat o suferinţă atât de mare. Ştii la fel de bine ca şi mine că fiecare om are o limită de care nu poate să treacă. Nu este decât o chestiune de timp până când se atinge această limită. Tu ţi-ai respectat partea ta din înţelegere şi mi-o voi respecta şi eu pe a mea.

Înainte ca Troung să-i poată înţelege pe deplin cuvintele, Casey îl apucă cu mâinile sale viguroase, apoi, ridicându-i capul de pe banc, îl prinse cu o mână de bărbie şi cu cealaltă de ceafa şi îşi trase mâinile în direcţii diferite. Lui Troung îi trosni gâtul şi corpul său rămase inert. Casey încerca pe cât posibil să-şi ţină cuvântul de fiecare dată. Troung nu simţise nimic şi suferinţele lui încetaseră cu totul.

Phang nu trădă nici cel mai mic sentiment de compasiune în

faţa morţii nord-vietnamezului. Dimpotrivă, avea un respect şi mai mare faţă de prietenul său, ştiind că de această dată lucrurile aveau să fie rezolvate în maniera asiatică. Cât despre Van, nici el nu s-ar fi aşteptat la mai puţin. Phang rupse tăcerea care risca să devină apăsătoare:

— Cunosc Kampong şi regiunea din jurul său destul de bine, prieteni. Dacă tovarăşul Ho ăsta al vostru se află prin partea locului, puteţi să fiţi siguri că dăm de el. Nu este departe de teritoriul meu. De exemplu, ştiu că nu există prea multe locuri în zona asta care să poată fi folosite pentru amplasarea unui cartier general.

— În regulă, Phang. Mai avem câte ceva de făcut în noaptea asta, înainte ca ceilalţi să-şi dea seama că Troung este mort. Trebuie să punem mâna pe cât mai mulţi dintre ei. Acum vreau să mă duci la baza Forţelor Speciale. Trebuie să iau legătura cu câţiva oameni de acolo.

CAPITOLUL 15

Părăsiră atelierul de lăcătuşerie lăsând câţiva dintre oamenii lui Phang de pază, cu ordinul de a ucide pe oricine s-ar fi apropiat înaintea zorilor. Singurii vizitatori pe care i-ar fi putut avea atelierul în noaptea aceea nu puteau să fie alţii decât oamenii Vietcongului, ceea ce făcea ca acest ordin să însemne legitimă apărare. Casey, Phang şi Van zăboviră la bază numai cât să-l ia şi pe Gomez şi să-l pună la curent cu noutăţile din acea noapte. De asemenea, mai aveau nevoie de el ca să poată spera să pătrundă în baza Forţelor Speciale, unde era destul de bine cunoscut. Avându-l alături de ei, puteau să se facă ascultaţi mai lesne şi să capete fără multe parlamentări ceea ce aveau nevoie din baza Beretelor Verzi. Casey lucrase cu ei de câteva ori în trecut şi îi plăcuse foarte mult modul în care abordau misiunile.

Gomez se arătă foarte entuziasmat de descoperirile lor şi le împărtăşi părerea că de această dată era mai bine să nu-l mai implice şi pe Tomlin, în speranţa că ar fi aranjat el lucrurile. Mai aveau zece ore bune până la primii zori şi ar fi putut realiza o mulţime de lucruri dacă s-ar fi mişcat suficient de rapid, înainte să părăsească baza, Gomez dădu două telefoane. Unul secretarului său de la statul-major, căruia îi dictă lista pe care i-o scrisese Van, cu ordinul de a-i verifica pe toţi cei menţionaţi. Vroia să capete într-o oră toate informaţiile disponibile referitoare la fiecare nume. După aceasta, luă legătura cu cartierul general al Grupei C din Forţele Speciale, spunându-i ofiţerului de serviciu să-l trezească pe colonel, ca şi pe şeful statului-major, pentru că urma să sosească în maximum douăzeci de minute cu informaţii fierbinţi.

Drumul până la baza în care era încartiruită Grupa C din Forţele Speciale îl făcură în jeep, pe străzi pustii, însoţiţi numai de scârţâitul cauciucurilor. Gomez conducea de parcă s-ar fi crezut în cursa de la Le Mans. Jeep-ul luă aproape toate curbele foarte periculos, cauciucurile sale înguste, cu aderenţă slabă, făcându-l să derapeze la fiecare schimbare de direcţie, în câteva rânduri fiind chiar pe punctul de a se răsturna.

Când se apropiară de baza Forţelor Speciale, Gomez. Reduse viteza. Ştia că santinelele ar fi trebuit să îi aştepte sosirea, dar niciodată nu strica un pic de prevedere. Nebunii din Grupa C erau cunoscuţi în toată armata americană că, de regulă, mai întâi trăgeau şi abia pe urmă puneau întrebările.

Baza Grupei C a Forţelor Speciale avea cea mai bună pază din zonă şi era poate cea mai sigură bază americană. Tipii din Forţele Speciale învăţaseră că nu era bine să se lase pe mâna nimănui. Jeep-ul fu scăldat în lumina crudă a unui proiector care putea fi rechiziţionat foarte bine de antiaeriană şi imediat se auzi un glas cu accent tipic din Birmingham, Alabama, strigând la ei din spatele unui parapet construit din saci de nisip:

— Luaţi-o uşurel, băieţi şi apropiaţi-vă de gard să vă văd mai bine.

Gomez demară cu viteză minimă, cu gândul de a se supune ordinului.

— Băi faţă de şmecher! Am spus „voi”, nu rabla aia de jeep. Haideţi, daţi-i drumul mai repede, că n-o să-mi pierd toată noaptea la taclale cu o adunătură de ticăloşi nemernici ca voi!

Raza proiectorului îi însoţi pe măsură ce se apropiau de gardul de sârmă ghimpată. Când ajunseră la câţiva paşi distanţă de acesta, vocea le ordonă:

— Opriţi-vă, e suficient! Acu’, uite ce-o să faceţi: vreau ca vietnamezul şi… continuă vocea, făcând o pauză pentru a-l identifica pe Phang. Vietnamezul şi tipul din Kamserai să se apropie primii, asta numai aşa, să fiu eu sigur că voi ăştilalţi, yankeii, nu aveţi vreo ţeavă de armă vârâtă în cur!

— Ia ascultă, oricine ai fi! dădu Gomez să protesteze. Sunt căpitan în armata Statelor Unite ale Americii şi nu-ţi permit să mai continui cu rahaturi astea! Lasă-ne să intrăm! Este un ordin!

Se auzi un râs sinistru, care le vârî frica în vine, iar când râsul batjocoritor încetă, se desluşi zgomotul tipic al încărcătorului împingând un cartuş pe ţeavă.

— Atunci, căpitane, hai să te lămuresc un pic cum merg lucrurile prin părţile mele. Nu dau un rahat uscat pe tot ce-mi spui tu acolo! Poţi să fii şi Andy Jackson! Aici eşti în bătătura noastră şi află că ne facem regulile aşa cum găsim noi potrivit şi de cuviinţă. Şi, pe urmă, ce-ai să-mi faci? Mă trimiţi în Vietnam? Fir-ar dracu’ al dracului! Sunt pentru a treia oară pe aici şi am de gând să ajung şi acasă tot pentru a treia oară! Aşa că aveţi zece secunde să executaţi ordinul meu, sau îi împuşc pe cei doi

gentlemani orientali, după care timp de trei secunde mă voi gândi ce să fac cu voi, americanii. Daţi-i drumul sau luaţi-o din loc!

Gomez nu mai ştia ce să spună sau să facă. Van rânji şi se apropie de gard, cu mâinile ridicate, ca să se vadă că nu era înarmat. Phang îl urmă imediat. Un mercenar american se strecură printr-o trecere îngustă şi alambicată, lăsată deschisă în gardul de sârmă, tocmai pentru a facilita asemenea controale. După o percheziţie corporală ca la carte, căreia nu i-ar fi scăpat nici un bob de fasole ascuns în fund, le luă armele şi apoi îi invită să-l urmeze înăuntrul împrejmuirii. După un minut, vocea de la megafon se auzi din nou:

— În regulă, băieţi, puteţi intra şi voi!

Gomez încă mai spumega de furie când intrară în baza Forţelor Speciale. După ce proiectorul fu stins, toată atenţia lui se focaliză asupra posesorului vocii care îşi cam bătuse joc de ei mai devreme. Jim Gilbride, sergent în cadrul Grupei C, provenit din trupele Nung, din provincia chineză Cholon, avea un chip colţuros, dur şi nemilos, o strungăreaţă destul de serioasă între cei doi incisivi superiori, toate acestea la capătul de sus al unei siluete de luptător de greco-romane, înaltă de aproape doi metri. Uniforma de camuflaj şi casca de oţel de pe cap nu îi schimbau nimic din aspectul de *killer* din Chicago.

— Nu am nimic personal cu voi, băieţi, zise el, zâmbindu-le cât putea de larg. Am vrut numai să mă asigur. Haideţi cu mine. Şefu' s-a sculat special ca să vă primească şi vă spun aşa, ca între camarazi, că aţi face bine să aveţi nişte ştiri cu adevărat importante, pentru că tipu' e şucărit rău de tot pe chestia asta! Vă daţi seama, cui i-ar face plăcere să-i fie întrerupt bunătate de somn cu cine ştie ce răhăţişuri!

Lui Gomez nu-i trecu prin minte nici o replică pentru impertinent. Era evident că nu-l impresionaseră absolut deloc ameninţările sale de mai înainte. Casey se mulţumi să ridice din umeri. Ştia din ce aluat erau făcuţi cei din Forţele Speciale şi era exact genul pe care i-ar fi plăcut să-l aibă în jurul său atunci când lucrurile se împuţeau. Tipul era în mod evident genul căruia îi plăcea să acţioneze mai repede decât să vorbească.

Pe drum, de-a curmezişul bazei, Casey observă că şi Forţele Speciale îşi construiau taberele la fel ca şi nord-vietnamezii – sau poate că mai corect era să spună invers. Între poartă şi curtea interioară a taberei, fusese ridicat un zid din saci de nisip,

întrerupt numai de ferestre de tragere pentru mitralierele grele, ferestre dispuse la intervale regulate. În faţa peretelui de saci, se afla o reţea din sârmă ghimpată, în care fuseseră strecurate o mulţime de mine Claymore. Această reţea şi peretele de saci de nisip înconjurau întregul perimetru.

Paza bazei era asigurată în special de personal din trupele Nung provenite din colonia chineză Cholon. Erau cu toţii luptători foarte buni, duri, rezistenţi, care ştiau ce înseamnă ura faţă de comunişti – toate acestea erau calităţi recunoscute şi bine cunoscute, făcându-i foarte apreciaţi, în ciuda înclinaţiei foarte accentuate spre trişatul la cărţi şi la jocurile de zaruri, fapt care făcuse să nu se aibă foarte bine cu triburile din regiunile de munte, unde asemenea practici nu erau privite deloc cu ochi buni.

Un lucru era sigur în privinţa pazei: nimeni nu adormea vreodată în timpul serviciului. Patrulele mixte formate din oameni din Forţele Speciale şi luptători Nung în afara serviciului verificau, permanent şi fără un traseu anume, toate posturile de pază, fiecare buncăr şi fiecare om.

Gilbride îi escortă la cartierul general al Grupei C, unde le deschise plin de solicitudine uşa, poftindu-i să intre. Locotenent-colonelul Mitch Wardell îi aştepta, aşezat la o masă care în mod curent era folosită la jocurile de pocher, savurând o cană de cafea. Era îmbrăcat în uniformă de camuflaj, la fel ca şi Gilbride, cu un pistol de calibrul 45 atârnat la şold şi cu puşca-mitralieră M-16 sprijinită de un colţ al mesei.

Wardell avea o bărbie proeminentă şi nasul turtit ca al boxerilor.

— Vreţi o cafea sau treceţi direct la subiect şi-mi explicaţi şi mie pentru care motiv m-aţi scos din aşternuturi la ora asta, în loc să vă duceţi voi frumuşel la Comandamentul Reunit al trupelor americano-sud-vietnameze?

Gomez îşi drese glasul. Locotenent-colonelul din faţa lui era chiar mai arţăgos decât Tomlin şi aceasta în ciuda faptului că nu se aflau sub ordinele sale.

— Nu vrem cafea, domnule şi, după ce vă vom explica motivele pentru care ne aflăm aici, veţi realiza că nici nu aveam cum să ne ducem la Comandamentul Reunit.

Wardell le făcu un semn să ia loc şi îi privi cu mult interes pe Van, care era îmbrăcat tot cu cămaşa albă şi pe Phang, care ignora într-un mod mult prea studiat privirea inchizitorială a

locotenent-colonelului. Casey se gândi că probabil Gilbride şi Phang s-ar fi înţeles perfect dacă ar fi fost puşi unul alături de celălalt. Nici unuia dintre ei nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ierarhie şi de autoritate.

În timp ce Gomez explica motivele pentru care se aflau acolo, Casey se servi cu o cană de cafea. Lui Wardell nu-i trebuiră nici două minute pentru a-şi forma o imagine de ansamblu a situaţiei şi a lua o decizie.

— Aţi venit exact unde trebuia. Adjunctul meu este chiar în încăperea alăturată. Daţi-mi o copie a listei şi îl pun să-şi bage nasul în fişierele noastre. Avem şi noi relaţii la Proiectul Phoenix şi tipul ne-ar putea fi de un real folos.

Luă lista în mână, o parcurse în grabă şi fluieră surprins, la sfârşit:

— Pe unii dintre ticăloşii ăştia îi cunosc! Doi lucrează pentru noi ca interpreţi şi mai sunt vreo doi care lucrează ca administratori civili. Am impresia că în noaptea asta or să dea de dracu'! zise locotenent-colonelul, înmânându-i lista lui Gilbride.

— Pune-ţi curu' ăla puturos în mişcare şi fă ce ştii! La noapte mergem la vânătoare de nenorociţi. Spune-i căpitanului Hardy că îl rog eu să verifice numele acestea în fişierele noastre în cea mai mare viteză. Până una-alta, du-te şi pregăteşte oamenii. Împărţi echipa în două şi îi laşi pe cei care au luat parte la ultima operaţiune să asigure paza bazei. Ceilalţi să aibă la ei toate categoriile de armament din dotare. Ia de la parcul auto suficiente autovehicule pentru şase echipe complete. Transmite-i comandantului grupelor Nung că am nevoie de Compania B. O să-i împrăştiem pe la toate echipele noastre, ca să ne asigurăm o întărire în caz de nevoie. Acu', dă-i drumu', ţărănoi prost crescut, fără maniere şi neinstruit.

Gilbride rânji din nou, arătându-şi strungăreaţă. Făcu în direcţia lui Wardell un gest care cu multă bunătate sufletească putea să fie considerat un soi de salut şi o şterse. Singurul lucru care îi plăcea pe lume, în afară de tăiatul frunzei la câini, era o luptă pe cinste.

În timp ce Grupa C se pregătea, vehiculele erau puse în mişcare şi se distribuia muniţia, căpitanul Hardy îşi făcu şi el apariţia cu raportul în mână. Luptătorii Nung erau cei mai excitaţi de ideea unei lupte, pentru că le cam lipsise aşa ceva în ultima vreme, dar nu aveau habar că urmau să fie trimişi în oraş. Oricum, pentru ei, prea puţin conta asta. Forţele Speciale se

duceau întotdeauna acolo unde erau trimise şi executau întocmai ordinele pe care le primeau.

Hardy îi dădu lista lui Wardell.

— Domnule, avem informaţii exacte despre un număr de şaisprezece suspecţi. Mai sunt încă trei care locuiesc în împrejurimile oraşului, iar doi sunt ataşaţi pe lângă Forţele Speciale sud-vietnameze.

— E, oricum, mai bine decât m-aş fi aşteptat, zise Wardell, îndreptându-şi diagonala peste umăr. Crezi că ar avea vreun rost să luăm prizonieri? îl întrebă apoi pe Gomez. Dacă nu greşesc, operaţiunea comuniştilor este organizată în celule şi tipii, practic, nu se cunosc între ei.

— Nu mi-aş pierde vremea prea mult, chinuindu-mă să pun mâna pe ei vii, zise Gomez după ce schimbă o privire cu Casey. Dacă este posibil de realizat acest lucru fără pierdere de vreme şi fără să-i punem pe oamenii dumneavoastră în pericol degeaba, poate că nu ar fi rău, totuşi!

— Atunci, aşa rămâne! zise Wardell, râgâind copios. Oricum, trebuie să-ţi spun că ne-ai scutit de o grămadă de bătaie de cap dacă nu îi vrei vii.

Pe platoul bazei, trupele Nung erau aliniate, gata de acţiune. Cei din Forţele Speciale se aliniaseră şi ei alături. În ochii lor nu se zărea nici o urmă de somn; singura impresie pe care o lăsau era aceea a unor vânători cam înfometaţi.

Wardell urcă pe locul servantului mitralierei într-un transportor blindat şi le explică oamenilor în ce consta misiunea lor. Îi împărţi apoi în echipe, fiecare având o listă de nume şi adrese, pusă la dispoziţie de căpitanul Hardy, care era furios la culme că era lăsat deoparte.

Înainte să se pună în mişcare, Wardell îl chemă la el pe Gomez şi îi spuse:

— Vrei să-mi faci un favor, amice? Cei doi agenţi din Forţele Speciale sud-vietnameze sunt detaşaţi în acest moment la baza ta. Ce-ai zice să dai o fugă pe acolo şi să-i neutralizezi? Ar fi mai simplu decât să-mi trimit eu oamenii acolo ca o adunătură de bandiţi. În felul acesta şi şeful tău o să simtă că are parte de-o bucată de acţiune şi n-o să se simtă frustrat.

Gomez era în culmea fericirii că, în sfârşit, făcea şi el ceva şi nu mai trebuia doar să aştepte.

— Va fi o plăcere, domnule! zise el.

Wardell făcu spre Gomez un gest care însemna că putea să-i

dea drumul, apoi se întoarse către oamenii lui şi făcu un gest circular deasupra capului cu braţul drept, oprindu-se cu degetul arătător în direcţia porţii. Mesajul era mai mult decât clar.

— Deschideţi nenorocita aia de poartă şi haideţi să-i dăm drumu', să le-o tragem jigodiilor!

Micul convoi se puse în mişcare. De cum ajunseră la prima intersecţie, jeep-urile se împrăştiară care încotro, fiecare îndreptându-se spre ţinta sa.

Hardy blestemă în urma lor şi se întoarse la cartierul general. Trebuia să mai dea o serie de telefoane înainte să sară rahatul în aer. Întâi, trebuia să anunţe poliţia şi cartierul general al armatei sud-vietnameze că urma o noapte destul de gălăgioasă şi că ar fi fost cu mult mai bine dacă şi-ar fi ţinut capul la cutie până în zori. Exista riscul clar ca orice vietnamez văzut pe străzile din Song Be în noaptea aceea să fie considerat implicat şi lichidat pe loc.

La început, Gomez se simţise jignit că Wardell nici măcar nu-l întrebase dacă ar fi vrut să ia parte la acţiune. Pe Van şi pe Casey situaţia nu-i deranja deloc. Ştiau foarte bine că Forţele Speciale aveau să îndeplinească misiunea exact aşa cum ar fi făcut-o şi ei, care deveniseră dispensabili din moment ce listele se aflau în mâinile cui trebuia. Dar Casey mai ştia ceva: ştia ce-l sâcâia pe Gomez. Căpitanul se simţea marginalizat şi avea sentimentul că i se luase dreptul de a avea partea care i s-ar fi cuvenit. Casey le şopti ceva la ureche lui Phang şi lui Van, care îi făcură la rândul lor semn că pricepuseră şi că erau de acord.

— Căpitane! zise Casey. De ce dracu' stăm noi aici în mijlocul drumului ca popândăii? Avem doi agenţi chiar în curtea noastră, care nu aşteaptă decât să fie înhăţaţi. Ai tăi sunt! Cred că noi o să stăm puţin să ne odihnim câtă vreme faci tu ce trebuie făcut.

— Atunci, haideţi să-i dăm drumu' şi noi! strigă Gomez, brusc însufleţit. Dar cum o să aflăm unde se află cei doi cu precizie?

— O să ne gândim la asta pe drum, căpitane! zise Casey, aşezându-se pe locul servantului, în timp ce Gomez pornea motorul.

CAPITOLUL 16

În drum spre baza lor, Phang îşi aduse aminte de oamenii lui de la atelierul de lăcătuşerie.

— Deocamdată, o să-i lăsăm acolo. Nu vreau să mişc cadavrul lui Troung. Sper să-i găsim o utilizare mai târziu, îi răspunse Casey.

După ce trecură de controlul de la poarta bazei lor, Gomez îl întrebă pe Casey:

— Haide, spune, ţi-a venit vreo idee cum să dăm de ăia doi?

— Haide să ne bazăm pe sistem, îi răspunse Casey, zâmbind. Ia legătura cu comandantul Forţelor Speciale sud-vietnameze şi spune-i că punem la cale o operaţiune şi că ai avea nevoie de nişte oameni de-ai lui ca să te ajute la planificare. Spune-i numele indivizilor şi adaugă că ai nevoie de ei tocmai din cauza regiunilor în care s-au născut şi au crescut. Cred că atât ar fi suficient.

Gomez dădu din cap; ceea ce spusese Casey părea să fie foarte simplu. Dacă agenţilor li s-ar fi transmis că li se solicitau serviciile pentru planificarea unei operaţiuni, mai mult ca sigur că s-ar fi repezit val-vârtej în biroul lui să afle despre ce este vorba.

Conduse jeep-ul în locul care îi era rezervat în parcarea statului-major şi îi conduse pe ceilalţi înăuntru. Ofiţer de serviciu era un locotenent care se afla în Vietnam numai de vreo două săptămâni.

— Locotenent Jansen, fă-mi legătura cu comandantul Forţelor Speciale sud-vietnameze. După asta, eşti liber şi poţi să te duci la culcare şi dumneata. Mă ocup eu de restul pe aici.

Jansen execută ordinul, întrebându-se în gând de unde îşi găsise Gomez trupa aceea dezgustătoare la vedere. După ce îi dădu legătura în biroul său, locotenentul se retrase, cu un vag sentiment că făcea un lucru bun. Bărbaţii care îl însoţeau pe Gomez aveau o aură pe care el o percepea negativ şi era chiar bucuros că primise ordinul să o ia din loc.

După ce puse receptorul în furcă, observă că mâinile îi

tremurau un pic.

— Comandantul Forţelor Speciale sud-vietnameze a spus că o să-i trimită imediat. Iar eu mi-am dat cuvântul că în zori îl voi pune le curent cu detaliile noii operaţiuni, căreia abia îi trasăm liniile generale.

Gomez devenise şi el mai nervos decât de obicei. Aşteptând, mâinile începură să-i transpire. Îşi verifică pistolul, pentru a fi sigur că vârâse un cartuş pe ţeavă şi că piedica era ridicată. Făcu lucrul acesta de trei ori, până când Casey îi spuse:

— Linişteşte-te, căpitane! Ai o ocazie foarte bună să-i iei pe nenorociţi un pic la întrebări. Cum apar pe uşă, vâră-le pistolul sub nas. Eu şi cu Phang o să-i culcăm la pământ şi pe urmă îţi aparţin. Numai să nu te pierzi cu firea. Ştiu că nu-i acelaşi lucru cu o luptă deschisă, dar ai să vezi că te vei descurca de minune.

Nici unul dintre cei doi soldaţi din Forţele Speciale sud-vietnameze nu ştia despre celălalt că era în acelaşi timp şi agent al *Ke'sat Nhan.* Tot ceea ce ştiau era că unul dintre ei, Ngu Huang, fusese scos din serviciu, iar celălalt, Bo Chui Than, fusese sculat din somn. Ambii se prezentaseră la comandant, care le dădu ordinul de a se prezenta la cartierul general al Forţelor Speciale americane. Ar fi devenit suspicioşi dacă ar fi fost percheziţionaţi şi dezarmaţi la poarta bazei americane. Cum acest lucru nu se întâmplă şi pentru că li se spusese că fuseseră aleşi numai pe baza regiunii de baştină şi că americanii doreau nişte informaţii despre satele lor, nici pe departe nu le-ar fi trecut prin minte ce îi păştea.

Casey îi aşteptă în anticamera biroului lui Gomez şi le ceru să-şi lase armele în rastelul care se afla acolo tocmai în acest scop. Cei doi făcură ceea ce li se ceruse fără să discute şi apoi fură introduşi fără nici o vorbă în birou.

Abia vederea lui Phang combinată cu înfăţişarea lui Casey aprinse un beculeţ de alarmă în mintea lui Bo Than. Fusese pus la curent anterior cu ţintele sale şi cu posibilele alternative. Una dintre ţintele lui era tocmai sergentul american cu o cicatrice urâtă pe faţă. De asemenea, ştia şi de atacul bandiţilor din gruparea Kamserai care avusese loc împotriva cartierului general al lui Ho. După înfăţişările celor prezenţi, îşi dădu seama imediat că ceva nu era în regulă. Fără să mai ezite, îşi scoase baioneta şi dădu să se repeadă la sergent. Casey eschivă şi se pregătea să lovească în clipa în care două împuşcături asurzitoare îl aruncară pe Bo Than până în partea cealaltă a biroului. Ambele gloanţe de

calibrul 45 îşi atinseseră ţinta, lovindu-l pe vietnamez în torace şi lăsând în urmă două găuri suficient de mari ca să încapă pumnul unui adult.

Totul se întâmplase atât de rapid, încât Ngu Huang nu avu timp să reacţioneze. Când Bo Than scosese baioneta, la fel făcuse şi Phang, care îi pusese cuţitul la ureche lui Ngu. Van îl percheziţionă, în timp ce Casey se ocupă de celălalt vietnamez. Nici unul dintre ei nu avea vreun act, petic de hârtie sau altceva asemănător care să fi putut prezenta interes. Nici acte şi nici arme ascunse.

Îl aruncară pe Ngu într-unul dintre scaunele de metal şi îl legară fedeleş cu un capăt, de sfoară pe care o găsiseră în sertarul unui birou.

Ngu pricepuse fără vorbe care îi erau opţiunile. Trebuia să spună tot ce ştia, ceea ce nu însemna mare lucru. Nu ştia decât numele celor doi bărbaţi care se aflau în aceeaşi încăpere cu el în acel moment. Şi mai ştia ca era un om mort, chiar dacă ar fi vorbit. Niciodată nu ar fi putut să ajungă un fel de Kit Carson, un trădător cum mai existaseră din rândurile Vietcongului, care îşi întorseseră cămăşile pe dos, alegând să lucreze pentru americani în schimbul iertării păcatelor sau pentru bani. Nu el!

Gomez tocmai se pregătea să îşi înceapă interogatoriul, când Ngu luă hotărârea. Nimeni din birou nu avu nici o idee ce făcea până nu îl văzură înnegrindu-se la faţă, dându-şi ochii peste cap şi făcând spume la gură.

Casey îşi înfipse degetele în obrajii vietnamezului, forţându-l să-şi deschidă gura. Dintre dinţii întredeschişi, ţâşni sângele roşu aprins, murdărind podeaua şi acoperindu-i mâinile lui Casey până la cot.

— Fir-ar al dracului! Nenorocitul şi-a muşcat limba şi voia să o înghită.

Încercă să apuce cu degetele bucata de limbă tăiată, dar era prea alunecoasă şi nu putea să o ţină.

Nu trecu mult şi Ngu fu cuprins de spasme. Vezica şi stomacul îşi deschiseră larg baierele. Casey îi luă cuţitul lui Phang şi încercă să-i deschidă esofagul ca să-l ajute să respire, dar era prea târziu. Trupul lui Ngu mai tresări de câteva ori şi apoi încetă să mai mişte. Casey nu-şi dădea seama dacă murise sufocat sau înecat cu propriul sânge. Şi oricum nu prea conta. Omul murise şi nu le spusese nimic.

Cei patru se consolară însă cu gândul că nu pierduseră

noaptea degeaba. Mai scoseseră din joc doi dintre asasinii lui Ho şi ştiau că, în timp ce ei se aflau în birou, Wardell şi oamenii lui îşi făceau datoria şi îi trimiteau pe alţii în Valea Plângerii.

Era o reeditare a „Nopţii Cuţitelor Lungi”, la o scară redusă. De-a lungul întregii nopţi, o mulţime de uşi din întreg oraşul zburară în ţăndări şi o mulţime de agenţi ai comunismului nord-vietnamez îşi găsiră sfârşitul, fie cu câte un glonţ în cap, fie cu pieptul străpuns de baionete. Prin staţia radio, Wardell era permanent ţinut la curent cu evoluţia operaţiunii. Doi agenţi *Ke'sat Nhan* reuşiseră să pună mâinile pe arme înainte să fie ciuruiţi. Doi dintre oamenii săi fuseseră răniţi, dar nu serios, în schimb, trei luptători Nung o încasaseră mai rău, doi dintre ei murind înainte de a căpăta ajutor medical. Dintre vietnamezii care reuşiseră să pună mâna pe arme înainte de a fi scoşi din scenă, trei se sinuciseseră când realizaseră că nu aveau nici o cale de scăpare.

Politia militară sud-vietnameză urmase întocmai ordinele şi rămăsese în cazărmi, rechemându-şi din teren patrulele. Zgomotul împuşcăturilor în tot oraşul persistă până către zori, iar pacea se aşternu la loc, o dată cu răsăritul soarelui.

În timp ce aşteptau, Casey şi ceilalţi studiară hărţile cu împrejurimile localităţii Kompong. Phang le arătă localizarea exactă a satului său. Ca un făcut, se afla la numai cinci kilometri de noul cartier general al lui Ho. Casey îl întrebă pe Phang ce ştia despre un loc pe care i-l indică pe hartă. Căpetenia bandiţilor cambodgieni nu avu nici un cuvânt bun despre zona respectivă. Casey îşi aminti de o întâmplare din cel de-al doilea război mondial, când trupele britanice momiseră o unitate japoneză într-o zonă asemănătoare. Părea să fie exact ceea ce-i trebuia lui. Puseră lucrurile cap la cap, închegând un plan de acţiune până îi întrerupse soneria telefonului.

Era locotenent-colonelul Wardell – obosit, dar satisfăcut de rezultatele obţinute – care îi sunase de la cartierul general al Forţelor Speciale.

— Căpitanul Gomez? Wardell sunt! Te-am sunat doar ca să te pun la curent cu situaţia. I-am prins pe toţi, mai puţin doi, care au reuşit să scape şi care nu se aflau acolo unde ar fi trebuit să se afle. Avem ceva informaţii în privinţa lor şi sper că o să-i prindem mai târziu. Tu cum te-ai descurcat? mai întrebă el, apoi făcu o pauză, ascultând răspunsul lui Gomez. Asta-i foarte bine! Şi zi şi-a tăiat limba cu dinţii? Era genul de soldat pe care mi-ar fi

plăcut să-l am sub comanda mea. Putem să mai facem ceva pentru voi? Vă suntem datori şi am vrea să egalăm scorul.

Gomez se puse pe turuit şi se opri numai după ce epuiză lista de pretenţii.

— În regulă, dacă asta vreţi, asta o să căpătaţi. Oamenii tăi să fie la heliportul nostru la ora şapte fix şi vă servim cu plăcere.

Gomez se lăsă pe spătarul fotoliului. Avusese şi el parte de o felie din operaţiune şi nu se mai simţea atât de marginalizat.

— Colonelul Wardell a spus că vă poate servi şi că trebuie să fiţi la heliportul lor la ora şapte fix. Ceea ce înseamnă că trebuie să vă cam grăbiţi. Luaţi jeep-ul meu şi drum bun! Succes la vânătoare! De Tomlin nu trebuie să vă faceţi griji, îl liniştesc eu cumva. Dacă-i spun că ăştia doi trebuiau să-l asasineze pe el, vă garantez că vom avea un şef mai liniştit de acum înainte.

Gomez îi mai privi pe cei trei pe rând şi apoi zise, dând din cap:

— Pe onoarea mea, asta e nebunie curată şi e pentru prima oară în viaţa mea când nu-mi pare rău că sunt lăsat deoparte. Cred că aveţi tot atâtea şanse cât un bulgăre de zăpadă în iad ca să reuşiţi, dar, la urma urmelor, voi sunteţi experţii. Succes!

Înainte să se îndrepte spre baza Forţelor Speciale, făcură un mic ocol pe la atelierul de lăcătuşerie. Ieşiră de acolo însoţiţi de oamenii lui Phang şi de un sac de plastic cu aspect sinistru.

Wardell îi aştepta. După formă, îşi dădu seama ce trebuia să se afle în sacul acela, dar nu întrebă la ce le-ar fi putut folosi. Viaţa şi meseria îl învăţaseră că erau situaţii în care era mai bine dacă nu puneai întrebări. Motorul elicopterului fusese pornit din vreme şi se încălzise, fiind pregătit să-şi preia încărcătura şi să decoleze, îndreptându-se spre un alt fel de război, mai uşor de înţeles.

Cu motoarele la maximum, elicopterul decolă şi apoi se îndreptă spre sud, trecând graniţa cu Cambodgia. Pilotul privi sacul cu dezgust, dar, la fel ca şi Wardell, se gândi că era mai bine să nu întrebe nimic. Dacă nu ştii un lucru, nu ai cum să vorbeşti despre el şi pilotul era absolut convins că acesta avea să fie un zbor pe care îşi va dori să-l uite imediat după încheierea lui.

Mai întâi, survolară zona despre care Phang îi vorbise lui Casey. Pilotul ateriză într-un luminiş şi îi aşteptă pe Casey şi Van să arunce o privire prin împrejurimi. Phang nu acceptase nici în ruptul capului să pună piciorul jos. Îşi trimise, în schimb, oamenii

să pândească la marginea pădurii. Cei doi se întoarseră din recunoaştere după vreo oră, murdari de noroi şi obosiţi.

— Nu ai vorbit aiurea, Phang, spuse Casey, dând din cap gânditor. I-am văzut şi sunt exact aşa cum ai spus tu.

Pe chipul lui Van se citea un sentiment de groază gândindu-se la planul pe care şi-l făcuseră şi la ceea ce văzuse în ultima oră. Era cu adevărat îngrozitor.

Casey îi ceru apoi pilotului să îi ducă să verifice nişte puncte de referinţă pe care şi le notaseră pe hartă şi după aceasta se îndreptară spre satul lui Phang, ca să-l debarce pe el împreună cu oamenii lui.

Phang coborî, urmat de ceilalţi cambodgieni. Sacul de plastic rămase în elicopter. Casey avea un plan pentru el. Mai aşteptară până când Phang îi aduse lui Casey doi saci de apă din piele de capră, legaţi între ei cu o coardă rezistentă, pe care americanul şi-o trecu după gât.

— Te aştept la marginea luminişului pe care ţi l-am arătat. Spor la treabă, prieteni!

Pilotul începuse să devină nerăbdător şi îi veni sufletul la loc numai când îl auzi pe Casey spunându-i:

— Încă un survol şi pe urmă ne duci acolo unde trebuie să ne laşi şi eşti liber să te duci la treaba ta.

La aceste cuvinte, pilotul dădu aprobator din cap. Nici nu-şi dorea mai mult.

— Mie îmi convine la fix. Nici nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu ce naiba puneţi la cale, dar nu-mi place deloc. Nu sunt decât şoferul şi asta vreau să rămân. Cu cât vă debarc mai curând, cu atât mai bine.

Casey îi dădu indicaţiile referitoare la direcţie, se ridicară la o mie şi cinci sute de metri şi porniră. În mai puţin de cinci minute, ajunseră deasupra noii tabere a lui Ho.

— Cred că asta el strigă Casey ca să acopere zgomotul turbinelor, făcându-i pilotului un semn cu degetul înspre pământ.

Casey se aplecă peste marginea elicopterului ca să vadă mai bine. Van avusese dreptate. Noua tabără a lui Ho creştea văzând cu ochii. Îi ceru pilotului să zboare în cerc, păstrând altitudinea de la care se vedea foarte clar o clădire cu acoperişul de stuf, în faţa căreia se afla un catarg pe care era arborat steagul Vietcongului. Era sigur că acela era locul. Casey observă că tovarăşul Ho îşi schimbase stilul de viaţă. Nu părea să mai aprecieze adăposturile subterane. Americanul desfăcu sacul de

plastic la un capăt, îşi scoase cuţitul de luptă şi începu să taie ceva.

Colonelul Ho auzise zgomotul elicopterului şi ieşise grăbit din colibă ca să vadă despre ce era vorba. Nu se vedea prea clar, pentru că zbura foarte sus. Le spuse oamenilor săi să nu deschidă focul. Avea sentimentul că ceva nu era în regulă. Elicopterul nu părea să fie hotărât să atace satul. Pur şi simplu, se învârtea încet în cerc. *Ce mai era şi asta?* Elicopterul se afla exact deasupra lui şi se părea că lansase ceva. Un obiect de dimensiuni mici. Să fi fost un nou tip de bombă? Strigă din rărunchi şi apoi se aruncă într-o tranşee de lângă el, acoperindu-şi capul cu mâinile. Dar nu auzi decât o bufnitură înfundată când obiectul lovi pământul. Şi apoi nu se mai întâmplă nimic altceva. Ridică precaut capul şi căută obiectul cu privirea.

Nu trebui să caute foarte mult, pentru că acesta aterizase la vreo câţiva metri distanţă de el. Dându-şi seama ce era, Ho simţi că îi îngheaţă intestinele. Era o mână omenească. Realiză instantaneu cui îi aparţinuse şi cine o aruncase din elicopter.

Nebunul cu cicatrice pe faţă era în continuare pe urmele lui. Troung dăduse greş şi de această dată şi americanul venise să-l caute din nou, zburând pe deasupra lui ca un demon. De-ar fi avut curajul să aterizeze şi să lupte, el, colonelul Ho van Tuyen, ar fi fost dispus să lămurească lucrurile chiar în acea zi. Dar ce era asta? Elicopterul cobora şi părea să se îndrepte spre un luminiş situat la vreo cinci sute de metri de tabăra sa.

Ho o rupse la fugă, chemându-şi oamenii să-l urmeze.

Tocmai ajunseseră la marginea luminişului, când îl văzură cu toţii pe Casey stând în picioare în mijlocul acestuia, în spatele unui sac negru de plastic. Elicopterul decolase şi îl lăsase pe american singur în locul acela. De ce?

Dar pentru Ho lucrurile acestea nu mai contau de mult. Avea subiectul urii drept în faţa ochilor, râzându-şi de el. Cu glasul piţigăiat din cauza fricii, le strigă soldaţilor, veterani din Regimentul 213 nord-vietnamez, să pună mâna pe el. Când vietnamezii se puseră în mişcare, Casey se întoarse şi el cu spatele şi o luă la fugă spre sud.

Îndreptându-se spre baza sa, elicopterul mai ateriză o dată, lăsându-l pe Van la marginea unui alt luminiş, situat foarte aproape de cel în care rămăsese Casey. Din câţiva paşi, Van ajunse suficient de aproape pentru a-l vedea pe Ho făcându-le

semne soldaţilor săi să o ia pe urmele lui Casey. Lui i se părea că era ca şi cum ar fi trimis o grămadă de iepuri să vâneze tigrul. Aproape că îi păru rău pentru iepuri.

CAPITOLUL 17

Ho se opri în faţa sacului din plastic. Ştia ce era înăuntru. Dar trebuia să vadă cu ochii lui. Îi ordonă unuia dintre oamenii lui să îl desfacă şi să scoată cadavrul din el. Una era să vadă o mână tăiată aruncată în praf şi alta să vadă cadavrul fostului său aghiotant, cu amândouă mâinile tăiate de la încheietura pumnului, cu chipul ars şi mutilat. Izbucni în plâns, un plâns născut din disperare şi neputinţa de a-l prinde pe cel care făcuse toate astea. Erau sentimente cu totul noi pentru Ho.

— O să pun mâna pe el, spunea încontinuu printre lacrimi, ca şi cum aceste cuvinte ar fi constituit o mantră care îl apropia tot mai mult de cel pe care îl vânase, fără rezultat, de câteva ori.

— Chemaţi două companii de la bază! Nu luaţi la voi nimic altceva decât armele. O să mă duc după ticălos până în măruntaiele iadului dacă va fi nevoie, dar tot o să pun mâna pe el.

Oamenii îl priviră fără să înţeleagă ceva din bolboroselile lui şi expresia de buimăceală de pe chipurile lor fu înlocuită imediat de frică – o veche tradiţie în Extremul Orient: ceea ce nu înţelegi poate să-ţi facă rău. Ce diavol îl mâna pe comandantul lor? Ce spirit malefic pusese stăpânire pe el? Auziseră nişte poveşti ciudate de la cei care luptaseră sub comanda lui Ho cu puţin timp în urmă şi care duseseră vorba că avea o chestiune personală de rezolvat cu un sergent american, iar cel care adusese sacul cu cadavrul căpitanului Troung trebuia să fie chiar cel căutat.

Pe comandanţii de companie ai lui Ho nu-i deranja foarte mult faptul că ceruse ca două sute patruzeci de oameni să pornească în căutarea unuia singur. În ultimele două săptămâni, avuseseră parte de foarte puţină mişcare, pentru că se aflaseră într-o perioadă de repliere şi refacere. Prin urmare, ordinul lui Ho fu primit cu bucurie, constituind o întrerupere fericită a rutinei zilnice care începuse să-i calce pe nervi pe toţi. Cu atât mai mult o vânătoare era potrivită pentru nou-veniţi, care aveau ocazia să arate ce învăţaseră şi să simtă gustul sângelui, într-adevăr,

vânătoarea aceea se putea dovedi binevenită pentru moralul trupelor.

Primul semn că se putea să nu fie chiar atât de uşor cum crezuseră la început a fost un foc de armă care îi distruse faţa unui *bo-doi.* Dar era şi un indiciu, în acelaşi timp, că americanul nu putea să fie prea departe.

Casey îşi luă arma de la umăr, uitându-se la fuiorul subţire de fum care ieşea pe ţeavă. Chestia asta avea să le vâre nişte fiori de gheaţă pe şira spinării şi să le dea un indiciu în legătură cu faptul că nu era o joacă. Sacii de piele plini cu apă din jurul gâtului gâlgâiau înfundat la fiecare pas pe care îl făcea.

Casey o pornise la drum fără să aştepte replicile la focul său de armă. Strecurându-se cu capul înainte printre tufişurile şi copacii pitici, continuă să se îndrepte spre sud. În urma sa, îi auzea pe vietnamezi strigându-se unii pe alţii, semn ca se împrăştiaseră în lanţ de trăgători, dar, fiind lipsiţi de experienţă, trebuiau să ţină legătura unul cu altul, ca să nu se piardă. Nu se apropiau prea repede. Cel puţin, nu atât de repede pe cât se aşteptase Casey. Camaradul care murise cu faţa distrusă de un glonţ îi pusese pe gânduri probabil şi îi făcuse foarte prudenţi.

Casey continuă să fugă cât îl ţineau picioarele, până când reuşi să se depărteze de ei suficient de mult pentru a-şi permite să se oprească şi să le mai pregătească nişte mici surprize.

După aceasta, o porni mai departe, atent să lase nişte urme pe care şi un orb le-ar fi putut vedea.

Van rămase aproape de companiile nord-vietnameze, în spatele lor, având grijă să nu fie văzut. Trebuia să-şi calculeze foarte bine timpul. Se afla cam la o sută de metri în spatele lor când auzi un urlet de durere.

Ho era în urma unui trăgător de elită, pe care îl tot bătea la cap să se mişte mai repede, când acesta se îndoi brusc de mijloc: mai multe ţepuşe roşii, pline de sânge proaspăt, îi ieşiră acestuia prin spate. Nimerise într-un gard malaiez, capcană mortală, care se pregătea la faţa locului, dintr-o tulpină de bambus destul de groasă, pe care erau legate mai multe ţepuşe din metal. Când cineva atingea funia care ţinea tulpina în tensiune, nodul se desfăcea şi o elibera, lovind victima drept în pântece. Culmea ironiei, era o capcană preferată a trupelor Vietcongului. Ho îi chemă pe toţi comandanţii de companii la el.

— Gata cu joaca! Este aproape. Chiar şi eu pot să-i văd urmele pe care le-a lăsat special ca să le observăm şi să-l urmărim. Ceea ce şi vom face, pentru că la capătul lor se află el. Aţi observat că nu se îndreaptă spre graniţa cu Vietnamul de Sud, ci drept spre sud. În curând, o să ajungă pe ţărm şi acolo va trebui să se oprească, pentru că n-o să mai aibă unde să se ducă. Va trebui să dea piept cu noi. Iar noi vom pune mâna pe el. Pe toţi zeii străbunilor mei, *o să punem mâna pe el!*

Soarele trecuse de zenit şi umbrele începeau să devină din ce în ce mai lungi, dar urmărirea continua. Alţi trei vietnamezi căzură victime gloanţelor nemiloase ale lui Casey. Un alt vietnamez, care avusese impresia că îl localizase, nerăbdător să îl omoare, avansase prea mult faţă de camarazii lui care îl găsiră mai târziu atârnând cu capul în jos, cu beregata tăiată de la o ureche până la cealaltă. Fusese lăsat să i se scurgă sângele ca la porci.

Celor nou-veniţi în Regimentul 213 de sub comanda lui Ho vânătoarea asta începuse să nu le prea mai placă. Lucrurile nu se petreceau deloc aşa cum se aşteptau. Numai din rândurile lor muriseră oameni. Ho observă şi el în cele din urmă lipsa de chef a oamenilor săi şi tendinţa de a-şi încetini paşii în loc să-i grăbească. Dar asta nu putea să fie o piedică în calea satisfacerii obsesiei sale: trimise două gloanţe în cefele a doi dintre soldaţii care se nimeriră lângă el. Mesajul către ceilalţi fusese cât se putea de clar: duceţi-vă după american şi probabil o să muriţi, sau lăsaţi-o mai moale şi vă omor eu cu siguranţă. Şi alegerea era la fel de clară: ritmul înaintării crescu simţitor.

Phang aştepta cu oamenii lui în luminişul pe care i-l indicase Casey din elicopter. Nu avea de unde să ştie dacă planul funcţiona sau nu, dar avea încredere în capacitatea prietenului său alb de a reuşi extraordinarul. Van trebuia să sosească şi el cât de curând. Soarele ajunsese aproape deasupra celor mai înalţi copaci. Trebuiau să sosească şi ei cât de curând.

Când Ho şi regimentul său ajunseră la un pârâiaş, Van îşi dădu seama că era cazul să-şi vadă de drum. Nord-vietnamezii erau pe calea cea bună şi totul se desfăşura conform planului, exact şi la timp. Van coti spre vest, lăsând iepurii să continue să vâneze tigrul.

Casey se opri numai atât cât avu nevoie ca să se spele pe faţă cu apa rece a pârâiaşului. Uniforma de camuflaj i se lipise de piele, îngreunându-i mişcările, dar se consola cu gândul că nici

vietnamezii nu se descurcau mai bine. Trebuia să-şi continue goana, pentru ca duşmanul să obosească şi să înceapă să facă greşeli. Privi soarele şi îşi verifică ceasul; trebuia să se grăbească. Peste poteca pe care o urma el, dar şi prin tufişuri, întinse mai multe sârme, unele legate de grenade şi altele oarbe. Când primul *bo-doi* atinse un fir, explozia grenadei la care era ataşat îi zbură piciorul drept, schijele înfigându-se şi în braţul celui care venea imediat în spatele lui, spre fericirea lui, pentru că rana nu era prea gravă, dar trebuia să se prezinte de îndată la punctul sanitar ca să-i fie pansată. Camarazii îi lăsară pe amândoi acolo unde fuseseră răniţi, să se descurce fiecare cum putea. Ho nu era dispus să renunţe la nici un om valid.

Următorul vietnamez care atinse o sârmă scoase un urlet şi se trânti la pământ, înnebunit de groază. Dar nu se întâmplă nimic. Temându-se să facă cea mai mică mişcare, toţi cei care se aflaseră aproape de locul incidentului rămaseră nemişcaţi până când Ho scoase pistolul din toc. Neavând de ales, soldaţii se ridicară de la pământ şi, urmărind traseul sârmei, descoperiră că nu ducea nici unde. Ho începea să fie cu adevărat furios.

— Nenorocitul ăsta de ticălos îşi bate joc. De noi! Se joacă – cu noi, de parcă am fi nişte copii fără minte! strigă el, pe cale să se piardă cu firea. Sus! Haideţi, ridicaţi-vă şi daţi-i drumul! Vreau să mi-l găsiţi pe fiul de căţea, să-i mănânc ficaţii!

Soldaţii o rupseră la fugă în neştire. Următoarea sârmă atinsă declanşă o grenadă care nu reuşi decât să trântească la pământ vreo câţiva vietnamezi din viteazul Regiment 213. Când ajunseră la marginea unui alt luminiş, Ho îl zări pe Casey, care îi făcea semne cu mâna din partea opusă, chemându-l să vină după el. Ceea ce Ho făcu, fără să mai judece. Trecuse deja pragul lucidităţii şi al judecăţii limpezi; mintea îi era calată pe realizarea unui singur scop şi nimic altceva nu îl mai interesa. Îi împingea pe oamenii lui înainte, cu ochii închişi, la fel cum îl urmărea şi el pe *Qui than;* numai un demon ar fi putut reuşi să-l facă pe un om să-şi piardă minţile în asemenea măsură.

Ho şi oamenii lui continuară urmărirea, fiecare pentru motivele sale. Ho pentru a răspunde unei chemări lăuntrice mai puternice decât el şi oamenii lui pentru că erau mai îngroziţi de nebunia din ochii lui Ho decât de americanul pe urmele căruia se aflau. Yankeul i-ar fi putut omorî pe câţiva dintre ei, dar Ho cu siguranţă că i-ar fi ucis pe toţi, fără să clipească, dacă ar fi vrut acest lucru. Aveau şanse mai mari de supravieţuire dacă îl

urmăreau pe Casey. Şi poate că până la urmă, americanul cu cicatrice pe faţă reuşea să-l lichideze pe tovarăşul Ho... Cine putea şti?

Van se apropie de luminiş. Sosirea sa fu anunţată de iscoadele pe care Phang le postase de-a lungul lizierei luminişului. Restul oamenilor săi erau în picioare şi gata de acţiune. Cu răsuflarea întretăiată, Van îi spuse lui Phang:

— Este timpul. Aproape că au ajuns acolo. Dacă pornim acum, mai mult ca sigur vom reuşi.

Van era destul de obosit de cursa pe care o făcuse, dar nu acceptă sub nici o formă să rămână să se odihnească şi să îi prindă din urmă mai târziu. Asta întări admiraţia pe care Phang o avea pentru tânărul vietnamez. Era, de altfel, singurul din rasa lui pe care îl îndrăgise vreodată. Dintr-o pornire spontană de simpatie pentru Van, îl chemă pe unul dintre oamenii lui, care căra o husă de armă din pânză. Scoase din ea arma, unul dintre cele mai dragi lucruri pe care le avusese în viaţă, o puşcă cu alice de tipul Shotgun, de calibrul 12, marca Savage şi un sac de muniţie plin cu cartuşe pentru ea. Îi puse arma în mâini lui Van, spunându-i:

— Primeşte acest dar. Vei vedea că îţi va fi de folos în noaptea asta. Este a ta şi te rog să o păstrezi.

Van fu impresionat atât de gest, cât şi de dar. Se înclină adânc, în semn de profund respect faţă de Phang, care îl ajută să se ridice în picioare, spunându-i:

— Şi acum, fiule, avem o treabă de dus la capăt.

Phang trecu în faţă, ca să le arate drumul. Cunoştea potecile de prin partea locului aşa cum le cunoştea pe cele din jurul satului său. Iar oamenii săi în nici un caz nu ar fi încetinit ritmul. Înaintau şi ei spre sud, cu paşi repezi, aproape luând-o la fugă. Van îşi regăsise puterile şi ţinea pasul o dată cu ceilalţi, deşi din când în când îi trecea prin minte că ar fi fost posibil să-i crape inima de atâta efort.

Casey se apropiase deja foarte mult. Se ghemui în spatele unui buştean prăbuşit la pământ şi aşteptă. Era la câteva minute înaintea nord-vietnamezilor şi momentul de respira era binevenit. Îi dădea timpul necesar trupului său extenuat de efort pentru a-şi reveni, pentru ca inima să înceapă să pompeze sângele într-un ritm normal şi pentru ca tremurai din picioare să-i dispară. Aşteptă.

Îi auzea apropiindu-se prin tufişuri. Vârî un încărcător plin în

puşca-mitralieră, îşi puse ultimele două grenade la îndemână şi îşi aruncă privirea cu prudenţă peste buştean. Primii vietnamezi erau pe cale să pătrundă în luminiş. În ciuda insistenţelor permanente ale lui Ho, oamenii lui se mişcau în continuare mai încet decât ar fi trebuit. Ho nu-şi mai permisese să-i oprească pentru un nou exemplu. Pe de altă parte, se aştepta ca oamenii lui să-l încolţească în orice clipă pe Casey şi nu vroia să se piardă în detalii de importanţă secundară.

La început cinci, pe urmă zece, apoi douăzeci ieşiră în mijlocul luminişului, înaintând într-o linie şerpuită. Casey scoase siguranţele grenadelor, respiră adânc, eliberă pârghiile de siguranţă şi numără până la trei, după care le aruncă peste buştean, cu boltă, fără să se uite unde. Două explozii şi strigătele de *Bac şi* – să vină brancardierii – sparseră liniştea. Casey se întoarse cu faţă la buştean, îşi fixă puşca-mitralieră pe el şi începu să secere soldaţii nord-vietnamezi debusolaţi de succesiunea rapidă a evenimentelor. Veteranii însă nu se lăsară luaţi prin surprindere şi gloanţele începură să se înfigă în buşteanul în spatele căruia Casey îşi vedea de treabă, ca şi când ar fi fost la exerciţii, atâta doar că pe faţă i se lipiră aşchii smulse din lemn de impactul cu tirul inamicului. Soldaţii comunişti păreau să se fi enervat puţin, îşi spuse Casey, ascunzându-se din nou în spatele buşteanului, făcând abstracţie de gloanţele care începeau să fie trimise cu o precizie destul de bună în direcţia sa. De două ori se întâmplă chiar ca acestea să treacă foarte aproape de urechile sale, făcând un zgomot ca de bătut din palme.

Din acest moment, trebuia să se orienteze după semnele pe care le făcuse mai devreme împreună cu Van. Ajunse la un mango uriaş, a cărui coajă era zgâriată într-un loc, aproape de un mic iaz. De aici mai departe ştia exact unde se afla şi încotro trebuia să se ducă.

Soarele aproape apusese şi moartea aştepta în întunericul care avea să cadă curând. O rupse din nou la fugă cât îl ţineau picioarele. Era imposibil ca Ho să nu-i găsească urmele. În mod sigur, avea să vină după el.

Phang îşi scoase capul din spatele copacului după care se ascunsese şi îi spuse lui Van, care venise lângă el:

— Focuri de armă, auzi? Nu prea departe!

Van încercă să distingă ceva, dar nu auzi altceva decât zgomotele nopţii, ale vântului care începuse să adie uşor şi ale

sălbăticiunilor care se pregăteau să se ascundă în culcuşurile lor.

Phang zâmbi cu superioritate. Simţurile sale erau cu mult mai ascuţite decât ale unuia crescut la oraş.

— Crede-mă, tinere Van! Se aud focuri de armă şi asta înseamnă că americanul îşi vede de drum mai departe. Cred că până acum a şi ajuns unde trebuie. Haide! Trebuie să ne grăbim şi noi!

CAPITOLUL 18

Mlaştina sărată aştepta în lumina lunii, cu apele ei negre ca iadul, care ar fi putut înghiţi sufletul oricui ar fi fost atât de imprudent să-şi bage picioarele în ea. Bulele de gaz de baltă se spărgeau la suprafaţă, adăugându-se mirosului greu de vegetaţie putredă şi apă stătută. Din loc în loc, creşteau petice de trestie, cu tulpinile apropiate unele de altele, ca şi cum fiecare ar fi avut nevoie de ajutorul celorlalte pentru a se ţine dreaptă. Deasupra apelor liniştite se înălţau umbre încă şi mai întunecate, crengile se întindeau de la un copac la altul, iedera sălbatică împodobindu-le şi legănându-se încolo şi încoace în briza nopţii care sufla dinspre uscat. De la depărtare, păreau să fie nişte corpuri uriaşe contorsionate, care nu aveau nevoie decât de un suflu de viaţă pentru a se putea ridica pe propriile rădăcini şi a umbla.

Casey începuse să străbată cărările de ape. Îşi scosese bluza uniformei şi o lăsase să plutească asemenea unui smoc de iarbă şi pământ pe suprafaţa apei. De gât îi atârnau cele două burdufuri din piele de capră pline cu apă de băut. Peste umăr îşi petrecuse cureaua puştii-mitralieră. După centură îşi îndesase mai multe încărcătoare pline. Avea la el tot ceea ce-ar fi putut să-i trebuiască. Iar acela era locul pe care îl alesese. Aici trebuia să-l aştepte pe Ho să vină să-l caute. De undeva, din spatele său, veneau sunetele care îl avertizau că soldaţii comunişti se apropiau, căutându-l. Mintea îi jucă o festă, trimiţându-l într-un alt timp din trecut, când lupta în Legiunea Străină şi se mai folosise de mlaştini asemănătoare celei în care se afla şi acum. Atunci se afundase în mlaştină numai pentru a scăpa de urmăritori; de data asta însă, vroia să-i atragă în mlaştină pentru a-i prinde.

Tot din spate se auzi un strigăt al cărui ton părea să trădeze faptul că fusese făcută o descoperire. Era semnalul pe care îl aştepta: îi luaseră din nou urma. Soldaţii comunişti, destul de curajoşi, de altfel, nu dădeau nici un pic dovadă că ar fi fost profesionişti şi nici măcar că ar fi ţinut la vieţile lor. Totul se

făcea cu cât mai mult zgomot şi eventual în gura mare, atunci când era posibil. Nu mai dura mult până când aveau să ajungă şi în locul în care îşi aruncase bluza uniformei. Urmăritorii săi ştiau că era singur şi lucrul acesta le dădea mai multă încredere în ei înşişi. Pe el, în schimb, nu îl afecta nici un pic această situaţie pe care, de altfel, singur o crease. Apele întunecate şi noaptea neagră ca smoala erau mai mult decât suficiente pentru a compensa pierderea aliaţilor. Ba nu! Ele *erau* aliaţii săi, armata sa. Nu avea cum să fie singur în noaptea aceea. Îi veneau şi alţii în ajutor.

Ho şi oamenii lui n-aveau decât să intre pe teritoriul lui, acolo unde îi momise toată ziua, cu preţul unui efort extraordinar de mare. El era pregătit să-i primească. O dată început jocul, Phang şi Van aveau să intre şi ei în acţiune, aşa cum fusese stabilit. Prinşi în capcana mlaştinii, sub focul încrucişat al lui Casey, Phang şi Van, plus al cambodgienilor care formau armata personală a lui Phang, nord-vietnamezii nu aveau chiar nici o şansă de scăpare. Orele de dinaintea revărsatului zorilor aveau să fie încărcate de moarte. Aplecându-se, îşi înmuie mâinile în apa care îi ajungea până la coapse, apoi se îndoi şi mai mult şi luă de pe fundul apei doi pumni de nămol lipicios şi împuţit. Şi-l întinse pe piele şi pe pantalonii de camuflaj, astfel încât nici de la trei paşi nu ar fi fost vizibil. Înaintă apoi şi mai mult în mlaştină, poticnindu-se în nămolul de pe fund, care ameninţa să-i tragă bocancii din picioare. Ei bine, dacă mlaştina îl vroia, n-avea decât să se aleagă cu ceea ce îşi dorea. Îşi desfăcu şireturile şi lăsă bocancii să se scufunde. Oricum, îi era cu mult mai uşor să se mişte desculţ.

Apa nu era prea înaltă, dar, o dată cu fluxul, nivelul ei avea să crească cel puţin până la talie. Casey ştia că trebuia să mai vină ceva o dată cu fluxul, ceva atât de respingător, încât mai ezita încă dacă să-şi continue planul până la capăt sau să renunţe cât mai avea încă timp.

Ho îl avea alături pe tânărul maior Xuyen, comandantul Regimentului 213, care nu avea nici o idee de ce era colonelul atât de înnebunit să pună mâna pe omul pe care îl urmăreau prin mlaştină, dar nici nu era treaba lui să pună întrebări. Treaba lui – singura, de altfel – era să se supună ordinelor. Două companii ale regimentului său se aflau în momentul acela la marginea mlaştinii, aşteptându-i ordinele pentru a se aventura mai

departe. Nici lui şi nici oamenilor lui nu le plăceau ce aveau în faţa ochilor. Nu mai luptaseră niciodată în terenuri mlăştinoase, pentru că nu măi fuseseră obligaţi. Prin definiţie, aceste locuri erau cu totul neospitaliere şi periculoase, mai ales când se punea problema desfăşurării unor operaţiuni militare. Până şi bandiţii locali le evitau, preferând orice alt loc.

Pe de altă parte însă, inamicul era unul singur şi el avea la dispoziţie două companii, bine echipate şi instruite, gata să-şi facă datoria. Iar din momentul în care se vor apropia de pradă, lucrurile ar fi fost şi mai simple. Câte un om din fiecare pluton avea un pistol de semnalizare, ale cărui paraşute luminoase puteau face ziuă chiar şi în cea mai întunecată noapte, pentru câteva momente.

— Sunteţi gata să daţi ordinul, tovarăşe colonel?

Ho ardea de nerăbdare să pornească în căutarea prăzii sale prin mlaştină. Omul acela îi bântuise fiecare clipă a vieţii din momentul în care dăduse ochii cu el prima dată. Iar situaţia asta trebuia să înceteze o dată pentru totdeauna în noaptea aceea, chiar dacă ar fi trebuit să sacrifice vieţile a două companii pentru asta. Erau anumite chestiuni care treceau dincolo de orice limită, chiar şi de loialitatea de partid. Iar ceea ce trăise el în ultima vreme era chiar de acest gen: era o problemă de linişte sufletească şi trebuia lămurită cât de curând. Durase deja cu mult mai mult decât ar fi putut un om obişnuit să suporte.

— Da! Transmite ordinul! Dacă îl ucid, să-mi fie adus cadavrul. Trebuie să-l văd cu ochii mei. Ţi-a intrat bine în urechi chestia asta?

— *Toi hieu bien!*

Dar, de fapt, maiorul nu înţelesese nimic; îşi făcu datoria şi transmise ordinul colonelului comandanţilor de companie, de la care acestea ajunseră la comandanţii de plutoane şi de grupe. Purtătorii de lanterne le aprinseră. Pe o lungime de mai mult de jumătate de kilometru, în jurul mlaştinii, razele de lumină începură să destrame întunericul.

— *Tien na trounc!*

La acest ordin, cele două companii pătrunseră în apa puţin adâncă, dar atât de înşelătoare. Ho îi urmă, avându-i alături pe maior şi garda sa personală. Ştia care erau pericolele la care îşi expunea oamenii şi că cel pe care îl urmăreau era, într-un fel, un supraom. Îl văzuse cum se comporta în faţa morţii. La început, se gândise că exagerase aducând două companii de câte o sută

douăzeci de oameni. Acum, i se părea că poate nu ar fi fost atât de rău să aducă mai mulţi. Cu armele în cumpănire, soldaţii înaintau, încercând pe cât posibil să rămână în lanţ, ceea ce era din ce în ce mai complicat, pe măsură ce se afundau tot mai mult în mlaştină. Numai razele lanternelor dădeau mişcărilor lor o oarecare coeziune. Fără acestea, s-ar fi rătăcit de mult unii de alţii şi nici unul dintre ei nu ar fi mai ştiut unde se afla.

Casey găsi poteca bătătorită de animale pe care o căuta. Era la numai cinci centimetri deasupra apei şi suficient de lată cât să poată păşi o căprioară. Încet, călcând cu grijă, înainta pas cu pas, făcând abstracţie de mulţimea de insecte care pluteau deasupra, aproape fără zgomot, creând un decor de coşmar. Când zărise, în spatele lui, prima strălucire a lanternelor, zâmbi şi îşi şopti încetişor:

— Haideţi, îndrăzneţi, intraţi! Apa este excelentă!

Îi trebui un sfert de oră ca să descopere locul pe care îl căuta. Era un tăpşan, ridicat cu un metru şi jumătate faţă de oglinda apei, pe care crescuse un copac cu tulpina groasă, înalt de trei metri. Acolo vroia să se caţere ca să urmărească spectacolul. Privindu-şi ceasul, observă că mai trebuia să aştepte circa o oră. Soldaţilor nord-vietnamezi le trebuia cam tot atât ca să ajungă acolo unde se afla el, deci era numai bine. Întotdeauna fusese foarte priceput când era vorba de punerea în practică a unui plan. Iar dacă apucau să ajungă acolo, nimic din lume nu i-ar fi mai putut scăpa. După cum se prezentau lucrurile, planul său nu putea să mai întâmpine vreo greutate, îşi luă cele două burdufuri cu apă din jurul gâtului şi le aruncă după o cracă. Verifică arma, vârî un cartuş pe ţeavă şi se puse pe aşteptat.

Mica insulă pe care îşi găsise refugiul se afla deasupra aburului ce se ridica din apă, dar, forţându-şi privirea, observă că apa ajunsese aproape la nivelul potecii pe care venise. Nu mai dura mult până când mlaştina avea să o înghită.

Sudoarea curgea în valuri pe chipul lui Ho. Avea respiraţia. Grea şi plămânii îl dureau îngrozitor la fiecare mişcare, dar trebuia să ţină pasul cu maiorul Xuyen şi cu oamenii lui. Îşi simţea picioarele grele, ca şi cum ar fi fost încălţat cu bocanci din beton, din cauză că la fiecare pas picioarele i se afundau într-o jumătate de metru de noroi, din care trebuia apoi să şi le scoată. Maiorul Xuyen păstra permanent legătura prin radio cu

comandanţii plutoanelor de pe flancuri. Deocamdată, nimeni nu văzuse nimic. Nimic, în afara mlaştinii şi a noroiului. În anumite locuri, apa ajungea până la coapse. După un sfert de oră de mers istovitor, cineva strigă că găsise o bluză de uniformă, care nu putea să fie decât a americanului. Era un semn foarte bun. Însemna că se aflau pe calea cea bună.

Casey simţea în nări mirosul sărat al mării care rămânea nevăzută, dar începea să se facă simţită. O dată cu accelerarea fluxului şi vântul se făcea simţit mai bine. Era şi timpul. Poteca pe care venise el nu se mai vedea de sub ape. Razele lanternelor nord-vietnamezilor erau din ce în ce mai aproape de el, luminând fâşii de mlaştină. Dacă socotelile sale erau corecte, nivelul apei trebuia să le ajungă deja până la coapse. Luă burdufurile din piele de pe craca peste care le aruncase şi le scoase dopurile, apoi începu să le deşerte în apă. Un lichid de culoare închisă începu să se scurgă în apa tulbure a mlaştinii. Sângele negru, gros, de bivol de apă, se amesteca încetul cu încetul, dus de curent. Peştii simţiră primii mirosul sângelui şi se apropiară de locul în care se afla Casey. Când peştii mai mari nu găsiră nimic interesant în locul acela, îi înghiţiră pe cei mai mici.

Dinspre mare, începuseră însă să se întrezărească nişte forme întunecate, care se apropiau şerpuind. Alunecând tăcute peste smocurile de iarbă suficient de înalte pentru a mai ajunge la suprafaţa apei, al cărei nivel creştea constant, se apropiau încet, ca nişte corăbii de piraţi, neştiute, aproape nevăzute şi în mod sigur nesimţite de către nord-vietnamezii care se apropiau şi ei tot mai mult din direcţie opusă. Când prima formă simţi sângele, se întoarse în direcţia din care îl simţise apropiindu-se, urmată de celelalte, care veneau câte două sau câte trei. După aceea, începură să vină tot mai multe, câte zece deodată, grăbindu-se, pentru a nu pierde festinul.

Maiorului Xuyen nu-i plăcea deloc modul în care decurgeau căutările. În plus, în cursul ultimei jumătăţi de oră, nivelul apei continuase să crească în mod constant, astfel încât de jur-împrejur nu se mai zărea nici o porţiune de teren uscat. Lui, oamenilor săi şi lui Ho le trebuiau câteva minute ca să reuşească să străbată un metru. Tot timpul câte un om nimerea în câte o gaură, de unde trebuia scos de către camarazi. După urmele de pe trunchiurile copacilor, îşi dădea seama că nivelul apei nu

trecuse de talie, dar aceasta nu era o observaţie suficient de confortabilă pentru situaţia în care se găseau. Era infanterist, soldat de uscat, nu marinar şi nici măcar pescar amator.

De mai multe ori îl privise pe colonel, stând în cumpănă să-l întrebe sau nu dacă nu ar fi fost mai bine să renunţe pe moment la urmărire, cel puţin până la ivirea zorilor. Dar expresia întipărită pe chipul lui Ho şi strălucirea febrilă din ochii lui îl făcură să se răzgândească. Era mai bine să-şi vadă de drum. Îl prefera de mii de ori pe duşmanul neştiut din mlaştină decât răzbunarea colonelului dement, care pe deasupra mai avea şi dreptul discreţionar de viaţă şi de moarte asupra lui şi a tuturor oamenilor săi.

Casey se strădui să vadă printr-un strat subţire de abur care plutea la câţiva centimetri deasupra apei. Avusese sentimentul că trecuse ceva pe lângă copacul său. Apa se undui, ca în siajul bărcilor şi apoi unduirea dispăru complet. În mai puţin de un minut, întâmplarea se repetă, apoi o unduire mai mare întâlni insula sa de uscat.

Dinspre stânga, Casey văzu apropiindu-se o rază de lumină, apoi un fascicul de lanternă mătură crengile copacului sub care stătea. Mai multe alte lumini se apropiaseră între timp şi putea să audă glasurile nord-vietnamezilor care vorbeau în şoaptă unii cu alţii, încercând să se orienteze, să nu se rătăcească unii de alţii, dar mai ales înjurând apa împuţită în care intraseră până la brâu şi noroiul care nu îi lăsa să se mişte mai repede. Rabată patul puştii-mitraliere, coborî pârghia de siguranţă şi apoi şi-o atârnă la loc peste umăr. Apa începuse să clocotească în jurul refugiului său, învolburată de bestiile care o mestecau, atrase de gustul de sânge, dornice de carnea care ar fi trebuit să se afle undeva pe aproape. Iar Casey era hotărât să le dea ceea ce vroiau. Cele mai apropiate lumini se aflau la mai puţin de douăzeci de metri de el. Sprijinindu-şi braţul pe o cracă mai groasă, ca să poată ochi în voie, începu să apese trăgaciul încetul cu încetul.

Lătratul rapid al puştii-mitraliere sfâşie liniştea nopţii cu o violenţă nebănuită, care prevestea parcă măcelul oribil care avea să urmeze. Lanterna cea mai apropiată de el se stinse, cele trei gloanţe de 9 milimetri pe care le trăsese sfâşiindu-i pieptul soldatului care o ţinuse. Casey făcu şi o mişcare laterală de secerare, reuşind să mai nimerească încă doi nord-vietnamezi,

pe care nu îi omorî, ci doar îi răni. Restul soldaţilor celor două companii se lăsară în apă până la nas, încercând ca astfel să se adăpostească de inamicul care îi secera din întuneric. Îşi ţineau numai armele deasupra apei, încercând să-şi dea seama de unde veniseră focurile de armă.

Un sergent tânăr avu senzaţia că văzuse ceva prin ceaţă. Parcă ar fi fost un copac uscat, între crengile căruia se afla o formă nedefinită. Se ridică din apă, îşi puse pistolul-mitralieră AK-47 la umăr şi ochi. I se păru că avea la dispoziţie tot timpul din lume şi ochi pe îndelete, apăsând trăgaciul puţin câte puţin, cum fusese învăţat, pentru ca nimic din acurateţea ochirii să nu se piardă prin declanşarea mecanismului de dare a focului. Din clipă în clipă, glonţul care putea să pună capăt tuturor suferinţelor lui şi ale camarazilor, din acea noapte cu adevărat de groază, avea să părăsească ţeava armei, înfigându-se în capul mogâldeţei pe care o zărea tot mai clar între crengile dezbrăcate de frunze ale copacului singuratic. Îşi luă degetul de pe trăgaci, simţindu-şi piciorul apucat şi tras cu o putere extraordinară. Încercă să strige după ajutor, dar o forţă nemaipomenită îl scufundă în apă şi îl trase prin mâlul de pe fund, care îi umplu gura. Apoi, monstrul care îl atacase se răsuci de câteva ori, fără să dea drumul piciorului, până când reuşi să i-l smulgă din şold. Ultima imagine pe care o înregistră creierul său, înainte ca noaptea eternă să se aştearnă peste el, fu aceea a unui pântec mare, lat, alb şi solzos. Sângele său, împrăştiat în apă, nu făcu decât să atragă moartea asupra camarazilor săi. Nord-vietnamezul care se afla în stânga sergentului rămăsese fără grai văzându-l pe camaradul său dispărând brusc în apă şi, când încercă să strige după ajutor, simţi că nu mai avea glas. Creierul dădea comanda, dar gâtul, corzile vocale refuzau să execute. Când văzu şi apa învolburându-se în locul unde dispăruse sergentul, înţelese că iadul era gata să-şi deschidă gura ca să-i înghită. Când dădu să încerce încă o dată să ţipe, apa prinse contur, căpătă forma unor fălci uriaşe, care se deschiseră drept în faţa ochilor lui, lăsând să se vadă nişte colţi imenşi, aşezaţi pe mai multe rânduri. Iadul căpătase formă. Nu făcu nici o mişcare şi probabil că în clipa în care fălcile uriaşe se închiseră, apucându-i capul şi o bună bucată din umeri, soldatul nord-vietnamez era deja mort din cauza şocului. Şi trupul său fu atras spre fundul noroios al apei, apoi, după ce partea muşcată se desprinse, trupul său se ridică la suprafaţă, lăsând să i se vadă cutia toracică deschisă, cu

plămânii şi inima plutind alături de corpul despre care cu greu s-ar fi putut crede că numai cu câteva secunde în urmă aparţinuse unei fiinţe umane.

Phang făcuse exact aşa cum îi spusese Casey. Aşteptase până când nord-vietnamezii se afundară suficient în mlaştină, apoi îşi desfăşură oamenii de-a lungul conturului acesteia, dar fără să intre în apă. În nici un caz nu trebuiau să facă aşa ceva. Treaba lor era să aştepte. Dacă lucrurile mergeau aşa cum bănuiau Casey, Phang şi Van, cea mai mare parte a măcelului avea să se petreacă în mlaştină.

Van se ţinea aproape de Phang. Era neobişnuit de tăcut, agitaţia sa obişnuită şi volubilitatea dispărând cu totul. Chiar dacă oamenii din mlaştină erau duşmanii săi, aparţineau totuşi aceleiaşi rase. Şi nu putea deloc să privească cu seninătate ceea ce avea să se abată asupra lor. Phang, la rândul său, era şi el tăcut, gândindu-se la altceva. Ştia ce gândea şi simţea Van. Mai mult ca sigur şi el ar fi gândit şi simţit la fel dacă ar fi fost vorba despre oameni din tribul său.

La un moment dat, începură să audă strigăte dinspre mlaştină. Disperaţi să-şi salveze vieţile, soldaţii nord-vietnamezi trăgeau la întâmplare cu armele, ca şi cum lucrul acesta ar fi putut să-i scape de la moarte. Cei mai norocoşi se treziră omorâţi de gloanţele camarazilor lor înainte să fie apucaţi de fălcile ucigaşe.

Căţărat în copacul său, Casey se cutremura de ceea ce se petrecea chiar sub ochii lui. Văzuse o mie de feţe ale morţii, dar nimic nu se putea compara cu ce se întâmpla în acel moment. Una dintre creaturi se ridică cu labele din faţă pe dâmbul pe care se afla copacul său şi îl privi cu ochi sticloşi, galbeni, cu pleoape duble. Îşi ridică apoi capul, îşi deschise fălcile şi scoase un zgomot pe care Casey nici n-ar fi putut să-l asemene cu ceea ce mai auzise, cerându-i parcă hrană. Americanul ştia că crocodilii de apă sărată atingeau lungimi de până la cincisprezece metri, cântărind peste o tonă. În clipa aceea, avea în faţa ochilor şi putea să studieze în voie un exemplar foarte reuşit, de altfel, de-a dreptul uriaş, mai îngrozitor decât cel mai teribil coşmar din viaţa lui. Şi nu era singurul – împreună cu el, câteva sute invadaseră apele mlaştinii o dată cu venirea fluxului. Toţi – lihniţi de foame şi stârniţi de sângele pe care îl simţeau în apă.

Nord-vietnamezii erau cuprinşi de o panică oarbă. Cei care aveau pistoalele de semnalizare trăgeau proiectil după proiectil, sperând în van ca astfel să lumineze noaptea, oferindu-şi şansa

de a lupta cu monştrii care îi atacaseră, smulgându-le braţele şi picioarele. Cei mai mulţi se opreau, de regulă, după primele paraşute luminoase, pentru că vederea apei înroşite de sângele şi resturile corpurilor camarazilor ucişi, printre care se bălăceau ei şi creaturile apocaliptice, practic le paraliza orice voinţă şi putere. Crocodilii uriaşi nu se mulţumeau să ucidă numai cât le trebuia pentru a-şi astâmpăra foamea. Sângele care se scursese din belşug în apă îi aţâţase şi îi făcea să ucidă om după om, cuprinşi de o frenezie a vânătorii. Focurile de armă şi grenadele aruncate de către nord-vietnamezii care reuşiseră să scape de teroare şi să încerce să lupte pentru vieţile lor nu păreau să le pricinuiască vreun rău. De fapt, nu dădeau nici un semn că ar fi sesizat altceva în afară de corpurile omeneşti care se mai mişcau încă în apă. Venind încontinuu, valuri-valuri, atraşi de sângele care se răspândise în apă până cine ştie unde, crocodilii se urcau unii pe alţii, înnebuniţi şi ei să ajungă la carnea vie. Fălcile uriaşe se deschideau deasupra apei când animalele încercau să mestece şi să înghită bucăţi mari din corpurile nenorociţilor.

Din toate părţile nu se auzeau decât urlete de groază şi clefăitul fălcilor enorme în apă. Unele după altele, lanternele se stinseră când oamenii care le ţinuseră în mâini dispăreau sub apă, traşi în imperiul lor de către crocodilii însetaţi de sânge. Când ultima dintre ele se stinse, soldaţii care avuseseră norocul să supravieţuiască rămaseră complet în întuneric. Fără să se poată orienta, cea mai mare parte dintre ei nu făcură decât să se afunde şi mai rău în mlaştina ucigaşă. Câţiva încercară să se caţere pe rădăcinile netede ca sticla ale mangrovelor, dar cădeau înapoi în apă, cu picioarele retezate de colţii mai tăioşi ca diamantele.

Oamenii lui Phang ascultau urletele muribunzilor cu un amalgam de sentimente confuze, nelămurite. Sentimente de satisfacţie că duşmanul lor de moarte era distrus într-un mod la fel de crud cum le distrusese şi el familiile şi prietenii, dar şi sentimente de repulsie faţă de modul acela sadic de a aduce moartea. Războiul era într-adevăr război, dar să-ţi vezi inamicul mâncat de viu de nişte reptile dezgustătoare este peste puterea de acceptare chiar şi a unor fiinţe foarte puţin sofisticate cum erau luptătorii din tribul lui Phang. Van nu spunea nimic, dar pe obrajii lui tineri şi frumoşi, ca de fată, se prelingeau două şiruri de lacrimi, dovadă a durerii pe care o suporta în tăcere.

Phang se întreba cum se simţea prietenul lui cu pielea albă,

care se afla chiar în mijlocul măcelului.

Casey stătea nemişcat în copacul lui, îngrozit şi pe jumătate şocat de ceea ce se petrecea sub ochii lui. Reptilele uriaşe se căţărau unele peste altele, înghesuindu-se, smulgându-şi unele altora bucăţile de trupuri omeneşti, bătându-se între ele pentru câte o victimă în viaţă încă, pentru plăcerea de a-şi implânta colţii în carnea vie şi plină de sânge. Plescăitul şi trosnetele fălcilor sutelor de crocodili dezlănţuiţi într-un festin macabru, resturile de trupuri omeneşti care pluteau pe apa roşie, toate astea îl puseseră serios pe gânduri pe Casey, înţepenit de groază la gândul că el singur deschisese porţile iadului, dezlănţuind poate, împotriva semenilor săi cel mai monstruos mod de a muri.

CAPITOLUL 19

Colonelul Ho urla cuprins de o groază imensă văzând reptilele roind în apă în jurul său. Unul dintre crocodili se apropia, cu fălcile larg deschise, amenințător, spre el. Scoase pistolul şi trase trei focuri în gura monstrului. Gloanţele Tokarev-ului său îl răniră pe animal, însă fără să-l poată opri; continua să se apropie. Xuyen încercă să se întoarcă şi să o ia la fugă înapoi, spre uscat, dar picioarele i se înfipseseră atât de adânc în mâl şi frica îl paralizase, încât nu reuşi să se mişte suficient de rapid. Ho, care se afla aproape de el, mai agil, i se aşeză în spate, interpunându-l între el şi crocodilul care se apropia implacabil. Xuyen îşi întinse braţele spre Ho, implorându-i tăcut ajutorul, cu ochii plini de groază, dar colonelul nu avea pentru el decât un glonţ pe care i-l trase drept între ochi, împinse cadavrul înainte, după care se întoarse şi începu lupta cu apa şi cu mâlul de pe fund. Crocodilul se mulţumi cu trupul lui Xuyen, îl prinse cu fălcile sale puternice şi dispăru cu el în adânc. Un sacrificiu destul de mic din partea lui Xuyen pentru şeful său, se gândi Ho.

Colonelul se dădu bătut şi încetă să lupte cu apa şi cu mâlul. Se lăsă pe burtă şi începu să lovească apa cu braţele, reuşind pe jumătate înot, pe jumătate târându-se, să avanseze mai repede spre mal. Strigătele agonizante ale oamenilor săi începuseră să se stingă.

Ho nimeri de câteva ori peste cadavrele care pluteau pe apă, în graba de a se salva de fălcile ucigaşe. Nici unul dintre ele nu mai era întreg. Unele erau sfâşiate în două, altele nu mai aveau capete, braţe sau picioare. Zbieră la un soldat care, stând vertical în apă, cu torsul deasupra, îi bara drumul. Soldatul nu-i răspunse şi nu se mişcă. Ho îl împinse de umeri în jos şi jumătatea de tors dispăru sub apă cu capul în jos. Fusese tăiat în două şi aerul care rămăsese în cutia toracică îl ţinuse deasupra apei.

Mânat de groază, privind din când în când în urmă, Ho înainta destul de repede. Orice tresărire a apei sau umbră care aluneca pe suprafaţa ei îi făceau inima să bată nebuneşte, la pragul

colapsului.

Pe măsură ce se depărta de locul masacrului, mai mulţi supravieţuitori singuratici începură să i se alăture. Recunoscusem în el un ofiţer şi aşteptau ca cineva, oricine, să le spună ce să facă pentru a scăpa. Se depărta de ei, precaut, temându-se că zgomotul produs de mai multe corpuri în apă i-ar fi putut atrage pe crocodili. Ho îşi continuă, aşadar, singur drumul, îndreptându-se tot timpul spre dreapta sa. Întinse mâna să împingă un trunchi de copac care plutea blocându-i drumul, dar nu apucă să-l atingă şi acesta se întoarse spre el, deschizându-şi larg fălcile şi lăsând să i se vadă gura plină de sânge. Ho nu reuşi nici măcar să urle. Îşi pierdu complet controlul şi vezica începu să i se golească de urina caldă care se prelingea pe lângă cracul pantalonului, dar el nici măcar nu-şi dădu seama. Îşi găsi însă rezerve de putere pe care nu le bănuia. Apucându-se cu mâinile de trunchiul celui mai apropiat copac de lângă el, se ridică din apă cu o asemenea viteză, că nici lui nu-i veni să creadă. Se căţără apoi pe trunchiul mangrovei, oprindu-se numai când nu mai avu încotro să urce. Norocul lui era că nu nimerise peste un crocodil matur, ci peste un pui, cam pe jumătate din dimensiunile exemplarelor care devoraseră cele două companii ale Regimentului 213.

Nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el, Ho îşi spuse că în nici un caz nu şi-ar fi părăsit refugiul până la ivirea zorilor. Ceilalţi n-aveau decât să facă ce le trecea prin minte. Important era ca el, *colonelul Ho,* să se salveze. În privinţa supravieţuitorilor, nici nu avea de ce să-şi facă probleme, pentru că numărul acestora era aproape nesemnificativ; din două sute patruzeci de oameni cât număraseră cele două companii, numai cincisprezece reuşiseră să ajungă la uscat.

Mijindu-şi ochii, Phang încercă să distingă ceva prin ceaţa care se ridica în spatele primului zid de vegetaţie care marca începutul mlaştinii. Oamenii lui se priveau unii pe ceilalţi, ascultând zgomotele agonizante ale duşmanilor lor muribunzi. Cei mai mulţi rosteau în gând incantaţii de alungare a spiritelor rele sau ţinându-şi amuletele aducătoare de noroc la buze, ca să se apere de spiritele celor care mureau la câteva sute de metri de ei. Bărbaţii din tribul Kamserai nu erau genul de oameni miloşi sau habotnici, dar felul în care îşi găsiseră oamenii aceia moartea avea ceva necurat în el.

Phang avea aceleaşi sentimente ca şi camarazii lui. Îşi ţinea amuleta strâns între degete; fusese pregătită de către un foarte puternic şaman, din lucruri secrete, care aveau menirea să-l protejeze pe purtător de rele şi să ţină spiritele malefice departe de el. Phang, spre deosebire de oamenii lui, ştia să scrie şi să citească. Fusese chiar şi în oraşe mari, cum erau Saigon şi Phnom Penh. Auzise de penicilină şi de televiziune. Nu era un sălbatic neştiutor. La fel ca majoritatea populaţiei tribale, crescuse într-un spirit animist şi nu-i era teamă de nici un lucru pe care putea să-l vadă şi să-l atingă, dar, indiferent cu câte cuceriri ale minţii omeneşti venise în contact în călătoriile sale, credea încă în spiritele celor morţi, care se puteau întoarce pentru a le face bine sau rău celor vii. Nu vedea nici o contradicţie în toate astea. Oare catolicii nu erau la fel? Nu credeau ei că zeul lor nevăzut putea să-i atingă, aducând binele sau nenorocirea pe capul lor?

Van fu primul care îi auzi venind; le auzi plânsul cu sughiţuri şi clefăitul paşilor în mâlul de pe fundul apei. Aproape că i se făcuse scârbă de el pentru ceea ce trebuia să facă. Oamenii aceia trecuseră printr-o noapte de coşmar, cum nici o minte de fiinţă omenească nu ar fi fost în stare să bănuie – sau poate numai o minte bolnavă. Van coborî piedica pistolului său mitralieră. Trebuia să-şi facă datoria până la capăt…

Nu avea voie să deschidă focul înainte să se asigure că toţi nord-vietnamezii se adunau grămadă şi înainte să îi localizeze cu precizie.

Unul după altul, soldaţii comunişti nord-vietnamezi începură să urce pe uscat, ieşind din apele întunecate, ucigaşe. Nu se ajutau unul pe altul. Fiecare era mânat de propriul instinct de supravieţuire. Văzându-se ajunşi în siguranţă, îşi dădură drumul să cadă pe iarbă, recăpătându-şi suflul şi încercând să-şi liniştească tremurul care le zguduia încă trupurile la limita rezistenţei.

Phang mai aşteptă câteva minute, până când un *chung uy* din Regimentul 213 se ridică în picioare şi începu să privească de jur-împrejur. Îl văzu pe locotenentul din regimentul nord-vietnamez rămânând cu ochii fixaţi în ochii lui Van, care se afla la mai puţin de zece metri de el. Locotenentul, epuizat nervos şi fizic, era nespus de fericit să vadă pe cineva care i-ar fi putut ajuta, eventual. Îşi întinse braţele înainte, într-un gest de implorare. Van ridică ţeava puştii pe care o primise de la Phang

şi îi trimise locotenentului o încărcătură în figură, care practic îi smulse capul de pe umeri. Auzind detonarea armei lui Van, Phang dădu celorlalţi oameni ai săi ordinul de deschidere a focului. Fiecare începu să tragă cu tot ce avea la îndemână. Li se părea o uşurare să ucidă cu mâinile lor în loc să lase mlaştina să facă treaba asta murdară pentru ei. Gloanţele de pistoale-mitralieră şi de carabine se revărsară ca un torent de foc asupra supravieţuitorilor. S-ar fi putut salva reintrând în mlaştină, dar nici măcar unul singur nu făcu acest lucru.

Toţi preferară să rămână pe loc şi să moară de o moarte de soldat. Phang se gândi că, în acest fel, cel puţin aveau parte de o moarte uşoară. După ce încetară focul, se apropie şi verifică trupurile, trăgându-le loviturile de graţie în ceafă. Experienţa îl învăţase că cel mai bun lucru era să te asiguri personal că treaba era făcută până la capăt.

Phang se întrebă din nou ce făcea prietenul sau cu cicatrice şi cu ochii cenuşii-albaştri, a cărui fiinţă emana o atitudine de dezamăgire totală în faţa vieţii şi a cărui prezenţă îl făcea uneori să se simtă ca şi cum eternitatea însăşi îl atingea, pentru o clipă, cu aripa ei rece ca gheaţa. Ce făcea omul acela în mijlocul mlaştinii, al celor care îşi găsiseră acolo o moarte cumplită?

Casey stătea cocoţat în copacul său şi acolo avea să rămână până la reflux. Zgomotul focurilor de armă de la marginea mlaştinii fusese mai slab şi mai scurt decât se aşteptase, dar se gândi că prietenul său cambodgian probabil ca avusese foarte puţin de furcă cu supravieţuitorii, oricum, cu mult mai puţin decât se aşteptau. Zgomotele făcute de crocodilii care se hrăneau cu prada bogată din noaptea aceea se domoliseră şi ele. Apetitul lor insaţiabil părea să fie potolit pentru moment. Unii luau bucăţi de cadavre cu ei, ascunzându-le în locuri secrete, cunoscute numai de ei, îngropându-le în mâl, unde putrezeau, ajungând astfel să fie mai pe gustul reptilelor ucigaşe. De câteva ori, mai mulţi crocodili se ridicaseră pe mamelonul de pământ pe care se afla copacul său, privindu-l cu ochii lor galbeni, dar în cele din urmă îl lăsară în pace. Copacul era sanctuarul său.

Casey nu-şi permise să adoarmă, deşi se afla în siguranţă, aşa cocoţat. Mintea îi alunecase în acea stare de semitrezie, care făcea ca ceasurile până la ivirea zorilor să treacă pe nesimţite. Refluxul luă cu el cea mai mare parte a crocodililor. Era de aşteptat să fi mai rămas câţiva, hălăduind în zonele cu apă mai

puţin adâncă, cuibărindu-se în mâlul răcoros sau făcându-şi siesta după festinul din cursul nopţii.

Poteca pe care venise el devenise din nou vizibilă şi Casey hotărî că era vremea să coboare din copac. Se lăsă să alunece încet la pământ, simţindu-şi tot corpul anchilozat, înţepenit. Fiecare muşchi îl durea şi articulaţiile îi trosneau la fiecare mişcare. Se întinse, ca să alunge senzaţia de oboseală, respiră adânc de mai multe ori aerul răcoros al dimineţii şi privi în jurul său. Pacea părea să domnească din nou deasupra mlaştinii, fiind deplină şi de nimic tulburată. O luă înapoi spre uscat, pe poteca pe care era hotărât să rămână cât mai mult posibil, simţind un nod în stomac. De mai multe ori îi veni să vomite şi mai mult ca sigur că ar fi făcut-o dacă ar fi avut ce. Peste tot, împrăştiate în cele mai neaşteptate locuri şi poziţii, se vedeau urmele chiolhanului nocturn. Resturi de uniforme sfâşiate pluteau ici şi colo şi din când în când pe apa liniştită se zăreau bucăţi de carne. Un braţ întreg, îmbrăcat încă în mâneca de culoare kaki a uniformei, plutea pe apă, mişcându-se încet, ciugulit de peştii care profitau de ceea ce li se oferea fără efort, înghesuindu-se care mai de care să prindă o bucată de pradă. Crocodilii dispăruseră, dar crabii albaştri de mlaştină erau peste tot. Mii. În mecanismul naturii, totul era cât se putea de firesc. După ce creaturile monstruoase îşi potoleau foamea, venea rândul celor mici, care aveau, în plus şi rolul de a strânge mizeria. Casey îi dădu la o parte cu piciorul gol de pe poteca sa, fără să-i pese de cleştii lor puternici.

Când ajunse la marginea mlaştinii şi puse piciorul pe uscat, călcând peste cadavrele nord-vietnamezi lor răpuşi de gloanţele cambodgienilor, căldura primelor raze de soare reuşise să risipească negura care se ridicase deasupra bălţilor, lăsând mlaştina calmă şi liniştită – o imagine cu totul şi cu totul diferită de ceea ce-i fusese dat să vadă în timpul nopţii. Păsările de apă îşi făceau zborul de dimineaţă, în căutare de hrană. Florile îşi deschideau petalele, bucurându-se şi ele de razele soarelui. Casey se întoarse şi mai privi o dată mlaştina, cutremurându-se.

Phang se apropie de el, pe chipul său închis la culoare citindu-se îngrijorarea.

— Nu a fost o privelişte prea plăcută la vedere, nu-i aşa, prietene?

— Da, a fost îngrozitor, recunoscu Casey. Nu cred că aş mai putea trece încă o dată prin asta.

Van stătea deoparte, tăcut, ţinându-şi puşca cu ţeava spre pământ, într-o atitudine de dezamăgire şi tristeţe.

— Gata, s-a terminat, îi zise Casey, apropiindu-se de el. Curând o să plecăm de aici.

Întorcându-se la cadavrele de pe mal, Casey le verifică pe rând. Ho nu era printre ele. Ridică din umeri, prea obosit ca să-şi mai bată capul cu asta. Nu mai conta dacă fusese sfâşiat de crocodili sau mai era încă în viaţă pe undeva în nesfârşirea mlaştinii. În momentul acela, nu mai conta absolut deloc. Vroia, pur şi simplu, să plece de acolo. Cel mai probabil era ca omul lui să se afle în pântecele vreunui crocodil care avea să se aleagă cu nişte arsuri îngrozitoare de la nenorocitul sadic pe care îl înghiţise.

Casey se mai gândi câteva minute în tăcere. Cu toate că de-abia aştepta să scape de acolo, avea sentimentul că nu-şi încheiase misiunea. Şi nici nu avea să fie încheiată până când informaţiile militare nu îi confirmau din surse sigure decesul lui Ho sau până nu vedea cu ochii lui cadavrul colonelului. Şi dacă Ho se aflase printre cei sfâşiaţi de către crocodili putea să afle cât de curând. Tot ce putea să facă pentru moment era să spere că Ho era mort. Începuse să cam obosească jucând jocul acesta criminal.

Colonelul nu putea să părăsească mlaştina. Puiul de crocodil de care se lovise aproape în timpul nopţii se culcase în mâlul de lângă copacul în care se căţărase şi se încălzea la soare. De fiecare dată când Ho făcea vreo mişcare, crocodilul deschidea un ochi şi colonelul îngheţa. Până când bestia nu-şi schimba locul, nu avea de gând să coboare din copac, chiar dacă asta ar fi însemnat să rămână acolo zile în şir.

Casey îşi înlocui bocancii pierduţi în mlaştină cu o pereche de sandale făcute din cauciucul unui jeep. Phang le ordonă oamenilor săi să dezbrace cadavrele şi să adune orice bucăţică de hârtie pe care ar fi găsit-o asupra lor. Putea să-i traducă şi lui Casey mai târziu. Deocamdată şi el şi ceilalţi nu vroiau altceva decât să se îndepărteze cât mai rapid de locul acela necurat.

Încolonându-se într-un şir indian, cu flancurile apărate de cercetaşi izolaţi, bandiţii Kamserai, împreună cu Van şi cu bărbatul cu cicatrice, porniră înspre nord, acolo unde le era locul. Toată ziua mărşăluiră în tăcere, fiecare om fiind preocupat de

gândurile sale. Casey rămase la mijlocul coloanei. Se simţea mai în siguranţă să se ştie înconjurat de oamenii lui, în spate şi în faţă. De oameni vii.

Trecură în acea zi prin două sate, în care femeile pregăteau hrana şi îşi îngrijeau copiii, în timp ce bărbaţii lor erau plecaţi la muncă, pe câmp, în afara micii aşezări, aşa cum pomeniseră din moşi-strămoşi. Femeile îl priviră pe Casey cu curiozitate, pentru că nu mai văzuseră niciodată un bărbat alb şi, dacă toţi semănau cu el, atunci nici nu mai vroiau să vadă aşa ceva în viaţa lor. Când întrebară ce se întâmplase, bandiţii Kamserai nu răspunseră nimic. Dădeau numai din cap şi îşi vedeau mai departe de drum. Nu venise încă vremea pentru poveşti. Poate mai târziu, când lucrurile acelea aveau să li se mai şteargă din memorie şi să se mai estompeze, când groaza şi scârba imense pe care le simţiseră aveau să mai treacă, devenind oarecum ireale, atunci poate că s-ar fi putut simţi tentaţi să povestească ce se întâmplase în acea noapte a crocodililor. Probabil că povestea lor avea să facă turul tuturor focurilor de tabără din ţara lor şi din ţările vecine, pentru multă vreme, urmând a fi înflorită, la fel ca şi groaza pe care o inspira, precum orice legendă care are sâmburele ei de adevăr. În anii care aveau să vină, zeci sau poate chiar sute, mlaştina aceea avea să fie evitată cu orice preţ, iar dacă vreun om care cunoştea legenda ar îndrăzni, totuşi, să se apropie de mlaştină şi ar auzi un răcnet de crocodil flămând, ar avea imediat în minte imaginile sutelor de oameni care fuseseră devoraţi de aceste bestii preistorice, cele mai mari din lumea reptilelor, ca şi cum ar fi fost acolo când se întâmplase cu adevărat.

CAPITOLUL 20

Aproape de periferia Kampong-ului, Casey dădu semnalul de oprire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Phang, apropiindu-se de el. De ce ne-am oprit? Ai văzut ceva?

— Nu! răspunse Casey. Nu-i vorba de ce-am văzut. Ceea ce nu am văzut mă sâcâie. Mă întorc în mlaştină. Trebuie neapărat să ştiu dacă Ho mai e în viaţă. M-am săturat până peste cap de toată povestea asta şi vreau să o ştiu încheiată. Dacă individul mai este viu şi se află încă în mlaştină, o să-l găsesc. Şi, dacă e mort, o să mă conving. Oricum, răspunsurile la întrebările mele se află acolo.

Phang dădu să le ordone oamenilor săi să facă cale întoarsă, dar Casey îl opri:

— Nu! Nu este nevoie să veniţi cu minei Este un lucru pe care trebuie să-l fac eu singur. Tu şi cu oamenii tăi faceţi-vă tabăra aici. Dacă nu mă întorc până peste două zile în zori, duceţi-vă la casele voastre şi vin eu să vă caut mai târziu.

Phang ar fi preferat să se întoarcă împreună cu prietenul său, pentru că dintotdeauna mlaştina fusese sălaşul spiritelor rele şi nimeni nu ar fi trebuit să intre în acel loc de unul singur.

Casey ştia la ce se gândea Phang.

— Ai încredere în mine, Bătrâne! Mă voi întoarce! Întotdeauna m-am întors şi întotdeauna mă voi întoarce.

Phang simţi că americanul avea dreptate cu fiecare cuvânt pe care îl rostea, dar nu ştia de unde îi venea această încredere.

Important era că el credea în cuvintele lui Casey. Şi îi era suficient.

— Cum vrei tu, Albule! Te aşteptăm două zile, până răsare soarele de două ori.

Van se afla încă într-o stare de şoc. Când îl auzi pe Casey că avea de gând să se întoarcă, se împletici pe picioare, se întoarse şi se aşeză lângă el. Un braţ puternic îl opri cu un gest blând, apoi i se aşeză pe umăr.

— Nu! Nu e pentru tine treaba asta! Vreau să rămâi cu Phang

până mă întorc.

Van îşi ridică spre el privirea plină de tristeţe, expresie a tulburării sale lăuntrice. Dădu din cap, acceptând oferta prietenului său. Era de acord să rămână cu bandiţii Kamserai şi să îl aştepte în locul acela.

Casey se întoarse din nou către mare. Trebuia să se grăbească dacă vroia să ajungă acolo înainte de căderea serii şi aşa făcu. Îşi impuse un ritm constant, ca de cros şi o porni către locul din care abia se întorsese. Alerga kilometru după kilometru, lăsându-şi mintea să se detaşeze de corp pe măsură ce înainta. Trebuia să afle. Ştia că, dacă ar fi aşteptat, cu vremea ar fi aflat ce îl interesa, dar nu vroia să mai aştepte nici un pic. Toată povestea aceea durase cu mult prea mult şi trebuia să ia sfârşit. Dacă Ho se afla în mlaştină şi mai era viu, îl putea găsi.

Din locul unde se cocoţase, Ho urmărea crocodilul. Braţele şi picioarele îi tremurau, anchilozate, în poziţia în care rămăsese de când se căţărase acolo. Îşi eliberă un picior şi începu să şi-l mişte, ca să facă sângele să circule. Crocodilul clipi din nou şi Ho îngheţă la loc. Deşi ştia că animalul nu ar fi putut ajunge la el, nu vroia să-i atragă atenţia mai mult decât era necesar. Dacă avea răbdare să rămână nemişcat suficient de multă vreme, probabil că bestia s-ar fi plictisit şi ar fi pornit în căutarea unei mese mai facile. Soarele urca implacabil pe cerni albastru şi limpede şi era din ce în ce mai cald. Crocodilul îşi schimbă poziţia şi intră în apă, lăsându-şi numai ochii, galbeni la suprafaţă. Ho se simţea cel mai nenorocit om de pe faţa pământului. Muştele şi ţânţarii roiau în jurul său, sugându-i sângele şi lăsând în urmă ciupituri care îl mâncau şi pe care nu îşi putea permite să le scarpine. Setea şi starea de tensiune continuă îi umpluseră gura de un gust amar. Îşi simţea limba uscată ca o bucată de toval. Şi toată această mizerie în care se zbătea se datora numai ticălosului nenorocit care ar fi trebuit să fie mort de multă vreme, dar care continuase să îi bântuie fiecare clipă a vieţii. Să fi fost oare un *Thay phu,* un vrăjitor cu puteri superioare celor ale unui om normal, sau era un *Tao watt xe Hou nguc*, o creatură a iadului? Ho se obişnuise de multă vreme să se considere mult prea cult şi emancipat pentru a mai crede în vrăjitorii şi demoni, dar în ultima vreme în minte îi reveneau tot felul de frânturi de poveşti legate de asemenea lucruri pe care le auzise în viaţa lui, în satele prin care îl purtaseră paşii, relatate de femei şi bărbaţi

bătrâni, legende despre demoni care veneau pe pământ, luând forme umane şi le aduceau numai nenorociri celor cu care aveau de-a face, dar pe care le exilase într-un colţ întunecat al minţii sale de om. Practic. În mod sigur, fusese dat pe mâinile demonilor, pentru că soarta sa devenise din ce în ce mai cruntă. Privi în jos, sub piciorul care îi atârna în gol. Dar unde era? Dispăruse! Privi apa îndelung, dându-şi silinţa să desluşească prin undele încărcate de noroi. De la înălţimea la care se afla, ar fi trebuit să zărească crocodilul, dacă acesta se mai afla în apropierea lui, chiar şi sub apă. Se răsuci pe cracă şi privi de jur-împrejur, până unde cuprindea cu privirea, zăbovind asupra fiecărui petic de pământ care se iţea din apă. Nu se vedea nimic în nici o direcţie. Probabil că renunţase şi pornise în căutarea altei surse de hrană. Mai aşteptă încă puţin. După lungimea umbrelor, îşi dădea seama că se apropia o altă noapte şi, dacă avea de gând să nu şi-o petreacă şi pe aceasta în mlaştină, trebuia să plece cât mai repede. Ideea de a mai rămâne încă o noapte în locul acela îngrozitor, încărcat de moarte şi groază, îi trimise un fior de gheaţă pe şira spinării, astfel că regăsi voinţa şi puterea de a se lăsa să alunece înapoi în apa care încă era foarte mică, semn că fluxul nu începuse să se facă simţit. Dacă se grăbea, putea să fie departe de mlaştina aceasta blestemată înainte ca apele să înceapă să crească din nou, aducând cu ele creaturile acelea scăpate din infern.

Singura armă care îi rămăsese era pistolul pe care îl ţinea în mână, cu percutorul ridicat şi gata de tragere. Începu să se mişte, păşind cu maximum de prudenţă, temându-se să se deplaseze prea repede, pentru că ar fi însemnat să facă gălăgie, iar gălăgia ar fi putut atrage crocodilii. Pentru Ho, orice umbră devenise sursă de groază. De fiecare dată când un peşte sărea din apă, inima i se oprea în loc şi teroarea îl gâtuia, sufocându-l aproape.

În cele din urmă, starea de tensiune atinse culmea şi Ho nu se mai putu controla. Umbrele deveniseră deja prea lungi şi noaptea era foarte aproape. Începu să se mişte din ce în ce mai rapid şi mai încrezător că avea şanse serioase să scape din locul acela de tortură fizică şi psihică. Îşi promise în gând că, dacă scăpa de acolo, pentru tot restul vieţii avea să se retragă în junglă şi nimeni nu ar fi mai auzit de el vreodată. Se săturase de tot şi de toate. I se năruise complet până şi ultima umbră de încredere şi ideologiile în care odată crezuse şi pentru care

fusese gata să-şi dea viaţa brusc nu-i mai spuneau nimic. Deveniseră nişte chestiuni de suprafaţă, care îi serviseră la un moment dat pentru a avea sentimentul că avea un scop în viaţă, că avea o misiune de îndeplinit. Acum avea o altă misiune, cu mult mai importantă pentru el: trebuia să supravieţuiască.

Printre ramurile mai rare ale câtorva copaci, zări în depărtare o ridicătură de teren, un deal mai mic, care nu părea să fie înconjurat de mlaştină. Îşi simţi ochii inundaţi de lacrimi de bucurie. Oftă uşurat. Era pe cale să reuşească! Mai avea numai puţin şi totul avea să fie în regulă. Reuşise să supravieţuiască. Alungase oricum din minte orice gând sau grijă faţă de soarta celor două sute patruzeci de oameni pe care îi adusese cu o zi în urmă în locul acela, trimiţându-i la o moarte sigură. *El* supravieţuise! Acesta era singurul lucru important pe lume. Mai avea numai puţin până să iasă din mlaştina asta blestemată. Fără să mai ţină seama câtă gălăgie făcea, zbătându-se cu puterile proaspete pe care i le dăduse gândul că era salvat, se smulgea cu fiecare pas din ghearele mlaştinii, păşind prin mâlul moale şi clisos de pe fundul apei, ca şi cum picioarele sale ar fi fost două pistoane, puse în mişcare de puterea aburului. Nu-l mai interesau nici rămurelele subţiri şi extraordinar de elastice care îl loveau peste faţă, lăsându-i urme însângerate şi nici ghimpii care i se înfigeau în uniformă şi în piele, sfâşiindu-le deopotrivă. Durerea nu mai însemna nimic pentru el! *Supravieţuise*!

Ho ajunse la primul petic de pământ uscat. Dincolo de el, nu se mai zărea nici o urmă de apă. Ieşise din mlaştina iadului. Se lăsă să cadă pe pământ, gâfâind epuizat. Tot corpul, fiecare muşchi şi fiecare nerv îi tremurau de încordare, dar şi de bucuria că scăpase. Printre sughiţuri de plâns, le mulţumea în gura mare spiritelor străbunilor săi că îl scăpaseră de la moartea aceea îngrozitoare.

Simţi o umbră învăluindu-l. Trupul lui, istovit de oboseala sprintului de câteva minute prin mlaştină, dar mai ales de groaza cu care trăise, cuibărită în adâncul sufletului său atâtea ore nesfârşite, începu să tremure îngrozitor, ca şi cum ar fi fost cuprins de friguri. Îşi ridică, încetul cu încetul, faţa de la pământul care pentru o clipă i se păruse sălaşul său sigur şi intangibil.

Casey stătea în picioare pe un muşuroi, având soarele în spate. Îl privi pe Ho luptându-se să se ridice pe picioarele care îi tremurau atât de tare, încât nu păreau să-l mai poată susţine.

Cu ochii larg deschişi din cauza surprizei şi a groazei, Ho întinse un deget către Casey. Reuşi să rostească câteva cuvinte cu o voce anemică şi piţigăiată:

— *Qui than!* Demonule!

Casey rămase tăcut. Numai ochii i se mişcau în cap, urmărindu-l pe Ho. Instinctiv, ştia că omul acela se afla în pragul nebuniei, lipsindu-i numai un brânci pentru a-l arunca într-o lume paralelă, numai a lui, din care nu mai avea cum să le mai facă rău semenilor săi.

Ho începu să ridice pistolul. Tokarev-ul părea să cântărească zeci de kilograme. Braţul abia îl ajuta să ridice arma până la nivelul umărului, tremurând o dată cu întregul corp. Ochii i se umplură din nou de lacrimi şi strigă:

— *Qui than!*

Casey se gândi că Ho era mai aproape de adevăr decât ar fi putut bănui. Dacă existau cu adevărat demoni pe faţa pământului, atunci în mod sigur el era unul dintre ei.

Cu pistolul îndreptat în direcţia lui Casey, Ho continua să stea nemişcat. Tot corpul său tremura, ca şi cum şi-ar fi concentrat fiecare fibră nervoasă şi musculară în încercarea de a apăsa trăgaciul. Când reuşi acest lucru, glonţul trecu la câţiva metri deasupra lui Casey. Ho mugi şi trase din nou. Tremura atât de puternic, încât nu ar fi fost în stare să nimerească nici măcar un tanc într-un tunel.

— Mori! urlă el cu o voce care încetase să mai aibă ceva omenesc în ea. De ce nu mori să mă laşi odată în pace?

Casey dădu din cap, aproape cu tristeţe, răspunzându-i:

— Aş muri dacă aş putea.

Ho nu îl auzi. Încercă să mai tragă un foc, dar magazia se golise. Lăsă pistolul să-i cadă din mână. Nebunia pusese stăpânire pe el, mânându-i sufletul pierdut ca un vânt aducător de negură.

— Ştiu ca ai venit să-mi iei sufletul, zise Ho, înecându-se cu propria salivă, incapabil să se mai controleze. Dar n-o să-l capeţi! N-o să te las să mi-l iei!

Din ochi îi curgeau lacrimi fierbinţi, care îşi formară două făgaşuri prin murdăria care i se adunase pe chip. Se întoarse către mlaştină şi o luă la fugă, râzând ca un nebun, strigând încontinuu vântului şi cerului:

— Nu o să pui mâna pe mine!…

Casey nu îl urmări. Văzându-l pe Ho pradă nebuniei, înţelese

că vânătoarea încetase. Brusc, nu mai simţea nevoia să-l omoare. Ceva mult mai rău decât moartea îi luase prada.

Ho se împletici, căzu, se ridică în patru labe şi îşi continuă drumul, obsedat de ideea că în mlaştină nimeni nu mai putea să-l deranjeze. Nu mai vedea nimic în faţa ochilor. Alergă fără încetare până când umbra nopţii se aşternu din nou deasupra apei murdare. Materialul din care fusese făcută mintea lui se sfâşiase. Nu văzu nici ochii galbeni drept în faţa lui, nici fălcile larg deschise, pregătite să-l cuprindă şi nici asaltul mortal al animalului dezlănţuit. Numai când fălcile se închiseră peste trupul său, prinzându-l până dincolo de talie, când simţi mirosul fetid din gâtul animalului, găsi puterea să mai urle, pentru ultima oară, crezând că demonul reuşise totuşi să pună mâna pe el şi că ajunsese în fundul iadului. Disperat să-şi salveze sufletul din înlănţuirea demonului, dădu să mai urle o dată, dar animalul, lăsându-l să-i alunece încet printre fălcile întredeschise, cu rândurile sale de colţi mai ascuţiţi decât lama briciului, îi reteză capul dintr-o singură mişcare, însoţită de un trosnet sec.

Casey auzi strigătul de agonie şi se cutremură. Îşi dădea seama ce se întâmplase şi cum murise Ho.

— Nebunul! Ar fi trebuit să mă lase pe mine să-l omor! I-ar fi fost cu mult mai uşor.

Nu mai avea ce să facă în locul acela groaznic. Putea să pornească spre camarazii şi prietenii lui.

Phang era foarte curios să ştie cum se descurcase prietenul său în încercarea de a-l găsi pe Ho. Nu se îndoia nici o clipă că americanul avea să se întoarcă. Şi totuşi, el şi cu Van, care reuşise să revină în lumea reală, rămăseseră treji toată noaptea, aşteptând. Abia în zori însă, după ce aprinseseră focurile ca să-şi gătească orezul, una dintre santinelele pe care le postaseră în jurul taberei se apropie strigând şi făcându-i pe toţi să sară în picioare şi să iasă din letargie. Casey se întorcea. Van şi Phang se grăbiră să-i iasă în întâmpinare. După expresia ochilor cenuşii, cei doi îşi dădură seama că vânătoarea luase sfârşit.

Casey nu le spuse nimic, dădu numai din cap la urările lor de bun venit şi se îndreptă către un loc acoperit cu iarbă grasă, lângă un copac şi se aşeză. Respirând adânc încă o dată, adormi pe loc. Era foarte, foarte obosit.

Phang se aşeză de-o parte şi se puse din nou pe aşteptat, nerăbdător ca prietenul său să se trezească şi să capete mai

multe informaţii despre deznodământul vânătorii. Van adormi şi el, curând după Casey. Amândoi aveau nevoie de puterile tămăduitoare ale somnului.

Abia a doua zi dimineaţa, Casey se trezi din somnul adânc. Le povesti lui Phang, Van şi celorlalţi cum se petrecuse întâlnirea lui cu Ho şi oamenii îl ascultau ţinându-şi strâns în pumni amuletele.

— Prietene, este vremea să pleci şi să te duci la cei asemenea ţie.

Casey zâmbi trist, gândindu-se că nu avea la cine să se ducă. Nu mai exista nimeni, pe tot cuprinsul pământului, care să poată fi considerat asemenea lui.

Luptătorii Kamserai se încolonară şi se puseră în mişcare. Phang urma să-i însoţească pe Casey şi pe Van până la graniţa cu Vietnamul de Sud.

În următoarele trei zile, merseră fără încetare, străbătând aceleaşi locuri prin care veniseră, traversând aceleaşi câmpii şi aceleaşi ape, până când ajunseră la culturile de orez din delta superioară, în apropiere de Ha Tien. În noaptea care urmă, se odihniră la numai câţiva kilometri de o bază americană. Trebuiau să aştepte lumina zilei ca să se apropie în siguranţă. Acest lucru era esenţial, pentru că toţi oamenii erau foarte încordaţi şi nu ar fi fost mare lucru să fie luaţi drept soldaţi ai Vietcongului şi împuşcaţi ca potârnichile. Când se apropiară de periferiile oraşului Ha Tien, dădură peste un post de control unde se aflau cincizeci de soldaţi din Forţele Speciale ale armatei sud-vietnameze şi o duzină de americani, care aveau misiunea de a apăra flancul vestic al oraşului. La un kilometru distanţă de intrarea în oraş, Phang îşi luă rămas-bun de la prietenii lui. Nu avea nici un motiv să meargă mai departe şi, pe urmă, numai doi oameni nu i-ar fi alertat foarte mult pe soldaţii din postul de pază, în comparaţie cu şirul lung de luptători Kamserai zdrenţăroşi şi murdari, care de la distanţă semănau cu orice gherilă sau adunătură de bandiţi care cutreierau ţara de-a lungul şi de-a latul în acele zile.

— Să trăieşti mult şi fericit, prietene, îi spuse Phang lui Casey, strângându-i bărbăteşte braţul. Dacă vei mai avea vreodată nevoie de ajutorul meu, ştii că nu trebuie decât să mă anunţi şi voi veni cât pot de repede. Atâta vreme cât există viaţă în trupul meu şi putere în picioare şi braţe, voi veni. Să trăieşti o viaţă lungă! Să trăieşti o viaţă frumoasă!

Lui Van nu avea prea multe să-i spună. Zâmbiră unul la

celălalt şi cu asta legătura dintre ei luă sfârşit. Nu aveau nevoie de cuvinte pentru a-i pune capăt.

Casey îl strânse în braţe pe bătrânul barbar, îl mai bătu o dată pe umăr şi apoi se întoarse şi plecă. Alături de Van, se îndreptă spre postul de control. Phang şi oamenii lui se făcură nevăzuţi, pierzându-se în iarba înaltă de pe câmp. Se îndreptau, în sfârşit, spre aşezarea lor din Cambodgia, unde femeile şi copiii lor îi aşteptau cu înfrigurare.

Santinela de la bariera postului de control îi strigă sergentului de gardă:

— Sergent, se apropie cineva! Sunt doi bărbaţi! Unul dintre ei pare a fi american. Oricum, e prea mare ca să fie un gălbejit.

Sergentul clasa I Lansing ieşi din spatele parapetului din saci de nisip şi se uită de-a lungul drumului cu binoclul.

— Ai avut dreptate, e un american! Ia vreo doi oameni cu tine şi du-te să-l aduci aici. Dar fii atent la vietnamezul care e cu el. Să nu fie o cursă!

Caporalul luă încă doi camarazi cu el, ridică bariera, sub acoperirea a două puşti-mitralieră M-60 şi părăsi postul de control. Se întâlniră la vreo patru sute de metri de barieră.

Casey ridică mâna în semn de salut când caporalul începu să-l întrebe ce naiba căuta acolo, însoţit de vietnamez. Întrebările pe care le revărsa cu nemiluita asupra lor încetară când caporalul dispăru într-un nor de fum şi praf. Casey simţi o lovitură puternică în cap, ca de ciocan şi apoi se prăvăli în întuneric. Nu mai ştiu nimic despre celelalte şase proiectile de mortier care loviră unul după altul drumul în zona în care se aflau ei. O grupă de soldaţi nord-vietnamezi se strecurase până lângă postul american de control în timpul nopţii şi pesemne socotise că era o bună ocazie să tragă câteva focuri de hărţuire. După ce lansară proiectilele, nord-vietnamezii îşi demontară lansatorul în viteză, îl luară în spate şi o şterseră la fel de discret cum veniseră. Din nefericire pentru ei, nimeriră drept în coloana de luptători Kamserai ai lui Phang, care adăugă arsenalului său valoroasa piesă de artilerie uşoară.

Cei doi soldaţi care supravieţuiseră atacului îl acoperiră pe Van, care reuşise inexplicabil să-l ridice pe Casey pe umăr şi se retraseră cât de repede puteau în spatele parapetului de saci de nisip. Din caporalul american nu mai rămăsese mare lucru, aşa că nu ar fi avut ce să care. În plus, nici nu le plăcuse foarte mult

tipul.

Van rămase lângă Casey în timp ce îl consultă un sanitar care mai văzuse răni la viaţa lui, dar niciodată atât de multe pe un singur corp şi nu-şi putu stăpâni uimirea când văzu că americanul uriaş trăia încă, în ciuda faptului că o bună bucată din cutia craniană dispăruse, lăsând să i se vadă creierul.

Casey nu îşi revenise din comă când sosi elicopterul sanitar. Van stătuse alături de prietenul său până la capăt, dar nu era loc şi pentru el, aşa că rămase privindu-l cum se depărta. În afara lui Casey, elicopterul mai transporta şi alţi răniţi şi Van îi făcu cu mâna, ştiind că prietenul său avea să fie absolut singur printre străini, din acel moment.

În loc să-l ducă pe rănitul cu craniul deschis la Saigon, pilotul se îndreptă spre Nha Trang. Ceilalţi răniţi nu erau în stare critică, ceea ce făcea din americanul uriaş prioritatea numărul unu. Sanitarul de la postul de control luase legătura între timp cu spitalul de la Ton Son Nhut, de unde aflase că cel mai bun neurochirurg din Vietnam se afla în momentul acela la Nha Trang şi de aceea se hotărâră să-l ducă pe Casey acolo. Aşa ajunsese el la Spitalul de campanie numărul 8 din Nha Trang…

CUPRINS

INTRODUCERE....3
CAPITOLUL 1....4
CAPITOLUL 2....12
CAPITOLUL 3....20
CAPITOLUL 4....27
CAPITOLUL 5....35
CAPITOLUL 6....43
CAPITOLUL 7....50
CAPITOLUL 8....57
CAPITOLUL 9....64
CAPITOLUL 10....71
CAPITOLUL 11....80
CAPITOLUL 12....89
CAPITOLUL 13....98
CAPITOLUL 14....106
CAPITOLUL 15....118
CAPITOLUL 16....125
CAPITOLUL 17....132
CAPITOLUL 18....139
CAPITOLUL 19....149
CAPITOLUL 20....156
CUPRINS....165

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura Z.

Întâlnire-surpriză cu celebrii „câini ai războiu-lui" zugrăviţi de Swen Hasel în iureşul unor aventuri inedite în Africa de Nord.

PROIECTUL PHOENIX

Marcus Longinus. Blestemat de Hristos pe Golgota. Condamnat să supravieţuiască secolelor, rătăcind pe tot pământul ca etern războinic. Luptând fără odihnă, supravieţuind de fiecare dată, aşteptând întoarcerea Lui. Colonelul vietnamez comunist Ho van Tuyen, are o listă neagră... Marcus se află în fruntea ei. Folosindu-se de invincibilii săi luptători Ke'Sat Nhan împrăştie teroarea în rândurile americanilor. Ho este convins că în acest fel poate elimina pe oricine, oricând. Dar Marcus, alias Mark Romain, are şi el prieteni puternici, dintre care cei mai cruzi sunt războinicii kamserai.

În **Legionarul** *Marcus a fost luptător neînfricat în al doilea război mondial.*

În viitoarea apariţie **Persanul** *îl veţi reîntâlni pe Marcus ca mare general al armatei lui Shapur al II-lea al Persiei.*

În următoarea apariţie **Piratul**, *Marcus va fi unul din piraţii lui Barbă-Neagră în mările sudului.*

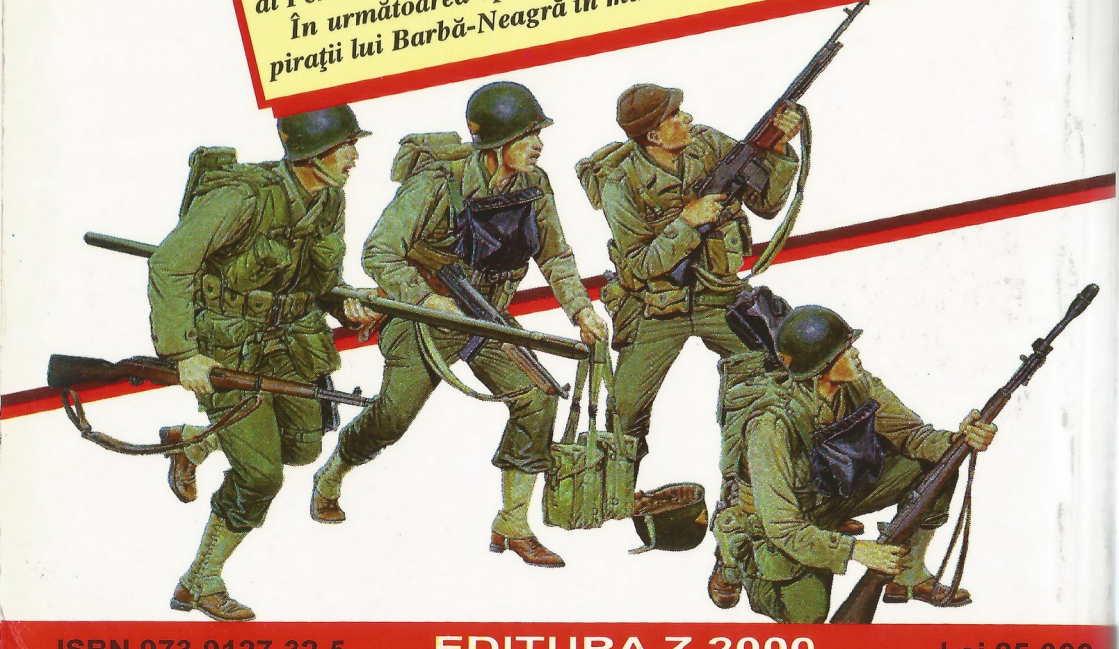

ISBN 973-9127-32-5 EDITURA Z 2000 Lei 25.000